

Архимандрит Рафаил Карелин

Како вратити породици изгубљену радост (Как вернуть в семью потерянную радость)

Санкт-Петербург, 2004.п.

1

Убијање беспомоћних

Свуда чујемо реч мир, али је то лаж, то је гнусно лицемерје. То је један од зверских ликова савременог цивилизованог света. Око нас се одвија рат, непрестан и окрутан, у којем нема примирја или завршетка, где нема победника и побеђених, већ постоје само целати и њихове жртве. Овај рат је захватио читав свет, али с нарочитим интензитетом земље, које се поносе својом цивилизацијом, културом и прогресом. Овај рат је нечовечна, систематска кланица, геноцид без преседана и аналога у историји читавог човечанства; то је рат родитеља против сопствене деце. То је рат у којем се проливају реке крви, где је убиство сједињено с мучењима. То је кланица, која сваке године односи више десетина милиона жртава с лицемерјем својственим савременом човеку, зато што се не назива својим именом – убијањем невиних и беспомоћних, садизмом целата у концентрационим логорима, легализованим правом на убиство и злочин, већ је скривена и маскирана магловитим и безобразно лицемерним термином – абортус, то јест избацавање напоље, као да се ради о непотребним дроњцима, који се из куће избацују на ђубриште, а не о живом бићу, о детету.

У нашој земљи се изврши 7-9 милиона абортуса¹, и то је само у регистрованим медицинским установама. Број тајних абортуса се уопште не евидентира. Највећи број жртава је однео Други светски рат, али истовремено је деце, које су убили родитељи, било много више него војника, који су погинули на фронту. Ова мрачна страна у животу савременог човечанства најбоље показује да се цивилизација претворила у ескалацију суровости. Чујемо позиве на мир, али око нас не само да не престаје, већ се још само појачава крвави обрачун који је по броју својих жртава превазишао најезду Хуна и Монгола, злочине Тамерлана и Шаха-Абаса,² а по суровости – тиране и целате у концентрационим логорима и мучилиштима. Жртва овог невидљивог рата има више него од свих убистава и погубљења заједно. Овим преступом не прецртава се само Божанско, већ и људско право.

Од самог момента зачећа ствара се живи организам, који носи у себи генетски код и сав потенцијал људске личности. Експериментално су доказане сложене и сврсисходне реакције плода на средину, која га окружује. Ово је биће које осећа бол, које има жељу за

¹ 1986. године у СССР-у је по званичним подацима обављено 7116 хиљада регистрованих абортуса, 1989. г. – 7265 хиљада. Број абортуса на хиљаду жена у узрасту од 15. до 44. године у СССР је достигао 120 годишње. Сада се статистика променила. По броју абортуса на хиљаду жена репродуктивног узраста Русија се налази на другом месту у свету (после Румуније). – *Изд.*

² Шах-Абас I (ум. 1629. на трону од 1587.г.) – персијски шах који је почетком 17. века предузимао освајачке походе на Грузију који су се одликовали изузетном крволочношћу, због чега његово име до данашњег дана звучи као симбол националне катастрофе. Сматра се да се за време његове владавине становништво Грузије дупло смањило. – *Изд.*

животом и што је за хришћанина главно – биће које поседује бесмртну људску душу, чије несавршенство се састоји у томе што тело, њен инструмент, још није формирано. Али, ако се сматра оправданим убиство човека због његове несавршене телесне организације онда би с већим правом могуће било убијати старе и болесне људе итд.

Дакле, легализација абортуса оповргава све моралне и правне кодексе чију основу представља заштита људске личности. Наш први захтев је да се заштити плод као људска личност, да плод као људска личност не сме бити уништен. У принципу, разлика између убиства плода и других врста убиства не постоји. Приступачност или некажњеност абортуса даје родитељима права тиранина, која не припадају ниједном човеку, тиранина који по свом нахођењу може да остави у животу или да убије своје поданике. Некажњавање абортуса, одсуство моралне и правне заштите плода и гаранција његовог живота чине лицемерним и бесмисленим све декларације о заштити достојанства и слободе човека.

Убиство беспомоћног је најподлији и најодвратнији облик убиства, због тога људи који су се одлучили на убиство беспомоћног детета могу у одређеним околностима и ситуацијама да почине и било који други злочин. Девиза древних судија је гласила: «Боље је оправдати 10 криваца него казнити једног невиног,» а овде се невини кажњава смрћу и то смрћу, којој би људе могао да подвргне само истанчани садиста, као Нерон или Калигула – он се жив кида на комаде.

Раније се целатом људи с целатом нису руковали, нису седали с њим за исти сто, а савременим целатима-родитељима, који убијају своју децу, и лекарима – професионалним убицама јавно мњење не изриче поруге. Значи, читаво друштво учествује у убиствима. На савести веома познатих бандита као што је Џек Трбосек, има на десетине људских жртава, - а гангстери у белим мантилима на савести имају стотине и хиљаде. Кад би били бачени у јаму пуну крви деце, које су поубијали они би се удавили у њој. Дужност лекара је да помаже чак и непријатељу, а данас он постаје најамни убица. Због тога апелујемо на то да се лекари, који врше абортусе прогласе за злочинце против човечанства и непријатеље свог народа. Убиство беба је преступ против Божанског и људског права, против идеје породице и брака, против саме људске природе, против сопственог народа и читавог човечанства. Убиство деце је концентрација егоизма, суровости, кукавичлука и лицемерја.

Породица је по хришћанском учењу мала домаћа црква; абортуси је претварају у банду разбојника. Породица представља узајамну помоћ и заједничка права у пролазном и вечном животу; овде људи једни друге гурају у злочин, у моралну погибел; уместо пријатељства и узајамне помоћи једни према другима поступају горе од било ког непријатеља. У породици влада узајамна љубав. Да ли се може волети убица сопственог детета, чак и ако су оба родитеља за то крива? Злочин и људска крв никада не спајају, већ само раздвајају, због тога је број развода директно пропорционалан броју абортуса. Убиство бебе профанише сложене разгранате односе између супружника свдећи их само на секс, који не може да пружи ни срећу, ни душевну топлину, на култ насладе у којем постоји нешто окрутно и апсурдно.

Доказано је да деца не наслеђују само физичка својства, већ и одређене душевне особине својих родитеља. Емотивни живот родитеља се одражава у генетским кодовима и прелази на њихову децу у виду склоности. Родитељи, који су се одлучили на убиство сопственог детета већ су унели у свој генетски фонд склоност ка убиству, која ће оптеретити психу будуће деце (која за разлику од своје старије браће и сестара не буду убијена), а понекад се душевно својство не преноси директно већ на једну генерацију касније. Због тога родитељи, који су се одлучили на убиство свог детета нису починили злочин само према њему, већ и према деци, коју су ипак родили. Родитељи, који су на своју децу пренели потенцијал суровости и подсвесне тежње ка убиству често сами постају жртве окрутности своје деце и чуде се: откуд оваква, по њиховом мишљењу, неправда?

За хришћанина убиство беба не представља само морални пад и деградацију човека, већ страшну духовну провалију. У Библији је речено: “Не убиј.” Ова заповест је обавезан услов за савез између Бога и човека. Приликом кршења заповести сам човек раскида савез: он остаје без Бога. Убиство бебе није само убиство њеног тела већ и убиство њене душе. Душа прелази у вечност, али непросвећена тајном крштења, с печатом прародитељских грехова. Она као да се слепа рађа за вечност.

У Картагини је био подигнут идол по имену Молох. Он је био направљен од бакра и сребра. У њему се палила ватра; метал се загревао до ужарености – и тада су на пружене руке идола стављана деца, коју су родитељи добровољно доносили. Убиство детета се сматрало највећом жртвом посвећеном демону. Како би заглушили јецаје и крик деце жречеви су свирали на музичким инструментима, певали и играли. Молох се сматрао божанством богатства. И данас се овом демону богатства и насладе – хедонизма, на жртву приносе деца.

Истребљење хананских племена псалмопојац Давид објашњава казном Божијом због приношења људи на жртву. У чаробњачким и магијским ритуалима средњег века тачка кулминације је било убиство бебе, због тога се с мистичке тачке гледишта абортуси могу сматрати несвесним поклоњењем људи демонима, светском хекатомбом (масовна убиства у част богиње Хекате, богиње чаробњаштва и смрти, која се приказује обавијена змијама). То је несвесно призивање демона – и демон се не одваја од оваквих људи.

Ниједна животиња, ниједан гмизавац, ни змија, ни шкорпион, не уништавају свесно своју децу, а човек из доба цивилизације, просвећености и хуманизма их превазилази по суровости. Разумна бића која живе на земљи постала су суровија од змија и шкорпиона. Док убиство деце не буде проглашено за највећи злочин и стављено ван закона, сви позиви на мир и праведност ће бити само маска на канибаловом лицу.

У хагиографској књижевности је дат пример највећег моралног пада који се догодио с отшелником по имену Јаков: он је у пијаном стању починио прељубу и убиство, а затим је сакрио леш своје жртве лишивши га хришћанског погребца. Међутим, овде је описан и необичан подвиг покајања, који је на себе преузео Јаков – пали подвижник, одбачен од Бога као прељубочинац и убица. Десет година се молио у подземљу, у собици ископаној испод пода куће у којој је живео свештеник, његов духовни отац. Он није видео сунчеву светлост, хранио се само хлебом и водом и ова просторија је била тако тесна и ниска да није могао да се усправи, није могао да легне на под, већ је седео скупивши се. Десет година касније уследило је знамење да му је опроштено. А супружници који осуђују на смрт своју бебу понављају грех Јакова уопште ни не помишљајући на покајање.

Абортус је убиство, и то зверско и цинично, и лишавање људског бића не простог предавања земљи, већ и саме могућности да постане хришћанин и да наследи блажени живот у вечности. Име прве жене – Ева означава “живот”. Име жена-чедоморки је «смрт». Ове мајке постају демони свог сопственог тела: Богом створену лабораторију, у којој се рађа и развија људски живот оне су претвориле у стратиште на којем целат черечи њихово дете, њиховог сина или кћерку, чији леш затим налази своје место у некој канализационој цеви; и ове жене ће бити ван себе ако неко посумња у њихову пристojност.

Јаков је свој грех починио у пијаном стању. У стању душевне опијености гневом или љубомором убица не владајући собом може у нападу безумља да лиши своју жртву живота. Овде се дешава нешто горе и страшније. Родитељи мирно, готово с рачунаљком у рукама већају да ли ће њихово дете живети или не. Да ли су они далеко одмакли од нациста, који су размишљали колико килограма сапуна се може скувати од леша или колико цакова косе се може ошишати са жртава, стрељаних или угушених у гасним коморама?

Убиство с хладним прорачуном, убиство из користи, представља најгнуснији облик убиства и најстрашнији човеков пад. Рат је велика несрећа; у њему као да се оваплоћује она сатанска енергија греха, која се таложу у човечанству. У рату се чине злочини, на бојном

пољу човек убија непријатеља, али и сам гине. А овде убица убија беспомоћног, он је осигуран од давања било каквог одговора. На бојном пољу војник решава свој спор с непријатељем, а родитељи, који убијају своју децу поступају много горе од бандита и разбојника. У крајњу руку, и бандит и разбојник такође ризикују, макар пред законом, а овде закон ћути, овде је убица унапред оправдан нашим законима, законима земље која декларише право на живот, али не штити ово право, оправдан је својом развраћеном савешћу и мишљењем савременог либералног друштва које је, не протестујући против овог престапа, у суштини солидарно са убицама.

Многи говоре о свом патриотизму, о својој љубави према домовини, али домовина су пре свега сами људи. Домовина није само прошлост, то је садашњост и будућност. Родитељи који убијају бебе убијају будућност своје домовине. Они врше геноцид над сопственим народом.

2

Абортуси су врста приношења људских жртава сатани

Један од најстрашнијих грехова паганског света, који откривају и на изванредан начин бацају светлост на сатанску суштину идолопоклонства било је приношење људских жртава. Ових ритуалних приношења људских жртава било је на сва четири континента. Постоји предање да Каин не само што је убио свог брата због супарништва и зависти, већ је био први човек који је принео крваву жртву сатани. Често су се ритуална убиства обављала на веома болан начин, који личи на мучење. На пример, жреци из народа Маја су расецали груди човека и затим вадили срце, које је још увек куцало: управо срце је требало да буде бачено на олтар страшног божанства Сунца. У току таквих празника на жртву се приносило на хиљаде људи, а кад није било довољно заробљеника цареви Јукатана су унапред планирали нападе на суседна племена да би заробили младиће ради приношења на жртву. У Египту су се пред пролећно изливање Нила у реку бацале најлепше жребом изабране девојке, на дар Нилу, као да је божанство реке захтевало да му се принесу најбоље жртве; ни царски род, ни богатство, нису спасавали «невесте Нила» од смрти. У Индији је постојало тајно друштво које се називало «давитељи»; сваки његов члан је имао конопац и ашов. Било је забрањено користити оружије, убица је морао да вреба усамљеног путника, да му се прикраде отпозади као дивља животиња, да му набаци омчу на врат и да га угуши, затим је одмах покрај пута ашовом требало да ископа гроб и да закопа леш своје жртве. На овај начин је он желео да умилостиви Кали – супругу Шиве – свирепу богињу смрти. Код народа који су насељавали територију Вијетнама и Камбоџе постојао је следећи обичај: заробљеним војницима исецала се и јела јетра, а човек је остављан да умире у страшним мукама. У 20. веку «црвени кмери» су обновили овај обичај.

У Грузији су се људске жртве приносиле до времена владавине Рева (2. в. п.н.е.), који их је забранио и којег су због тога његови потомци назвали «праведним». Крваве жртве су постојале код балтичких народа и код Словена. Византијски историчари су с ужасом писали о обичају Скита да се купају у јамама пуним људске крви. У старој Грчкој су за време хекатомби жречеви Хекате клали мноштво људи. У Риму су улогу хекатомби почеле да играју гладијаторске борбе, којима су присуствовали император као врховни жрец, и служитељке ватре – весталке, којима је било дато право да решавају судбину побеђених.

У Библији је написано да су се у хананским племенима у Палестини приносиле људске жртве демонима и то је био главни узрок њиховог истребљења. Међутим, сви ови ужаси древног света бледе пред хекатомбама, које се одвијају у наше време. Потоци крви убијене деце као ватра пале несрећну земљу: јер је свака кап невине крви проклетство изговорено као пресуда човечанству.

У паганском свету можемо да наведемо још једну карактеристичну појаву. Према људима, који су били предвиђени за жртву боговима други се нису опходили као према злочинцима, осуђенима на погубљење, већ су насупротив томе ови људи били обасипани посебном пажњом, пошто је требало да постану удео божанства, на извештан начин својина ових страшних духова. У очима народа овакви људи су били весници, који у загробни свет, као у далеку земљу носе посланице живих мртвима. Аристотел је писао да су у Грчкој људи изабрани за жртву, били храњени о државном трошку и остали су се трудили да им испуне сваку жељу. Код многих народа се сматрало посебном чашћу бити принет на жртву боговима и људи су не само добровољно, већ често с радосћу ишли у смрт; родитељи су уз песму доносили своју децу на жртвенике обливане крвљу. Посебно узвишеном жртвом се сматрао првенац – најстарији син; често га је отац клао сопственом руком.

У средњем веку људске жртве су постојале у ритуалима тајних сатанистичких секти. За време окупљања чаробњака и врачаца, која су се називала јеврејском речју «шабаш», жене које су предале своју душу сатани доносиле су украдену или сопствену децу, која су се користила као јело на свеопштем пиру. Њих је клао главни маг, који је играо улогу старог свата на пиру. Затим су тела деце сечена на делове и кувана у котлу, певале су се химне сатани и људи су седали за трпезу. Био је то пир вештица детаљно описан од стране његових учесника, који су се касније покајали за своје злочине. Треба рећи да сами сатанисти за време убијања своје деце нису осећали сажаљење према њима, и прождирали су тела својих малишана не само без гриже савести, већ с ликованем и бучним весељем. Они су сматрали да убијајући бебе бивају милостиви према њима, јер ће због тога што се њихове душе посвећују сатани цар пакла ову децу с чашћу примити у своју свиту. Треба имати на уму да поклоници црне магије сматрају сатану другом и помоћником људи, а његово истеривање из раја – само епизодом у борби коју он води с Богом, и да ће се ова борба завршити победом Луцифера и славом оних који су му служили.

Посебан облик убиства деце било је умеће да се побачај изазове чајем од отровних трава; тела малишана су крвави гурмани прождирали као специјалитете. Нећемо се задржавати на свим одвратностима сатанистичког шабаша, већ желимо да истакнемо да су поклоници демона убијали и јели своју децу сматрајући да ће се убијено дете наћи под посебним покровитељством сатане – будућег бога неба. Они као да су их слали с почастима у дворац свог владике.

У руским летописима је написано да је то што се Варјаг Фјодор супротставио и није хтео да да свог сина на жртву Перуну – божанству грома, изазвало негодовање пагана – Кијевљана, као црна незахвалност оца према божанству, које је удостојило његовог сина такве почести. Разјарена гомила их је живе спалила.

Зло има своју апологију. Приношење људских жртава се такође ослањало на паганску теодицеју и апологију. Сматрало се да ове жртве представљају добро за државу, за род из којег су се бирале и за самог човека, за којег је планирано да буде убијен. Арапски историчари су описивали обичај Литванаца и Словена кад су за време сахране кнеза његове жене и слуге добровољно одлучивале да буду убијене да се не би растајале од свог господара у загробном животу.

Кад читамо о приношењу људских жртава, које се вршило у планинама Јукатана, у пустињама Африке и Арабије, у Картагини и Риму, то нам изгледа као нека фантазмагорија. И ми као да заборављамо да се приношење људских жртава одвија око нас и поред нас, да то није далека прошлост, већ крвава садашњост, да река људске крви, која тече у пакао, прераста у све већу бујицу, да на жртву сатани своју децу не приносе древни пагани, већ људи који се усуђују да се називају хришћанима. И овде је људима који врше чедоморство потребна сопствена апологија, сопствено оправдање греха, да их не би мучили остаци савести.

Тако настају две врсте апологије: једна је за верујуће, а друга за неверујуће. Неверујућима се сугерише да плод још није човек, већ биће које понавља етапе еволуције, да на првом стадијуму подсећа на амебу, а на претпоследњем на мајмуна, зато овде не може бити речи о убиству човека. Они доказују да је с правне тачке гледишта плод део мајчиног тела и да она има право да располаже својим телом по сопственом нахођењу (односно абортус може да се посматра као операција попут вађења крајника или операције слепог црева). Затим се човеку сугерише да абортус чак представља морално дело, зато што ће због пренасељености Земље доћи до еколошке катастрофе и зато абортуси служе као неки вентил на котлу, кроз који излази прекомерна пара, иначе би котао експлодирао. Испада да родитељи који се одлучују на абортус убијају своју децу ради будућности човечанства, па лукава савест може бити мирна: абортус је жртва принета на добробит човечанства. Истовремено се врши пропаганда секса и подстиче разврат, који поспешују развој егоизма и хедонизма у чудовишним размерама. Секс исушује родитељску љубав према деци, чини их сметњом за култ насладе и самим тим гура развраћену душу у злочин. Разврат разара породицу, слаби везаност супружника, чини децу непотребним бременом за родитеље. Људи су и тако спремни да корачају преко лешева ради остваривања свог циља, а овде се још учи да је убијени плод леш бића, које само подсећа на човека и они треба да пређу преко њега исто тако слободно као преко тела цркнutoг кучета, нагазивши га чизмом.

Разуме се, на верујуће овакви аргументи не делују. Зато се овде примењује друга тактика - покушај да се кроз подметнуту лаж, чак и богословског карактера помири религиозно и родитељско осећање с убиством детета тако што ће овај злочин у очима хришћанина бити приказан као мање ужасан и одвратан од онога какав јесте у стварности. Тако се рађа апологија чедомортва, која личи на апологију паганских приношења жртава, само лицемернија и светогрднија. Болећиви либерали религије умирују родитеље тиме да ће убијено дете (плод) добити награду од Бога за своја страдања и лишивши се земаљског живота постати наследник раја, да ће стећи добра, ради којих су се велики подвижници трудили деценијама. Пред човековом лукавом савешћу појављује се примамљива перспектива – да пошаље бебу право на небо убивши је пре рођења. Карактеристично је то што је таква теорија настала у православним земљама истовремено с бучном пропагандом средстава за контрацепцију и сексуалне слободе. Нажалост, у ову апологију су се укључили неки свештенослужитељи, који покушавају да у патристици нађу макар извесне алузије на спасење некрштене деце и не налазећи их, изврћу текстове, односно, сликовито говорећи, «заврћу руке» ранијим богословима. Зар ови угледни људи имају за циљ да оправдају злочин и да га самим тим стимулишу? Мислимо да није баш тако. Свесно оправдање абортуса и подстицање на њега је Јудин грех. По нашем мишљењу овде је главни узрок у либералном начину размишљања, које продирући у свест савремених хришћана као вода у пукотине брода изврће хришћанску антропологију, брише појам првородног греха и самим тим уверава да је човек без искупитељне Жртве Христа Спаситеља, тајни Цркве и заједничарења у благодати Светог Духа, само по својој људској природи већ достојан раја и јединства с Богом.

Савремени либерализам нас приморава да заборавимо да је људска природа морално оштећена и развраћена, да душа малог детета већ носи у себи првородни грех, који представља потенцију свих грехова, да искупитељну жртву Христа треба да усвоји сваки човек кроз тајну крштења. Већина људи учи о спасењу некрштене деце, не замишљајући се над последицама своје «хумане» грешке. Либерална свест кроз уметност, књижевност и средства за информисање постепено и неприметно издаје хришћански менталитет, зато је главни узрок овог учења оно што се назива «духом времена».

Треба истаћи да се наш свет у многоме враћа паганским временима и само хришћанство за наше савременике губи своју метафизичку дубину и посматра се у дводимензионалним правним категоријама. У Картагини су некада родитељи с радошћу

носили своје дете у смрт како би га положили на распаљене руке бакарног идола, у чијој утроби је горео огањ. Данас родитељи иду у абортаријуме, тешећи се тиме да ће њихово дете бити у Небеском Царству, а ако је убиство грех, човек може да се покаје. А како да се покаје? До следећег абортуса.

Још једна црта. Кад се дете стављало у огњене руке Молоха на његовом лицу се појављивала болна гримаса, уста су се широко отварала и кочила у немом крику тако да је израз малишановог лица подсећао на смех. Одатле потиче назив «сардоничан смех». Жречеви су говорили да је то дететова радост због тога што га је Молох примио. Данас либерали као да понављају речи жречева Молоха убеђујући супружнике да ће убијено дете бити удостојено вечног блаженства.

Адам је после пада у грех добио обећање да ће свет бити искупљен крвљу – Жртвом Невиног за кривце, Безгрешног за грешне. Ово древно предање се као лајтмотив провлачи кроз целу свештену историју – од освита човечанства до Христовог доласка на земљу. Ми смо искупљени крвљу Христа Спаситеља, која је проливена на Голготи, која је за нас почетак вечног живота.

Пали првоанђео Луцифер је назван сатана, што значи «противник». Он је противник Бога; он је светојудно назвао себе богом и захтева божанско поклоњење. Сатана и његови следбеници знају да се човечанство спасава Христовом Крвљу и зато је у црним мисама које се служе у паклу и на земљи у ритуалима црне магије главни акт било приношење људске крви сатани. Посебно се ценила крв новорођенчади – невиних малишана.

У сатанистичким сектама постојала је обавезна иницијација: човек је својом крвљу потписивао да добровољно предаје своју душу ђаволу, а ако је тај човек био хришћанин, скидао је крст и газио га. На свету постоји огроман број сатанистичких секти и њихов број се из године у годину повећава. Знамо за злочине, које чине поклоници сатане – за ритуалне људске жртве, које се приносе и дан-данас. Сатана као и раније захтева људску крв, посебно крв деце. Стога на абортус не гледамо само као на социјалну или психолошку појаву, већ као на бескрајну «црну мису», у коју је укључен већи део човечанства, односно као на страшан окултни феномен. Крв детета, коју проливају његови родитељи представља њихову признаницу упућену сатани, само без навођења примаоца, али ће она без грешке наћи свог власника. Свако чедоморство је ширење царства сатане на земљи и јачање његове владавине. Заједно с убијањем детета своју душу ђаволу продају барем троје: они који је требало да постану родитељи, али су постали гробари детета и онај ко је извршио абортус, као жрец сатане, који му је принео још једну жртву.

Паганство и окултизам су нераскидиво повезани. Окултисти су за своје враџбине користили имена демона преузета из кабале и имена паганских богова. Понекад се од корена ових имена сачини једно име, које неофит ступајући у сатанистичку секту треба да понавља као залог свог савеза са сатаном. Древни и савремени окултисти су сматрали да ће жртвама моћних и свирепих духова на оном свету бити добро. На овим сатанистичким сугестијама које личе на масовну хипнозу држало се приношење људи на жртву и у то нису били уверни неки дивљаци, већ најкултурнији народ античког света. Чак су се и хуманој Атини, познатој по својој законодавној и философској просвећености, на празник Аполона и Артемиде приносиле људске жртве на нимало хуман начин: људи су живи спаљивани и њихов pepeo се бацао у море.

Ми се читајући о крвавим паганима и гнусним обредима сатаниста језимо од ужаса и често мислимо како је добро што су та времена прошла, што је данас немогуће да се слични злочини чине у хришћанском свету, барем јавно. Међутим, много је горе и гнусније кад сами хришћани приносе жртве сатани, притом у размерама невиђеним у стара времена. Већина породица је крвљу убијене деце попрскала своју ложницу, угасила своје породично огњиште, оскрнавила венце добијене од Цркве, наругала се молитви Цркве, која је прочитана на дан

склапања брака пред олтаром за умножавање њиховог потомства, погазила благослове који јачају породицу, отерала благодат Духа Светог као голуба смрадним димом и отворила своје душе и куће за демоне – прве човекоубице. Уместо деце у њиховим становима су се као домаћини настанили паклени духови и живот оваквих људи често почиње да личи на пакао.

Познати сатаниста и окултиста Кроули је признавао да је у периоду 1922-27.г., кад се интензивно бавио проучавањем магије Тибета сваке године приносио на жртву од 120 до 150 деце. Овај сатаниста и наркоман, који је боравио у многим земљама Азије и на Тибету, није нашао бољи начин за општење са својим божанством – сатаном, од приношења деце на жртву. Као што смо писали, овакве жртве су обично биле спојене с антропофагијом. Треба рећи да су се на средњовековним шабашима, који се и данас одржавају у савременим сатанистичким сектама, разликовали обреди приношења на жртву крштене и некрштене деце. Над крштеном децом се обављао кратак ритуал: на жртву су се приносила њихова тела која су затим ишла на заједничку трпезу, о њиховим душама се ништа није говорило. Што се тиче некрштене деце приликом њиховог клања певале су се посебне химне о томе да се нове душе шаљу њиховом владару – сатани. Ове песме су биле свечано-радосног карактера.

Треба рећи да је у Совјетској Русији први пут донет закон о легализацији абортуса, односно закон, који је дозвољавао да се чини оно што се у прошлим вековима сматрало једним од тешких злочина, који је кажњаван вешањем. Исте силе су 90-их година 20. века у Русији спровеле у живот уредбу о томе да родитељи могу да продају новорођенчад у фармаколошке сврхе. И то није ново. Сатанисти су припремали различите препарате од органа деце, коју су убили. Ту су улазиле и друге компоненте, укључујући опојне траве, кости обешеног злочинца, пепео спаљене жабе итд., понекад би се у катао бацале ухваћене змије. Постојао је још један начин за припремање магијског препарата: дете се стављало на решетку испод које је горела ватра и скупљала се масноћа која је цурила из тела, а затим се мешала с масноћом слепих мишева – овај састав се звао сатанска маст. Данас се слика готово понавља: рођено, још живо дете се ставља у фрижидер у којем умире, затим се од његових органа праве лекови, укључујући козметичке масти и различите креме. Вештице су мазале своје тело сатаниском машћу, крећући на шабаш.

Савремене даме спремајући се у позориште или на журку мажу своје лице истом овом машћу од убијених малишана, само направљеном по другој технологији.

На шабашима се користио израз «дати дете његовом господару»; данас се за мајке, које су предале своју децу на смрт каже: «Дала је дете науци.» Пагани су стављали дете на распаљене руке Молоха – божанство богатства, а у болници се новорођенче не спаљује, већ замрзава. После тога мајка добија надокнаду за убијено дете и укључује је у породични буџет. На тај начин се она храни из истог оног вештичијег котла месом своје деце.

Зар ћемо ми, хришћани, допустити да се настави крвава хекатомба? Не смемо заборавити речи светитеља Григорија Богослова: «Ћутањем се издаје Бог.»

Допуна

1. У паганском свету су људске жртве биле тесно повезане с окултизмом и магијом. Римски цар Хелиохабал, који је био главни жрец Рима и осим тога, жрец источних сунчаних божанстава, познат је по томе што је заједно са својим жречевима – Сиријцима, убијао децу и на основу положаја њихове утробе предсказивао будуће догађаје у царству. Чак и после признавања хришћанства тајно су и даље постојала крвава приношења жртава међу паганима.

Да би се уверио у то цар Теодосије Велики (крај 4. века после Христа) је наредио да се прегледају просторије паганског храма Сераписа у Александрији. Међутим, пагани су, затворивши се у храму, који је имао изглед тврђаве, пружили отпор. Кад је државна војска освојила ову цитаделу паганства на јуриш, у тајним одајама и подземљу пронађене су

одрубљене главе деце с позлаћеним уснама уз помоћ којих су жречеви Сераписа врачали и гатали. У храму Астарте су се налазиле просторије, које су се називале «сале људске крви», што указује на њихову злокобну намену.

2. Карактеристично је да се пагански култ са својим приношењима жртава рехабилитује у савременој уметности. Већина песама хард-рока је посвећена сатани: њихов сиже је убиство, самоубиство, прослављање ђавола, освета Богу, а између осталог – убијање деце: «Ја убијам децу. Одушављавам се гледајући како она умиру» - почетак је једне од таквих сатанистичких песама.

3. Окултисти се слажу у томе да је најбоља жртва сатани људска крв. Прва по својој драгоцености је «крв месеца», која је праћена обредом гнусним до те мере да о њему није могуће писати. Друга је крв деце итд. Као што се види, крв деце се врло високо котира међу присталицама црне магије.

4. Познати сатаниста 20. века Алистер Кроули је писао: «Глупост је сматрати да ми наносимо штету жртви убијајући је. Напротив, то је најблагословенија и најмилосрднија од свих смрти, пошто се дух (убијеног) одмах сједињује с божанством и достиже циљ» («Људи погубељи», М., 2000.г., стр. 162).

5. «Оне (вештице) убијају и једу децу, ако су (деца) већ крштена, а ако им допадне новорођенче које још није крштено, приносе га на жртву ђаволу» (Орлов М.А. «Историја односа између човека и ђавола», СПб., 1904.г., стр. 186). Слични подаци садрже се у књизи Шпенглера «Чекић вештица».

6. «Крв овакве деце (убијене пре крштења) служи као везивно средство за маст уз помоћ које вештице путују на шабаш.» Даље се наводи да користећи овакву маст вештице могу да изазову побачај додирнувши тело (исто, стр. 186).

3

Материјализам и ескалација окрутности

Чедоморство је крвава киша која без престанка, даноноћно пада на земљу у пролеће и у јесен, лети и зими. Чини се да је сва земља обојена црвеном бојом, да у плавом простору океана плутају континенти одевени у гримизни плашт крви, као огромни бродови после сурове битке. Говорили смо о злочинима људи, али постоји још један виновник овог крвавог попршта – то је учење, којим демон трује људску свест, то је целат наше савести, то је многики и истовремено безличан материјализам, који нам од школске клупе сугерише да је човек производ еволуције, која се одвија од нижих форми, да ембрион и плод човека нису живо биће, већ само материја од које се формира тело, да је то само биолошка маса у процесу претварања у човека. Овде се дете до свог рођења представља као део тела своје мајке и она може да га се ослободи као што касапин одсеца парче меса од заклане животиње. У овом перманентном злочину материјализам је приморао људе да забораве на то да је човек пре свега образ и подобје Божије, зрак усмерен од земље ка бескрајним просторима духовног света; да је срж човека његова бесмртна душа, која се даје приликом зачетка. Душа се у току земаљског живота богата знањима, шири своје снаге и способности, али по природи остаје иста. Видимо чудан парадокс, мучну трагикомедију: жена, која је добра и самилосна по природи, која горко плаче због смрти свог пса, која неће пристати да закоље пиле да би скувала ручак, убија своју сопствену децу, шаљући их на трпезу демона и сматра да то нису жива бића, већ стврднути грумени слузи и крви или лутке од коже, набијене жилама и костима.

Материјализам се као идеологија претворио и ескалацију окрутности. Он је човечанство довео до два рата у 20. веку, најстрашнија у историји света; он је створио логоре смрти ништа мање ужасне од бојних поља. Међутим, све заједно жртве рата,

концентрационих логора и мучилишта, не могу да се пореде с бројем деце коју су убили сопствени родитељи.

Хришћанство учи да су ембрион и плод човек, код којег само није формирана телесна структура. На грузијском језику се трудноћа назива «две душе», два живота – мајке и њеног плода. На руском језику се убиство детета назива «душегубитељство» - убиство живота, убиство бића које има душу. Зато је један од главних оснивача ове хекатомбе невидљива, али свеприсутна авет материјализма, дух лажи, који је дубоко отровао људски менталитет, који живи у нашој књижевности и образовању. Он мора бити проглашен за првог убицу и сам осуђен на смрт судом људске савести пре него што у потпуности уништи ову савест.

4

О легализацији абортуса

Кажу нам да је легализација абортуса од 13-14 година, односно од дечијег узраста, у свим стадијумима трудноће неопходна, јер ће се тајни абортуси, којима ће пубертетлије свеједно прибегавати, одвијати у нестерилним условима, без професионалних знања, и зато угрожавају здравље и живот жене. Као прво, почећемо од малог противаргумента: зашто не видимо другу бригу за живот и здравље жене осим легализације абортуса, због чега се она не испољава у заштити материнства, већ у његовом уништавању? Кад би се здравство заиста бринуло за женино здравље, оно би предложило бесплатне порођаје, а не убиство плода (разуме се, говоримо о бесплатном порођају у правом смислу ове речи). Као друго, безопасни абортуси уопште не постоје. Хируршке интервенције у овој области остављају тешке последице у облику склоности ка болестима рака и неплодности, а често се завршавају смрћу чак и у стерилним условима, а да не говоримо о неизбежној психичкој трауми.

Уверавају нас да ће жена, која се одлучила на абортус то свеједно учинити. Значи, не треба да се боримо против злочина, већ да га помажемо, да уз помоћ закона и јавног мњења стварамо повољну атмосферу за чедоморство? Зашто да се у том случају не озакони продаја и бесплатно дељење дроге? Овде се може навести још више аргумената. На пример, без обзира на све забране, наркомани ће се и даље дрогирати. Ради задовољења своје страсти, која прелази у навик и болест они ће почети да чине злочине, да на силу узимају новац родитељима, да одузимају сопственој деци средства за живот и на тај начин богате нарко-бизнис. Зар није боље да се у градовима и селима отворе специјалне консултације у којима би им лекари у стерилним условима убризгавали дрогу како се наркомани не би заразили СИДОМ и да не би постали њен преносиоци? Треба делити дрогу ученицима да не би крали новац за њену куповину и објашњавати, која доза дроге треба да се узима на основу телесне тежине, јер ће деца то практично учити негде на улици и могу да умру од превелике дозе. Треба деци помоћи и професионално убризгавати у њихове вене оптималну количину отрова. У принципу, треба створити «културни пакао» на земљи како би се избегао «стихијски пакао».

Зашто се продаја и рекламирање дроге сматра злочином, а легализација и рекламирање абортуса – хуманим односом према жени? Јер и једно и друго води ка изрођавању личности и народа. Судска статистика сведочи о томе да се у целом свету повећава стопа злочина. Притом велики проценат отпада на тучњаве ножевима и убиства. Зашто у том случају да се не отворе места на којима би се вршила стерилизација ножева како се ране после туче не би инфицирале; јер свеједно, злочини ће се наставити, зашто да се не обављају хуманије?

Каже нам се: абортуса је било и биће. Међутим, сама легализација абортуса морално развраћа цело друштво. Значи, закони се брину о томе да убица не претрпи штету за време злочина, односно, допуштају убиство и чак га подстичу. Закони морају да бране човеков живот и да штите пре свега жртву злочина – дете, а не насилницу, која је изгубила савест –

његову неостварену мајку. Како схватити то да закони у многим земљама забрањују смртну казну за најстрашније злочине и истовремено дозвољавају да се убијају невини, бринући се за убице?

Уверавају нас да ће више жена, које врше абортус преживети у болничким условима. Али ко ће преживети? – Људи који су изгубили савест и сваку људскост? Преживеће комад меса, који је ђаволу продао своју душу заједно са својим дететом? Ради чега ће преживети? Како би блуднично, зачињао децу и поново их убијао? Кад се уз помоћ закона легализује абортус цело друштво постаје убица, сви ми директно или индиректно учествујемо у сваком одузетом животу, у свакој смрти детета.

Код неких народа је постојао следећи обичај. Кад је човек због злочина био осуђиван на смртну казну око врата му се стављала омча с дугачким канапом и сви сељаци су вукли овај конопцац да се нико лично не би сматрао његовим убицом. Можда се то радило да би се избегла крвна освета? Било како било, ако ћутимо, руке свих нас су на конопцу који гуши децу и ми смо одговорни пред Богом и пред сопственом савешћу.

Позадина на којој се одвија убиство деце, које односи више жртава него епидемије колере или куге, јесте разврат, који уништава породице, убија поштовање и љубав. Разврат се засад толерише, али сви су изгледи да ће ускоро постати престижан. Разврат, цинизам и убиство су карике у једном ланцу. Деца нису заштићена од најодвратнијих слика разврата. Дечја душа је нарочито осетљива и пријемчива, како за добро, тако и за зло. Овде се одвија масовно насиље над децом и њихово духовно развраћање. Као да неко од детињства у човеку жели да уништи осећање савести и части, да га отргне од традиције сопственог народа, да паралише утицај породице. Зашто није забрањена порнографија на телевизији, на улици и у новинама? Одговара нам се: «У име слободе!» Али слободе од чега, и слободе ради чега? Слободе од морала ради задовољења најнижих страсти, у којима се оправдава сваки разврат? То више није слобода, већ свињарија! На људе се са свих страна обрушила бујица прљавштине, која ће буквално преплавити савремено друштво. Човек не може да отвори новине или да укључи телевизор, а да не види најодвратнију наготу интимног живота. Људима се већ од детињства насилно убризгава инјекција отрова и притом се говори о слободи. Није најстрашнија сама чињеница злочина, већ његова легализација, кад злочин постаје свакодневан, кад се на њега гледа као на саставни део живота, кад он не узнемирава савест друштва, кад се људи на њега навикавају, кад никога ништа не дотиче и никога се ништа не тиче.

Ми живимо у време разврата, који расте као лавина. Абортус не сме да се посматра апстрактно, он је органски део бездуховности друштва и култа насладе. Још недавно се абортус сматрао злочиним, данас је постао свакодневица, али ће ускоро постати одлика цивилизације и тада ће људи, који се усуде да куде абортус бити презирани и исмевани као фанатици и мрачњаци.

Слобода вршења абортуса је слобода да се убија, то су олакшице дате убицама! Зашто се савремене телевизијске емисије стално врте око једне осовине – секса и убистава? Неко људима жели да сугерише и то 24 сата дневно да разврат није морална аномалија, да није изругивање људском достојанству, већ обичан детаљ у животу, као, рецимо, доручак или шетња на свежем ваздуху. Као последица блуда и разврата настаје емоционална хладноћа међу људима. Разврат убија човека као личност, од човека остаје само његова животињска страна. Ако је душа изгубљена све остало је џак костију и крви. Међутим, најодвратније је то што се подводачи народа усуђују да се називају хришћанима. Где је за њих достојанство човека као образа и подобја Божијег, где је феномен бесмртне душе, која може да види Бога само ако стекне чистоту? Апостол Павле пише: «Ко разврати своје тело, развратиће храм Божји.» Христос је за блуднике рекао: «Боље би им било да обесе воденични камен око врата

и да се баце у море.» Он је сатану назвао «човекоубицом од искона». А ко сте ви? Деца Авеља или Каина?

Легализација абортуса од децјег узраста је позивање деце на блуд и убиство. Овакво дете често постаје непоправљив злочинац. Његов животни пут је од почетка попрскан људском крвљу. Познати хришћански мислилац из 2. века Климент Александријски је писао: «Жена, избацујући плод, избацује заједно с њим из себе све људско», односно већи пад не постоји.

Легализација абортуса за девојчице од тринаест година, програми за предавање сексологије у школама и томе сличне «културне» и «добротворне» мере представљају санкционисање духовног и физичког развраћања деце, то је скидање последњих ограничења, макар и моралних, с блуда и разврата, то је пропадање у бездану провалију без краја.

5

О средствима за контрацепцију

Питање. Многи људи сматрају да је абортус убиство, које је недопустиво за хришћане, али да је употреба средстава за контрацепцију, која се не слаже са хришћанским поимањем брака ипак подношљива, због услова нашег савременог живота. Широки асортиман ових средстава постоји у свакој апотеци, нарочито је популарна такозвана «спирала». Каже нам се да приликом употребе средстава за контрацепцију барем не долази до убиства плода, по хришћанском учењу – живог човека. Да ли је то истина?

Одговор. Фармацеути, који праве ова средства и лекари, који обављају лекарску праксу крију дејство ових препарата. Овде сам назив «за спречавање трудноће» има маскирну улогу. Ниједно од ових средстава не може у потпуности да гарантује спречавање зачећа и зато су она усмерена на касније убијање плода. Већина ових средстава уопште нема директне везе са зачећем и намењена је убиству живог ембриона. Она најчешће трују ембрион. Што се тиче такозване спирале и овде је присутна иста превара. Спирала не спречава зачеће, већ кретање ембриона – већ оплођене ћелије. Овде, говорећи језиком хришћанске антропологије, долази до убиства човека с бесмртном душом, али с телом које се још није развило. Он се лишава своје животне средине неопходне за развој и кроз неколико дана умире. Ако се ембрион, без обзира на спиралу унедри у тело мајке спирала користи да га откине и избаци напоље. Долази до убиства за које жена може да не зна и о којем може чак и да не подозрева. Живи плод у њеном телу се убија механички или хемијски. Зато средства за контрацепцију у већини случајева представљају мини-абортус и у овом смислу се не разликују од обичног убиства.

Питање. Значи, између абортуса и средстава за контрацепцију се може ставити знак једнакости?

Одговор. Да, али с једном опаском. Средства за контрацепцију убијају много већи број живота од абортуса. Приликом коришћења оваквих средстава код жене се у просеку дешава неколико оплодњи годишње, дакле, неколико убистава. Нажалост, већина жена не схвата да набављајући спиралу већ постају потенцијалне убице. Иако Црква забрањује употребу средстава за контрацепцију неки свештеници не схватају механизам њиховог дејства и сматрају да иако се чини грех, то ипак бива без убиства и проливања крви и они на то гледају на као на сурову реалију нашег савременог живота, за коју не могу да нађу излаз и алтернативу. Зато је било случајева кад су свештеници дозвољавали оваквим женама да се причесте. За време исповести и причешћа у жени може да гине мучном смрћу њено дете које се убија средствима за контрацепцију. Причешћивање за време убиства је страشان парадокс наше данашњице!

Питање. Шта можете да кажете о савременим методама за лечење неплодности?

Одговор. Римски папа је поздравио вештачку оплодњу као изванредно научно достигнуће. Нећу се упуштати у технику вештачке оплодње – то је ствар стручњака. Желим само да се задржим на методи, која је највише заступљена, приликом које се користи концентрат спреме. Он истовремено може да оплоди мноштво ћелија у епрувети (то су већ жива бића). Затим се неколико ембриона преноси у тело жене. Са временом се врши нови одабир: један ембрион се оставља у животу, а остали се убијају; обично им се иглом пробада срце. При таквој оплодњи може се рећи да плод расте на гробљу своје браће и сестара. У стомаку трудне ајкуле младунци почињу међусобно да се прождиру док не остане најјаче. Оно је преживело зато што је успело да прождре другу младунчад ајкуле. Утроба жене која је пристала на такву методу лечења личи не утробу ајкуле у којој остаје један ембрион – остали гину, само не у међусобној борби, већ по избору лекара.

6

Абортус је врста мучења

Оно што се дешава за време абортуса личи на демонску фантазмагорију. Замислимо слику из такозваних филмова страве и ужаса: човек доспева на неку планету на којој живе чудовишта у виду огромних рептила и паука. Гигантски гуштер трчи за њим, сустиже га, хвата својим гвозденим шапама и почиње да га гризе. Чује се крцкање костију. Чудовиште, наситивши се људском крвљу и месом упузава у свој брлог. Нешто слично се дешава за време абортуса: инструмент се убацује у тело жене, дете осећа смртну опасност и замире од ужаса. Гвоздене канџе клешта упијају се у његово тело као шапе чудовишта. Оно бива раскомадано на делове, разбија му се глава, ломи кичма. Лекар-убица заузима место рептила. Он споља личи на човека, али је изгубио људски лик. У духовном смислу то је шкорпион, који је кренуо у лов; његова крвава уста су клешта којима он хвата главу несрећног детета.

Други пример. Морнара су опколиле ајкуле. Огромно море се претворило у његову клопку. Ајкуле као да се играју са својом жртвом, око ње праве кругове, који се све више сужавају. На крају се једна од њих баца на свој плен, откида од тела комад меса и поново отпливава. Крв као да опија грабљивице, оне се бацају на човека и комадају га. Ајкулини зуби као челичне тестере режу кости. Кроз неколико тренутака јарко црвена флека нестаје с површине воде.

Постоји алат који личи на диск с оштрим ивицама. Целат њиме пресеца дете као што се ножем струже бамбус. Дете гине мучном смрћу. Ако плод има неколико месеци користе се клешта. У стара времена постојала је специјална казна за злочинце, која се називала «черечење». Прво су се људима секле руке до лаката и до рамена, затим ноге и онда глава. Сад се оваква казна примењује према невиној деци. Клештима им се секу руке, откида глава, затим се њихово тело сече на делове. Мајчино тело се претвара у стратиште целата или губилиште, само с том разликом што се овде не убијају злочинци, већ невини. Они бивају мучени због једне кривице: што су се појавили на свету и бивају погубљени због тога што желе да живе.

Замислимо још једну слику. Питон је ухватио човека, обавио га је својим прстеновима и затим га полако гута својим огромним чељустима. Човек још за живота налази свој гроб у утроби змије. Ова слика веома личи на уништавање плода уз помоћ методе која се назива «стварање вакуума». Ембрион се хвата уз помоћ цеви у којој се ствара атмосферски вакуум и она га усисава, чупа из мајчиног тела. Овде улогу питона игра апарат, који је измислио човек. Затим тело детета доспева у специјални сандук, који личи на кутију усисивача у којој се скупља прашина. Мајка прима у своју утробу змију да би убила своје дете и то се назива цивилизацијом и научним прогресом.

Номадски народи Азије су имали смртну казну за посебно важне злочинце. Котао с водом се стављао на ватру и затим се у њега убацивао човек и затварао поклопцем. Вода се постепено загревала док не прокључа. Човек је умирао у страшним мукама. Затим је његово тело, као скувано парче меса бацано псима. Сличну методу користе «унуци» Хипократа: у водењак се убацује концентровани раствор соли. Она постепено разједа тело детета, спаљује му очи, продире у плућа и пали их као ватра. Плод осећа исту бол као и сваки човек. Кроз каква страдања он пролази у тим тренуцима, какво проклетство пада на душу његове мајке? Следећег дана жена рађа дете, које је убила – унакажени леш на којем кожа виси као дроњци.

Док читате овај чланак на земљи и даље траје крвава кланица. За ових неколико минута док ваш поглед не падне на последњи редак биће убијено на десетине хиљада деце. Кад будете легали на починак не заборавите да ће ове ноћи у целом свету бити почињени страшни злочини, који личе на опис «валпургијеве ноћи» кад су чаробњаци и вештице приносили на жртву децу и прождирали их.

Мноштво слика је посвећено мајчинској љубави: жена привија дете уз своје груди; колико је нежности и благодати у њеном погледу! Данас се деца бацају у други загрљај – у коштуњаве руке смрти, мајке убијају своју децу и бацају њихове душе у мрак метафизичке ноћи: из мрака прелазе у мрак.

Кад се будите ујутру сетите се да у то време у вашем граду целати журе на свој посао – у коморе за мучење које се називају «абортаријуми»; само што неће обући црвене кошуље целата, већ беле мантиле. Према детету се пружају гвоздена клешта, оно осећа приближавање смрти, оно је ужаснуто, а рука целата неће задрхтати од жалости – гвоздени зуби ће се зарити у његово дечје тело и раскидаће га на комаде. Оно је беспомоћно, сви су га напустили, издало га је друштво у којем се тако много говори о заштити људских права, осудили су га на смрт закони, који дозвољавају абортус. Родитељи су га предали под нож целата – убице, који живи од пара које добија од абортуса, као од профитабилног заната. Много се гнусних грехова чинило и чини на земљи, али да ли постоји циничнији и мрскији грех него што је убиство деце од стране сопствених родитеља, грех, за који не знају чак ни дивље животиње!

7

Аргументи заштитника абортуса

Присталице средстава за контрацепцију и абортуса истичу против нас следеће аргументе:

Први аргумент: Број становника на земаљској кугли убрзано расте. Тренутно је достигао 6 милијарди. Само у Кини број становника премашује 1,5 милијарду. У Индији је дошло до наглог демографског скока. Ако се овако настави Земља више неће моћи да прими људе већ након неколико генерација, зато су абортуси и средства за контрацепцију неопходни.

Одговор. Ми не живимо у Индији или Кини, већ у земљи с одређеном историјском традицијом и народом, који се у већини сматра хришћанским, што га обавезује на то да се придржава хришћанског морала као норматива друштвеног и приватног живота и основе државних закона. Наша земља уопште не пати од пренасељености, пре ће бити обрнуто – број њених становника се смањује иако су пољопривредни услови такви да може да прехрани становништво неколико пута бројније од постојећег. Зато питање пренасељености сматрамо вештачким и мислимо да оно не одговара стварности. Напротив, треба створити услове у којима би рађање наилазило на подршку, укључујући и материјалну, законом прописану. Ми смо против чедоморства уопште, ма којој нацији и земљи да људи припадају.

Живот сваког човека је непоновљив. Ова питања у смислу закона и јавног мњења (информација) треба да решавамо на основама хришћанске вере, хришћанског учења о

породици и браку, хришћанског уверења у то да је плод у свим стадијумима развоја човек и да се на њега потпуно и у сваком смислу односи заповест «не убиј». Зато не можемо да доносимо одлуку на основу материјалистичке или паганске антропологије или да захтевамо од будиста или конфуцијаниста да прихвате наш поглед на свет. Хајде да не почињемо од глобалних питања, већ од самих себе. Овде су закључци следећи. Нашој земљи не прети пренасељеност. Хришћанска вера, а већина становника се сматра припадницима ове вере, неспојива је с вршењем абортуса и праксом вештачког спречавања рађања деце. Не налазимо се пред далеком перспективом пренасељености већ пред трагедијом изумирања, која је већ почела, кад је морталитет већи од наталитета. Зар ћемо прихватити комунистичку идеологију правдања убиства ради будућих генерација?

Желели бисмо да истакнемо очигледну чињеницу да родитељи, који врше абортус уопште не мисле о перспективи пренасељености земље. Њима је то подједнако свеједно као какво је време на Марсу, они просто не желе да се оптерећују рађањем и васпитавањем детета. У томе се огледа рафинирани егоизам, који треба да буде осуђен од стране јавног мњења и закона. У овоме савезници треба да постану уметност, средства за масовно информисање и васпитање у школи, али засад видимо обрнуто: људима се проповеда култ секса, односно култ самољубља и насладе, а паралелно с њим – култ убистава и зверске борбе. Довољно је да укључимо телевизор или отворимо часописе да бисмо се уверили у то.

Други аргумент је позивање на сиромаштво.

Одговор. У том случају се не треба борити против деце, већ против сиромаштва. Треба додати да имућни људи имају мање деце од сиромашних, тако да су овде ипак главни психолошки и морални фактори.

Трећи аргумент. Каже се да пораст броја становника на земљи нарушава еколошку равнотежу на земљи.

Одговор. Ова равнотежа је одавно нарушена и најмање су за то крива несрећна деца. Земља се буквално гуши у индустријским отпаcima, који прете да је претворе у депонију. Да би се спречила еколошка катастрофа треба смањити број хемијских агрегата, сачувати шуме од сечења, а воде мора и океана, као два извора кисеоника на земљи, од загађења. Треба смањити радиоактивни фон, прекинути експлоатацију земље која претвара поља у пустињу, између осталог, треба прекинути примену вештачког ђубрива, које тле чини мртвим. У међувремену расте производња механичких монструма, који трују атмосферу и земљу. Убеђују нас да је технички напредак објективан процес, који се не сме зауставити или окренути уназад и предлаже нам се друго: да убијамо децу како она не би дисала и трошила драгоцене кисеоник.

Четврти аргумент. Забрана абортуса и средстава за контрацепцију човека лишава насладе и животних радости. Зар смо сви способни и дужни да постанемо аскете иако за то немамо ни снаге ни предиспозиције?

Одговор. Хришћанство од људи уопште не захтева насилни аскетизам, иначе Црква не би основала тајну брака, у којој се призива благодат Светог Духа на људе који ступају у брак, и не би на њихове главе стављала венце. Међутим, овде се ради о нечем потпуно другом – о хиперсексуалности, о раскалашности и разврату, који су неспојиви с поимањем хришћанске породице као домаће цркве. Овде човек заборављајући на највише духовне вредности тежи ка једном – да испије до дна чашу насладе, коју разблажује крвљу сопствене деце. Зато се хиперсексуализам већ излио у форму људождерства – прождирања сопствене деце од стране родитеља. Међутим, намеће нам се још једно питање: да ли је секс заиста главно и најбоље у животу као што сад неки желе да нас убеди. Обратимо се највећим умовима човечанства у току све његове познате историје, било да су то философи, политичари, научници, летописци или песници. Сви они су тврдили да се истинска човекова срећа састоји у потчињавању тела души, у обуздавању страсти и мрачних инстинката, у чврстости воље, у умећу човека да

ограничава себе, у служењу највишим идејама. То су били људи који су створили велике философске системе и бесмртна уметничка дела, који су умели да танано осећају лепоту и хармонију створеног света; људи, чији је геније припадао целом човечанству и свим временима, чијом мудрошћу су се напајале читаве генерације. То нису биле аскете које су отишле из света, о њима ћемо говорити посебно, већ људи, који су волели своје породице, који су били одани својим пријатељима, људи који су били на различитим дужностима у држави, који су се одликовали грађанским врлинама. Сви су они дефинисали људску срећу као морално, унутрашње стање, као осећање части, као чистоту и храброст душе, као верност љубави и пријатељству. Чак је и телесна љубав између супружника за њих представљала извешан симбол друге, узвишеније љубави, која једина може да подари човеку срећу. Зар су сви ови људи били фанатици, јалови сањари или човекомрсци само зато што су сматрали да разврат и слободан секс представљају гашење духа, ропство ума, развраћање људске воље, једном речју ниско и бесциљно постојање? Чак је и паганин Платон говорио да постоје две Афродите – земаљска и небеска. Земаљска Афродита се без небеске претвара у јавну женску.

Христос учи о борби с греховним помислима, о чистоти срца која човеку омогућује да види Бога, односно да реално осећа благодат Светог Духа. Зар је Христос желео да одузме људима најбоље? Хришћанство учи о целомудрености, како ван брака, тако и у самом браку, само кроз ову целомудреност супружници могу да сачувају истинско међусобно поштовање и љубав од првог дана брака до саме смрти. Зар је искуство хришћанске Цркве лажно и илузорно? Зар су свети мученици и преподобни, чијој духовној лепоти се диве наше срце, грешили у томе што су у свом животу проповедали целомудреност, а не разврат? Зашто се код свих народа у сва времена разврат називао прљавштином, блуд падом, а супружанска верност и целомудреност – чистотом? У необузданом сексу људи сами себе поткрадају, одузимају себи најбоље, лепе прљавштином своје очи и постају неспособни да виде небо. Данас неки желе да разврате децу од првог буђења њихове свести. Већ постоје планови да се девојчице на рођењу лишавају девствености како не би имале комплекс целомудрености. Истина, то је само план, али отровна семена брзо ничу. Оваква деца ће личити на људе који су се родили у затвору, који не виде ни земаљска пространства, ни лепоту неба, који су се адаптирали на смрадни ваздух тамнице. Ако им се отворе врата и каже: «Слободни сте,» они ће се у страху завући у ћошак својих ћелија.

Они, који кажу да слободан секс и разврат дају човеку срећу и пуноћу живота, личе на људе који целу земљу желе да претворе у јавни клозет и тврде да је то велико благо за човечанство. Што се тиче бриге да родитељи неће моћи да отхране своју децу, она показује неверовање у Промисао Божји: Господ ће дати онолико деце колико треба и побринуће се за њих. А ако родитељи буду имали материјалне тешкоће управо у томе ће бити исповедници хришћанства. Апостол Павле пише: «Жена се спасава рађањем деце.»

Пети аргумент. Док су се људи некада радовали рођењу детета данас неки покушавају да нам сугеришу да је имати много деце непристојно за културну породицу. Једна дама је отворено рекла: «Нисам крмача да рађам толико деце.»

Одговор. Она је у праву кад каже да није крмача, то би била велика и незаслужена увреда за животињу. У породици с једним или два детета, на које је усредсређена брига родитеља деца најчешће расту као егоисти – потрошачи, који касније плаћају својим родитељима тешком незахвалношћу. А у породицама у којима има много деце она помажу и брину се једна о другима, односно уче се великој науци – да воле и великој уметности – да ограничавају своје каприце. Ова навика која им је уткана од детињства чини их срећнијима.

Питање. Шта нам је данас потребно?

Одговор. Хитно отварање породилишта и болница за сиромашне и потребите, у којима би се обављали заиста бесплатни порођаји с пружањем бесплатних услуга и у којима би се указивала свестрана медицинска помоћ породицама и бебама. Потребни су матерински

додаци и олашкице за породице с великим бројем деце. У томе све своје снаге треба да уједине држава, јавност и приватне организације. Уједно треба да буду законски санкционисани и забрањени порнографија и разврат.

Питање. У нашој земљи делују многобројне иностране мисије, које пропагирају сексуално образовање, заштиту деце од утицаја родитеља (укључујући право детета да почне да води интимни живот), бракове истог пола итд. Оне су спремне да бесплатно снабдевају становништво читавим асортиманом средстава за контрацепцију, у «добротворне» сврхе. Зашто такве мисије нису саградиле болнице са савременом опремом у којима би се бесплатно, односно без плаћања разноразних такси вршили порођаји, укључујући лекове и квалификовану лекарску помоћ?

Одговор. То питајте њих.

8

Савремени материјализам и апологија разврата

Кад говоримо о моралу често осећамо да нас саговорници не схватају, као да говоримо на другом језику. Код савременог човека је промењен хришћански менталитет. Он може да верује у Бога, може да Му се моли, да иде на богослужење и прима тајне, али да истовремено размишља, прави скалу вредности и оцена с позиција хуманизма на који се навикао, у којем централно место не заузима Бог, већ човек. Савремени хришћани као да су заборавили на првородни грех и чак и ако су свесни своје личне греховности, они је у потпуности преносе у област етике, док је грех пустио дубоко корење у саму људску природу. Хуманизам изјављује да је све урођено и емпиријско природно, а природно има права на реализацију и задовољење, само што у друштвеном животу треба да се регулише одређеним прописима. Хришћанство учи нечем другом, тачније, да емпиријска природа уопште није идеална природа, већ је то природа, која је доживела деформацију. Оно што називамо природним носи на себи одраз болести, која је захватила душу и тело. Ова болест је грех. Зато је смисао и задатак живота прелазак од емпиријског ка идеалном, а не задовољење свих импулса и жеља човека непрепорођеног благодаћу. Сама реч спасење говори о томе да нам прети опасност од које се треба спасавати. Ми се налазимо пред избором између живота и смрти. Наше спасење од смрти и пакла је Христова Жртва.

Неочекивано за нас (а можда и не баш тако неочекивано) пред савременим друштвом, чији значајан део себе назива хришћанима, појавило се питање: да ли је разврат морални злочин и да ли може бити легализован хомосексуализам? Пре свега неколико деценија овакав изазов упућен моралу био би немогућ. И ево, неки људи почињу да развијају теорију о томе да разврат уопште није злочин, већ хормонални поремећај, да то није чињеница субјективног, већ објективног карактера и зато хомосексуализам треба да буде оправдан и заштићен од погрда и казне, изречене макар и у виду јавног мњења. Врло је значајно то што ови људи оправдање греха траже у биологији. Пошто је то поремећај хормонске равнотеже то значи да је у питању функционални поремећај, те хомосексуализам треба да буде прихваћен као објективна реалија. Чудна аргументација. У крви убице и садисте повећава се адреналин и мења се његов хемијски састав, дакле, треба прогласити да присуство адреналина чини убиство или садизам нормалном манифестацијом природе, и зато после лабораторијске анализе убица треба да буде оправдан, јер је поступао природно. У крви блудника и насилника такође долази до хормонских промена, које утичу на психу. Зар због тога блуд и насиље треба да буду рехабилитовани? Код неких злочинаца уочава се упадљива наследна дегенеративност. Зар због тога њихови злочини престају да буду аморални? Овде хуманизам долази у противречност са самим собом. У помоћ му долази либерализам са

својим учењем о сведозвољености, како би сакрио ове унутрашње противречности. Међутим, хуманизам је у сталном дисонансу са хришћанством. Хришћанство не тежи ка томе да реализује емпиријског човека како би га овековачило у свим његовим феноменима, већ ка томе да га преобрази у идеалног човека, да оствари саму идеју човека, коју је у Себи оваплотио Христос и Који је постао наш животни узор. Хришћански морал захтева да разврат пред судом савести, јавног мњења и закона увек буде осуђен као злочин, као демонизација човека, као ругање образу Божијем у човеку, као одрицање од хришћанства. Човек, који се бори против својих порока уопште не осиромашује себе, већ живи дубљим животом. Насупрот томе, човек, који се препушта пороцима, а још више онај који их оправдава, живи у болесним, неприродним демонским комплексима. Своју личност као духовно начело он сужава до димензија пужа. Данашњи хуманизам, опростивши се од романтизма и закључивши савез с либерализмом – својим партијским другом – жели да буде усвојена чињеница да је човек само сексуално биће. Међутим, полна привлачност уопште није човеку неопходна као храна и ваздух. Она треба да буде регулисана свешћу и усмерена, пре свега, на продужетак врсте, односно да се остварује у брачном савезу, а не да представља императив за човека. Голи секс се изрођује у патолошки секс, а он води ка моралном и физичком уништењу народа, претвара људе у некакве моралне голаће.

Грех живи у нама, али не везује човекову слободну вољу, не детерминише наше поступке. Господ већ на првим страницама Библије каже: «Грех лежи пред прагом, али ти господари над њим.» Ако смо хришћани похота не сме да постане доминанта у нашем животу. Рафинирана похот се претвара у некакву кожную болест, која стално изазива свраб. Зар је то главни циљ људског живота? Оправдавати разврат, односно прилагођавати му се, значи изгубити смисао хришћанског живота. У том случају поштеније је да човек не назива себе хришћанином и да скине крст са својих груди. Апостол Павле, који је говорио о паганским гнусобама, које су довеле људски род на ивицу изрођавања помиње овај одвратни грех који мушкарца претвара у жену, а жену у мушкарца.

А да ли уопште постоји срећа у блуду? Многи истакнути умови су говорили о томе да је узвишено људско достојанство разумно ограничавање себе у браку, ако није могуће потпуно уздржавање. Чак су и такви непријатељи хришћанства као Лав Толстој и Максим Горки, признавали трагичност овог питања. У сва времена уздржавање и господарење над својим страстима се сматрало одликом храбрости. Међутим, нека не падају у очај људи чије душе нападају греховне помисли и искушења, већ нека им се супротстављају као непријатељима. Свети Јован Лествичник пише: «Видео сам људе од природе кротке, као и раздражљиве и гневљиве, који су путем борбе са собом достигли кротост и сматрам да су последњи изнад првих.» Чистота је од Адамових времена престала да буде својство наше душе. Она се стиче у тешкој духовној борби. Међутим, имамо помоћ – то је благодат Божија, само ако постоји чврста одлука самог човека.

9

Беседа убијеног детета с убицом

Ја сам човек лишен људског имена. Ја сам дете, које нема родитеља. Смрт ме је уграбила пре него што сам се родио. Из мрака сам прешао у мрак не угледавши светлост. Па ипак, обраћам ти се речју «мајко» - оној која ме је носила у својој утроби, а затим бацила на коштување руке смрти као да ме је прелазећи реку бацила посред потока. Желим да ти кажем да сам те волео и пре свог рођења, за које се показало да је смрт. У часу кад су се гвоздене канце приближиле мом телу ја сам немо повикао: «Мама, спаси ме!» Кад су се упиле у моје

тело као зуби грабљивице, ја повиках: «Мамице, не убијај ме, мамиче, поштеди ме,» међутим све је било узалуд и мајчина утроба је за мене постала губилиште.

Мајко, зашто си ме убила? Вероватно ниси знала како сам те волео кад сам био једно тело с тобом. Хтео сам да загрлим својим рукама твој врат, али их је целат одсекао. Хтео сам да се привијем уз твоје груди својим срцем, али га је проболо гвожђе. Хтео сам да ме носиш на својим рукама, али ти си ме бацила у хладноћу вечне ноћи. Деца се стављају у колевку, а моје тело, рашчечено на делове, бачено је у корпу, у којој су били крвави завоји и отпаци који труле. Нико није плакао над мојим телом, нико га није ставио у ковчег. Мртвачки ковчег су ми били зуби пацова који копају по депонији. Мајка изговара молитве над својим уснулим дететом, а ко ће ме овде наћи и пригрлити? А ја се чак плашим да кажем и реч «мајка» кад се сетим канци, које су кидале моје тело и кад је у том тренутку тело мајке за мене постало тело хладне змије.

Постоје две свете речи, Бог и мајка. Бог ме није оставио Својом милошћу, али Га моје очи, непросвећене крштењем, не виде, а другу свету реч – мајка, сам изгубио, испоставило се да ти је моја љубав није потребна.

Дете у тренутку опасности виче «мама». Док је мајка жива човек није усамљен, он није напуштен, зна да се срце мајке неће окренути од њега, чак и ако цео свет устане против њега, да ће га мајка загрејати својом љубављу. Ја сам сироче поред живе мајке. Она ме је бацила у ноћ вечности, чак ни не погледавши у моје лице. Она ме је без кривице осудила на погубљење, без суда ме је предала смрти. Међутим, она је несрећнија од мене. Док је бодеж убице секао моје тело убио је њено срце и она изгубивши своје срце не зна за то. Не само да си ме лишила земаљског живота, лишила си ме Цркве. Налазим се поред њене ограде, али не у њој. Видим светлост, која зрачи из ње, али не могу да уђем у њу. Зато, мајко, ниси постала убица само мог тела, већ и моје душе. Не заборави, мајко, да се у убиству невиног понавља суд над Христом. Јуда је продао Невину Душу за 30 сребрњака. Продала си ме за право да будеш слободна од свог сопственог детета и сама си платила за моју смрт. Поступила си као Јуда. Кајафа је осудио Невиног. Он је рекао да је боље да погине један човек него цео народ. А ти си решила да је боље да умре твоје невино дете, наводно ради добробити твоје породице, као да ја нисам твоје дете. Христос је разапет на Крсту, а ти си мене осудила на распеће. Сад иако не видим Лице Божије, ипак знам да Он жели да се сви спасу. Ниси чула моје речи кад сам викао од ужаса у твојој утроби: «Мама, поштеди ме,» макар сад чуј друге речи: «Мајко, поштеди себе, поштеди своју душу, омиј је сузама покајања,» а ако будеш имала друго дете, пружи му ону љубав, коју је требало да даш мени, нека оно осети топлину мајчиних руку, нека чује молитву изнад своје колевке. Просвети га крштењем да не би отишло на онај свет слепо као ја. Да би, ако умре у детињству чуло над својим кочвегом песме Цркве, а на небу анђеоско појање – оно чега си лишила мене. Па ипак, у овом животу нисам лишен одсјаја Христове светлости, која допире макар издалека, и у зрацима ове светлости, волим те, моја несрећна мајко.

10

О телевизији и серијама

У последње време плави екран телевизора није окупирано номадско, већ седелачко племе – то су серије. Пре тога телевизор је личио на мини-позориште, које се налази у кући: представа се завршава, спушта се позоришна завеса, гаси се светлост на бини, и гледалац се опрашта од јунака драме, тачније, од глумаца, који иду у шминкерницу где скидају позоришну одећу и бришу шминку с лица. Док су некадашње телевизијске емисије протицале као кратки сусрети у серијама се човек буквално уживљава у туђи живот, као да добија двоструко држављанство, живи у својој и у туђој породици. Ликови из серија постају му

блиски и рођени, или насупрот томе, непријатељи, који прете његовом благостању. Он према њима гаји истинско, искрено пријатељство и љубав, или пак осећа одвратност и мржњу. Он се за њих секира више него за своје пријатеље с ове стране екрана. Он пати због њих, њихове неуспехе доживљава као своје сопствене, радује се њиховој срећи, љубоморан је и негодује као да је Хофманова бајка о лутки која је оживела, у коју се људи заљубљују као у живу девојку, постала стварност. Чини се да су ликови из ових серија сишли с екрана и да живе у његовој кући. Док је на послу или у кругу своје породице, човек рачуна кад ће доћи време да може да укључи телевизор и уђе у иреални свет екрана. Он чека тај моменат као што се чека састанак. Он гледа екран као врата кроз која улази у другу кућу, која му је постала рођена. То је свет снова, само што су написани по сценарију. Човек постаје сличан наркоману који излази из себе, одлази од људи који га окружују, од својих брига и недаћа. Он доживљава осећање попут бестежинског стања, само без губитка свести. Шта се дешава у души овог човека? Отприлике исто оно што се дешава с онима који имају другу породицу са стране. На почетку он као да дели међу њима своје срце, а затим се постепено све више одвраћа од своје породице. Постаје му досадно и непријатно у кући у којој је живео дуго година. Чини му се да је жена грубијанка и алкавуша, а деца бића која су неспособна за било шта, која се баве само једним – лармају и не дају му да се одмори после посла, а сам стан му постаје тесан, неудобан и прљав. Он се труди да сакрије своја осећања, да се понаша као раније у својој породици, али се појављује оно што никако не може да се сакрије – то је хладноћа отуђења.

Екран је човеку узео душу, исцедио је из њега све снаге, а оно што је остало личи на комину од грожђа од којег је направљено вино. Он у својој кући игра некадашњег супруга и оца. Треба рећи да наркомани и пијанице такође постају отуђени и равнодушни према својим најрођенијима.

Свети оци су нам заповедили да се трудимо да део дана и ноћи посветимо молитви упућеној Богу, да се мислено удаљимо од овог света како бисмо се издигли изнад свега пролазног и краткотрајног, изнад свега што је у власти трулежности и смрти. Да би молитва имала крила треба ограничавати спољашње утиске, обуздавати уобразиљу и фантазију и закључавати ум у речи молитве. А овде поред екрана човек испуњава своју душу концентрованим утисцима, он њима испуњава своју душу и она постаје налик на путника који се пење на планину и носи на леђима тежак џак с камењем. Ове слике и утисци као да испливавају на површину свести и човек се моли као у звуцима буре која завија, не чујући сопствене речи. Свети оци су учили да цео човеков живот треба да буде припрема за молитву, а овде човек поред телевизора продаје најдрагоценије – своју молитву.

Садржај серија је живот светских људи, далеких од Бога, који се баве земаљским проблемима. Ако долазе у додир с религијом, она се приказује у намерно изврнутом облику. Духовна лица су приказана тако да изазову негативан утисак – одвратност и подсмех. Човек се уводи у интимни свет ликова из ових серија. Овде се сценарио често одвија по Фројду; пансексуализам прожима све односе међу људима, као што вода натапа сунђер. Разврат се претвара у нешто свакодневно и уобичајено. Код људи који сатима седе испред телевизора долази до адаптације на духовну прљавштину, они престају да осећају њен смрад, теши их мисао да тако живе сви људи. Хришћански морал почиње да им изгледа као неки фанатизам. Они то не говоре директно, али почињу да живе по неком компромисном моралу. То бисмо назвали нихилистичким моралом. Још сасвим недавно људима је одузиман Бог, а сад им се одузима душа, гази се у блату разврата као што слепи мачићи даве у кофи за помије.

У византијским летописима постоји мрачна прича о злочину, који је починио један од царева. Овај цар је имао брата који се одликовао побожношћу и милосрђем. Он је због свог непорочног живота и правичности уживао љубав народа. Цар је омрзнуо свог брата. Чинило му се да жели да му отме круну. Дворски ласкавци су, да би добили награду од цара, плели као пауци интриге, и тајно му шапутали да зри завера – с циљем да га свргне с престола. Узалуд је брат покушавао да расеје цареве сумње и клео се да никад није хтео да узме на себе бреме власти. Међутим, цар је и даље веровао клеветатама. Обично човек о другима суди по себи. Цар је одлучио да га на силу замонаши и посвети у ђаконе како би га лишио права да обавља било коју световну дужност. Човек, који би напустио духовни чин постао је у очима народа готово вероодступник. Брат се одмах сложио и захвалио се цару за то што му је овај одредио бољу судбину – да служи Небеском Цару.

Прошло је неколико година. Ђакон је усрдно испуњавао своје свештеничко служење и кад је узимао у руке пехар с Крвљу Христовом са сузама се молио за брата. Али ђаво је завладао царевим срцем – брат му је чак и у ђаконским одеждама изгледао као супарник, и он је тајно послао убице код њега. Злочин је извршен. «Сад могу мирно да спавам,» рекао је цар, али је исте ноћи уснио страشان сан, сличан привиђењу. Пред њим се појавио убијени ђакон држећи у рукама пехар с крвљу и рекао: «Пиј, брате, то је моја крв коју си пролио.» Цар се пробудио ужаснут, а кад је поново прилегао на кревет чим му је сан склопио веће поново је угледао брата с пехаром крви који је говорио: «Добио си, брате, шта си хтео – моју крв, пиј је, нека ти буде слатка.»

Тако се настављало из ноћи у ноћ. Видео је брата у крвавој одећи ђакона, брата који је уместо евхаристијске чаше држао другу чашу, са својом крвљу и говорио: «Био си жедан моје крви, донео сам ти, пиј, брате.» Затим је ово привиђење почело да му се јавља и дању. Цар је пао у мрачно униније и једном је у нападу очајања окончао живот самоубиством – бацио се у ужарену пећ.

Зар боље од несрећног цара поступају они који убијају своју сопствену децу; који унајмљују убице да по цену људске крви учине свој живот лакшим и слободнијим? Виђење убијеног брата – невиног страдалника – као сенка је прогањало цара. Нека упамте супружници, који су убијали своју децу да ови малишани невидљиво долазе ноћу до узглавља њиховог кревета, с пехаром пуним крви и говоре: «Ево крви коју сте пролили, пијте ову чашу до краја.»

12

Рехабилитација Содома и Гоморе

Шездесетих и осамдесетих година прошлог века били су рехабилитовани комунисти, који подвргнути репресијама. Деведесетих година рехабилитовани су белогвардејци, а пред крај другог миленијума почела је рехабилитација житеља Содома и Гоморе. Испоставља се да дела Содомљана нису имала карактер злочина, дакле, њихово кажњавање је било незаслужено и Мртво море није споменик Божанске казне над развратницима, већ неправичан суд. За ову рехабилитацију треба постепено и доследно припремити јавно мњење, чиме се и баве телевизија и штампа. Засад код нас још нема бракова истог пола, као у неким европским земљама, у којима се срамни разврат сматра некажњеним и потпуно легалним, и више од тога, он је проглашен за део људских права и слобода.

Разврат није физичка, већ психолошка, тачније патопсихолошка појава. Човек, који је изгубио нормалан емоционални доживљај света не може да мисли правилно, пошто је морални отпадник, он не може да брани моралност, а овим људима је отворен приступ обављању различитих дужности и функција. Друштво у којем разврат није осуђен више не

може да се назива хришћанским. Развратници раде оно што апостол забрањује чак и да се помиње као срамота човечанства. Развратник лишава себе права да буде члан Цркве и чак да присуствује богослужењу до свог искреног покајања. А сад нас неки уверавају да су то само «нове боје» на палети осећања. Неки уметници – авангардисти, тврде да је ђубриво такође нова боја којом могу да се сликају слике...

Сексуална патологија је тешка болест која може да упропасти нацију, да уништи народ. Оци најпознатијег црквеног сабора Грузије, који се зове Руисо–Урбнијски (12.в.) разобличавајући содомски грех, писали су да је овај мрски разврат био главни узрок пада Персије, а затим Византије. Данас се Содом и Гомора налазе у стадијуму рехабилитације у православним земљама. У Грчкој, која је један од центара Православља стоје зграде с дрским натписом: «Содом». Неке силе желе да и само људско срце разврате и претворе у Содом.

Бог је обећао Авраму да ће поштедети преступни град ако се у њему нађе десет праведника, али се није нашло. Шта ће бити с нама, кад се међу нама не нађе ни десет праведника, који су се сачували од скрнављења и душевне нечистоте? – О томе немо сведочи Мртво море...

13

Савремени људождер

Недавно је у једном од часописа била објављена фотографија злочинца – психопате, који је убио неколицину људи. На читаоца са сјајног папира гледа дегенерисано лице – тупо и равнодушно, лишено било каквих људских особина. Злочин је откривен случајно: комшија је свративши у двориште, завирио у котао и угледао комаде људског тела.

Разуме се, овај часопис ће видети и прочитати многи мушкарци, који су приморавали своје жене да абортирају и жене, које су и саме хитале да убију своје дете у утроби. «Какав ужас!» - рећи ће они за људождера, којег је ухватила полиција. А у ствари, овде се дешава нешто ужасније: људождер са странице гледа људождере, који држе овај часопис и канибали негодују гледајући портрет свог брата канибала. То личи на басну о мајмуну који гледа у огледало и видећи свој одраз не жели да се препозна. Супружници који су извршили десетак абортуса говоре о људождеру, који је појео два човека мање: «Зар је то могуће у нашем цивилизованом веку? Оваквима не треба судити, већ их треба убијати на лицу места; мало је да се такав стреља, треба да се спали,» кажу они. Значи, њихова савест је толико атрофирала, да искрено сматрају да су племенити и морални људи, а не убице деце. Свагдашњи посетиоци абортаријума још се усуђују да негодују против људождера! Овде на земљи затворске решетке деле ове канибале једне од других, али зар се на оном свету неће наћи на истом месту – у истом колу сатане?

14

Крађа и продаја деце

Један од најодвратнијих заната, који је икад постојао на свету јесте крађа и продаја деце. Међутим, најодвратнији међу одвратнима јесте крађа беба од њихових родитеља. У свету злочинаца је постојала посебна каста – крадљивци деце; они су изазивали одвратност и презир чак и код своје сабраће – лопова и убица. Ови разбојници су од родитеља тражили откуп за украдено дете, а ако се са откупом каснило или ако су родитељи одбијали да плате, мали заробљеник је убијан, понекад на мучан начин, затим би његова глава и расечено тело били бачени пред кућни праг. Несрећни родитељи су били спремни да продају све што су имали, само да спасу дететов живот, али нису увек могли да задовоље ове двоноге вампире, који се хране крвљу и тада су добијали ђаволји поклон – леш свог детета или је оно нетрагом

нестајало. У неким случајевима дете је продавано професионалним просјацима, нарочито Циганима, који су жалили своју децу, а купљено дете су унакажавали, палили му лице или секли руку да би добили више милостиње од болећивих људи. Кад је дете одрасло обично су га убијали да се њихов злочин не би открио.

Данас се понавља исти овај кошмар, само што правосуђе не може да заштити човека. Жена, која се спрема да постане мајка треба да откупи своје дете: ако не сакупи потребну своту новца њено дете ће погинути. Некада су у сваком селу постојале бабице, које су могле да породе жену. Ова наука се преносила с колена на колена. Редак случај је био да дете умре на порођају. Касније је било забрањено да порођај обавља човек без медицинског образовања и то је сврстано у кривичне преступе. У току неколико деценија ово умеће је заборављено, данас је у селу тешко пронаћи жену, која зна како се обавља порођај. А на вратима болница и породилишта је окачен огроман катанац за сиромашне. Живот детета се процењује износом, који сиромашан човек нема у рукама. Шта да ради? Да почини злочин, да опљачка или убије другог да би донео у болницу новац и сачувао живот свог детета? Од кога мајке треба да откупљују своју децу, која мафија им краде децу, како дечји живот може да се процени новцем? Опет иста ова разбојничка алтернатива: или донеси откуп или је твоје дете осуђено на смрт. Међутим, овде се крије још једна морална катастрофа. Док је раније крађа деце изазивала огромно негодовање и отмичар, који би био ухваћен у свом злочину није могао да рачуна на снисходљивост, данас људи равнодушно гледају на то како се за живот тражи откуп и како деца гину у мајчиној утроби зато што родитељи немају шта да продају и немају одакле да сакупе новац да би угледали своје дете, да би чули његов први крик.

15

Мајчин плач

Вавилонски цар Навуходоносор је упао у Јудеју и опколио Јерусалим. Огромна војска је опсела град са свих страна, као морски таласи острво. До последњег дана, док Јерусалим још није пао, опокољени људи су се бранили с јунаштвом и храброшћу, којима су задивили Вавилоњане. Јевреји су очекивали помоћ од египатског цара, али помоћ није стигла. Кад су Вавилоњани упали у град у Соломоновом храму је била у току служба, али је изгледало да Бог не чује молитве. Јевреји су се надали да ће Господ поново победити њихове непријатеље као што је некада победио Сенахерима, али чудо се није догодило – небо је било немо. Показало се да су сама храброст бранитеља града и упоран отпор били самоубиствени. Јеврејски цар Седекија је, видевши да је град пао, хтео да се спасе бекством уз помоћ кочија – али где је могао да се сакрије од Божанске казне? Седекија је ухваћен, ископане су му очи и заједно с другим заробљеницима је послат у Вавилон. Због чега је Господ казнио Град који је Сам изабрао? Зашто је руком паганина спалио дивни храм – трон Божанства на земљи? Библија о томе говори шкртим речима: цар и народ су пали у идолопоклонство, чак су се у тајним подземним одајама храма приносиле жртве идолима, које је псалмопојац назвао демонима. До нас је дошло древно коптско житије пророка Јеремије, које пред нама као завеса открива страшну тајну цара Седекије. Цар је демонима приносио жртве од којих су се стезала срца самих пагана: он је расецао тела трудних жена, чупао плод и бацао га пред ноге идола и гатао је уз помоћ лешева ове деце. Највероватније се надао да ће уз помоћ демона повратити власт над целом земљом, над оба царства: Јудејом и Израиљем. Господ је уништио хананска племена у знак казне због приношења људи на жртву, а сад су јеврејски цар и многи људи из народа превазишли окрутност Хананејаца: мало им је било да убијају децу за своје ђавоље мистерије – чупали су децу из мајчине утробе приморавајући обоје да умиру у мукама.

Пророк Јеремија је позивао цара на покајање, али се царско срце скаменило; он је заповедио да се Јеремија баци у јаму пуну нечистота како би се човек, који га је разобличавао, угушио у њој као у муљевитој мочвари. Међутим, Јеремија је остао жив и наставио је да прекоревати цара, али је овај и даље био непоколебљив у својој тврдоглавости. И тада је, по допуштењу Господа, као казна народа, чији је грех био већи од греха пагана, вавилонски цар Навуходоносор опустошио Јерусалим. Народ, којем су преко пророка била дата откровења, убијао је ове пророке. Народ којем је био дат Мојсијев закон као сведочанство савеза с Јахвеом, раскинуо је овај завет и павши у идолопоклонство, закључио је други савез са сатаном. У храму се одвијала служба Истинитом Богу, а у подрумима храма су се људи тајно клањали идолима. С горе Сион свештеници су звуцима сребрних труба објављивали да наступају празници, а у дворцу цара Седекије из стомака још живих мајки чупана су деца ради гатања и приношења на жртву демонима.

Навуходоносор се прво колебао: да ли да испуњава пресуду Божију над Јерусалимом? Он није желео да иде у рат против града, који је називан светим и два пута је одбијао да крене у поход. Тек кад је чуо страшну заповест Божију по трећи пут више није смео да се супротставља и кренуо је са својом војском на југ, у Јудеју. Пагански цар је постао мач казне у десници Божијој, како би поразио одступнике, он је био упаљена бакља како би до темеља спалио преступни град заједно с храмом. Град, који је био светило света претворио се у згариште. Крв деце и њихових мајки спалила је овај град као што је у Лотово време киша од врелог сумпора спалила Содом и Гомору. Јевреје, који су преостали у животу победници су претворили у своје робове и послали у Вавилон. Заробљеници из свих крајева Палестине, прво су се окупили у граду Рами, у којем се налазила гробница прамајке Рахиљ. Кад су огромне гомиле народа – младића, девојака, мајки с децом, окружени псима као стадо оваца вођени на север пролазиле поред ове гробнице из ње су се зачули јецаји: као да је Рахиљ оплакивала судбину своје деце. Али зар је само Јерусалим био умрљан крвљу невиних деце? А данас је сва наша земља натопљена овом крвавом кишом.

Слуге цара Седекије су хватале несрећне жене као ловци дивље животиње. У тајним одајама дворца у којима су се налазили идоли, у присуству цара – управника на крвавом пиру – женама су расецани стомаци и вађена деца као да то нису била жива бића, већ плодови који се беру с дрвећа и стављају на сто за госте.

Данас сами родитељи убијају своју децу, чак ни не мислећи о томе да ће се невинна крв, као проклетство, претворити у страшну казну за њих и донети невољу следећим генерацијама.

Рахиљ је ридала у гробници, видећи како њена деца бивају одвођена у заробљеништво – у ропство и на смрт. То је слика домовине, која се на свим језицима назива «мајка», која плаче горким сузама над својом убијеном децом и њиховим убицама.

16

Однос различитих религија и секти према абортусима

Једино нам хришћанска религија, тачније Православље, открива метафизичку трагедију греха чедоморства и дубину кривице родитеља према деци, коју су убили. Формално све религије осим сатанистичких секти забрањују чедоморство. Будизам и хиндуизам у различитим формама и варијантама осуђују убиство и то не само човека, већ и сваког живог бића. Међутим, по теорији реинкарнације – метемпсихозе, душа убијеног прелази у ново тело, а пошто је она претрпела страдање, ново оваплоћење ће за њу бити виша степеница на лествици духовне еволуције; карма ће постати чистија, дакле душа ће добивши награду за грехове у прошлом животу «стећи виши ранг», као да је прошла кроз огањ очишћења. Осим тога, већина нових праваца, школа и окултних секти, које се слажу с

теоријом метемпсихозе уче о томе да плод, тек кад прође кроз одређене развојне фазе стиче етерска ментална и астрална тела и постаје човек. Дакле, уништавање ембриона у току првих недеља његовог постојања се не сматра чедоморством. Оваквог учења се придржавао Штајнер; овакво мишљење деле илуминати, розенкројцери и чланови других окултних савеза и секти.

Јудаизам сматра да дете, као и сваки Јеврејин, припада Израилу, зато је убиство детета – крађа својине Израилу, међутим, сав Израил ће, на крају крајева, бити спасен по молитвама Аврама и Мојсија. (Неки рабини сматрају да се душа у плод усељава у тренутку кад тело поприма људски облик; а у Талмуду и Кабали понекад промичу идеје блиске реинкарнацији.)

Ислам строго забрањује чедоморство – оно одузима ратнике ислама. На саму полигамију се гледа као на могућност да човек има многобројно потомство. Ислам учи да ће сви мухамеданци без изузетка бити спасени по молитвама Мухамеда и његових следбеника – имама, иако допуштају да ће грешни муслимани претрпети привремену казну у паклу. Дакле, ислам, као и јудаизам учи о спасењу деце убијене и умрле у мајчиној утроби.

Баптисти и већина протестантских рационалистичких секти, које негирају потребу за крштавањем деце сматрају да се њихова деца спасавају по вери заједнице. Дакле, по овим учењима родитељи-убице су грешни пред телом детета, али не и пред његовом душом. Карактеристично је да је Цвингли развио оригинално учење о томе да се умрла деца пагана спасавају или гину по предзнању Бога, Који је «Јакова заволео, а Исава омрзао» пре њиховог рођења.

У хришћанским конфесијама, које су сачувале апостолско прејемство, односно литургијско предање, иако у деформисаном виду, садржи се учење о томе да деца, која нису омивена од првородног греха тајном крштења не могу да уђу у Небеско Царство и остају туђа Цркви.

У овом смислу карактеристично је учење католика. Премда, за разлику од Православља, умањује значај првородног греха и у њему пре свега види губитак благодати, оно сматра да без благодати, која се добија у тајни крштења није могуће ући у Небеско Царство – Царство благодати.

У католицизму је сотериологија упрошћена и захтеви према човеку смањени су у поређењу с Православљем. Међутим, католицизам се, без обзира на извртање многих догми и сталну тежу да се зближи са савременим хуманистичким погледом на свет, не одлучује да прогласи да је спасење деце могуће без крштења и њиховог прибројавања Небеској Цркви заобилазећи земаљску Цркву. Конфесије, које су сачувале хијерархијско прејемство: католицизам, монофизитство и несторијанство попут Православне Цркве уче о томе да некрштена деца не могу бити спасена и ниједна од њих не дозвољава помињање мртворођених на литургији, пошто нису припадали Цркви. Док католицизам сматра да је првородни грех само лишио Адама и његове потомке натприродне благодати Православна Црква учи да је првородни грех изопачио човекову природу и само Голготска Жртва, која се преноси кроз крштење може да обнови савез између људске душе и Бога. Зато абортус није само убиство дететовог тела, већ и лишавање његове душе вечног живота – учествовања у Христовој слави.

Што се тиче материјалистичког мишљења живот је за доследног материјалисту само структурни појам; елементи су попримили стабилну форму живог организма – одређени тип, који се преноси наслеђем. Смрт је повратак елемената у своје првобитно стање. За материјалисту је људски плод само «грађевински материјал» у процесу незавршене производње, значи, човек, који још није жив. Осим тога, такозвана биогенеза, спекулативно Хекелово учење о фазама развоја плода у мајчиној утроби, које одговарају Дарвиновој еволуционистичкој лествици од амебе до човека – омогућава да се мисли да на одређеним

стадијумима трудноће жена убија различита биолошка бића од амебе до мајмуноликог примата, а не човека. Без обзира на то што је биогенеза одавно разобличена као фалсификат и дилетантизам под називом науке, она се заједно с дарвинизмом од школских дана урезала у свест савременика.

Данас наше друштво као да је ослобођено духовних окова атеизма. Али ко смо ми постали? Ко смо ми сада? Ако се наш народ заиста придржава хришћанског погледа на свет и морала, чедоморство у свим својим облицима мора бити осуђено. Ово питање је један од камена-темељаца наше вере. Супружници, који су се одлучили за абортус самим тим су се већ одрекли Христа, показали су лажност своје вере и уписали су се у духовно потомство каинита.

Ми смо против абортуса, било ком народу и религији да човек припада. Али, конфуцијанци и будисти ће сами решити своје проблеме, зато смо ми пре свега одговорни пред својом земљом, пред њеним народом, пред њеном прошлoшћу и будућношћу. Овде морамо поштено да одговоримо на питање: да ли смо хришћани или псеудохришћани за које је вера само име, које ни на шта не обавезује.

17

Целат коме је опроштено

Болница као да оваплоћује у себи једну од најузвишенијих хришћанских добродетељи – милосрђе према човеку. Још се у стара времена од лекара није захтевало само стручно знање, већ и високо осећање моралности. Лекар је давао заклетву, која се назива Хипократовом заклетвом: да неће нашкодити болеснику, да неће користити своја знања на уштрб здравља и живота људи, да неће одбијати помоћ онима, којима је она потребна, да неће бити оруђе било каквих интрига, да ће чувати тајну о ономе што чује од болесника и да неће сматрати да има право да чак и у безнадежним случајевима прекине људски живот. Лекар је био дужан да пружи помоћ чак и рањеним непријатељима, који су пали у заробљеништво, да олакша муке злочинцима осуђеним на смрт. Лекар је био лице од поверења у кући болесника, често саветник и готово члан породице. Библијска заповест «не убиј» била је у пуном смислу обавезна за лекара. Лекар ни под којим условима и ни у којим околностима није могао да обави посао целата. У стара времена лекари нису имали права да врше абортусе, тиме су се бавили само преступници медицине, а понекад и људи који нису имали никакве везе с лекарском вештином, већ су само знали на који начин плод може да се убије. Ове људе закон је кажњавао суровим казнама, укључујући и смртну казну, а Црква их је одлучивала од Причешћа као разбојнике и убице.

У свим речима, које се односе на медицину корен је «здравље», «лек», «исцелитељ» итд. Сама реч «медицина» потиче од имена Медеје – легендарне колхидске царице, која је могла да продужава живот људи, да им враћа здравље, па чак и младост. Дакле, призивање, дужност и заклетва лекара јесте да се бори за човеков живот. Занимање супротно медицини је посао целата. Убиство људи, па чак и злочинаца, које је закон осудио на смрт изазивало је осећање гађења и одвратности. Професија целата се сматрала најгнуснијом и најсрамнијом. Људи целату нису пружали руку, нису седали за исти сто с њим, трудили су се да чак заобилазе и његову кућу. Гомиле народа су се окупљале на погубљење злочинца, окружујући губилиште као позоришну сцену. Али обично је целат изазивао већу одвратност него сам злочинац. Гладјатору су гледаоци Колосеума могли да аплаудирају, али посао целата, ма како прецизан био, народ је дочекивао гробном тишином. Он је био извршилац прљавог посла, можда потребног, али презренијег него што је посао чистача септичких јама. Целат није имао пријатеља; сопствена деца су се стидела да кажу ко им је отац. Обично је целат живео на крају града; у двориште целата нису улазили гости, само је затворски стражар куцао

на његову капију и говорио ког дана треба да дође да би извршио смртну казну. Међутим, и стражар се трудио да не прекорачи праг куће, која је саграђена на људској крви.

У средњовековним хроникама описан је следећи случај. У току је био рат између немачких кнежевина, који се назива тридесетогодишњим ратом. Краљ је у једној од битака претрпео пораз и морао је да бежи кријући се од непријатеља. Он је преко своје одеће обукао плашт путника, сакрио је лице капуљачом да га људи не би препознали и тако је путујући ноћу, по стазама, заобилазећи главне путеве дошао до градића близу границе. Покуцао је на капију молећи за конак, али му нико није отворио, пришао је другој кући, али је у одговор чуо само псовке и лавез паса. И гле, на крају града је угледао кућу у којој је горела ватра – значи, укућани још нису спавали. Покуцао је на врата. «Шта ти треба?» - упита га домаћин. «Ја сам сиромашан путник, изнемогао сам од умора и глади, пусти ме на конак,» рекао је краљ. «Уђи,» одговори домаћин. Госту су дати храна и вино, а затим је стављен да спава. Ујутру је путник рекао домаћину: «Да ли ме препознајеш?» Домаћин је одговорио: «Како могу да знам ко си кад нико не залази у моју кућу?» Путник је скинуо и капуљачу, збацио плашт са себе и рекао: «Ја сам твој краљ и желим да те краљевски наградим за гостопримство. Ко си ти?» Овај паде пред његове ноге и рече: «Не бих те примио да сам знао да си краљ, јер сам ја целат.» Краљ се намрштио и погнуо је главу замисливши се. За њега ће бити срамота ако људи сазнају да је ноћио код целата. Затим краљ извуче мач из корица и целат узвикну: «Сигурно хоћеш да ме убијеш због моје нехотичне грешке.» Краљ одговори: «Клекни на колена,» и дотакавши се мачем његовог рамена рече: «Дарујум ти грофовску титулу: «Пре него што сам ушао у твоју кућу ти си био целат, али ја сам ноћио у кући грофа као код једног од својих вазала.» Од овог човека потиче позната породица немачких витезова, а сам бивши целат је убијен за време рата борећи се за свог краља и проливајући крв, и с радошћу је примио смрт као освету за људску крв коју је сам проливао.

Још недавно је постојао неписани закон: људи целату нису пружали руку, јер је руковање знак солидарности. Ако би целат пружио руку заборавивши се, она би остала да виси у ваздуху. Дотаћи је се било је исто толико одвратно као дотаћи се људске крви. Међутим, колика је разлика између средњовековног целата, који је убијао људе осуђене по закону, за којег би се могло рећи да је закон убијао, а он само извршавао, и савремених целата у белим мантилима, који не убијају преступнике, злочинце који изазивају ужас, већ невину децу? Ко је ниже пао? Ко је изгубио своју душу? Целат, којег сви презиру, који проводи вечери у осами поред огњишта, које гори и у одблеску ватре види као авети људска лица која испливавају у његовом сећању, унакажена страхом од смрти и болом, или лекар који је дао заклетву да ће се борити за људски живот, а убија на десетине пута више људских живота од било ког инквизитора и целата и притом не осећа грижу савести. Њему пружа руку муж жене, којој је он извршио абортус, њему се плаћа новац, као да није убио, већ спасио дете.

Још су стари рекли: «Није толико страشان злочин, колико кад се он озакони.» Најстрашније је то што је убиство законом дозвољено, најстрашније је што оно у друштву не изазива осећање ужаса и протеста. Видећи викендицу или аутомобил, које је човек купио по цену крви убијене деце многи са завишћу говоре: «Види се да добро зарађује, он зна да живи.» Како овакав човек може да буде хришћанин, како он може да верује у Бога? Јер, ако поверује да је нерођено дете човек с бесмртном душом, да постоји највиша правда и вечна плата, авети убијене деце ће мучити његово срце дању и ноћу. Али ако се деси чудо и ако се срца овог човека дотакне благодат, ако као зрак сунца продре у дубоко подземље, нека он не очајава и нека зна да је милосрђе Божије неисцрпно, само мора да искупи свој злочин дубоким покајањем и да посвети остали живот спасењу исте такве деце као што су она коју је убијао, јер Господ је милосрднији од краља, који је примио целата за свог друга.

I

Празник Благовести је дан радости целог света. Желели бисмо да с вама поделимо мисли о подвигу, који је учинила Дјева Марија, одговоривши Арханђелу Гаврилу: «Ево слушкиње Господње, нека Ми буде по речи Твојој.» Говорићемо о људској страни овог подвига.

Господ у Својим великим делима оставља слободу људској вољи. Од стране Дјеве Марије Њен одговор је био подвиг самопожртвовања. Свештеници Јерусалимског храма су знали да је Она дала завет девствености и управо зато су Је заручили с праведним осамдесетогодишњим старцем, који је требало да постане Њен други отац. Рођење детета у таквом браку би требало да буде оцењено као прељуба, а она је по Мојсијевом закону кажњавана смрћу. Дјева Марија није могла да говори о тајни богооваплоћења – свештеници храма би то доживели као богохуљење, које је само по себи достојно смрти. Праведни Јосиф је уз сву своју побожност и необичну доброту могао у то бити убеђен само откровењем Божјим, а не речима девојке. Више од тога, по закону је био дужан да обавести суд о стању Дјеве Марије, јер би иначе постао прекршитељ заклетве.

Јеванђеље, које се приписује апостолу Јакову говори о томе да су у Јерусалимском храму Дјева Марија и Јосиф били подвргнути испитивању заклетом водом. Кад би онај ко је лажно сведочио или прекршио заклетву попио ову воду умро би. Дјева Марија је имајући бистар и проницљив ум знала да се Ирод, узурпатор царске власти, плаши да му неко не одузме јудејски престо, који по праву припада Давидовим потомцима. Да је чак и сведочанство Дјеве Марије о Њеном чудесном зачећу било прихваћено, оно би такође представљало смртну пресуду за Њу, коју би донео Ирод, јер су Она и Јосиф Заручик припадали роду Давида чијих потомака се Ирод посебно плашио. Дивни Младенац би у његовим очима постао цар – Месија, који би пре свега повратио престо Давида и свргао власт Идумејаца. Зато се с људске стране посматрано, над Дјевом Маријом се надвило, као црни облаци, очекивање смрти; ако суд не поверује у натприродно зачеће – смрт по Мојсијевом закону; ако поверује – смрт од Иродових убица. Шта је томе могла да супротстави млада Дјева? – Уздање у вољу Божију и оданост Његовом Промислу.

Господ чува свет и сваког човека. Он је рекао да човеку длака с главе неће пасти без Његове воље. Међутим, за то је потребна вера, не само у то да Бог постоји, већ да је живот сваког човека у Његовој руци, да је Његова реч – истина.

Најсветлији зрак у старозаветној историји је била Библија, али сад као да су се књиге Мојсија – Тора, у људским рукама окренуле против Марије, осуђивале су Је на смрт. Најмрачнији период у историји Јудеје била је владавина Ирода, а сад је ова мрачна сила, која је уништавала све на свом путу требало да обруши сву сатанску мржњу, која се родила из страха, на дивног Младенца – Месију и да упери бодеж убиства у груди младе Дјеве. Шта је Она томе могла да супротстави? – Веру, ћутање и молитву.

Благовести су дан радости целог света. Да се Дјева Марија поколебала у Свом уздању у Бога будућа историја човечанства би била другачија. Оваплоћење Сина Божијег, Који је постао Син Дјеве, Који се родио као дете, треба да нам покаже какву драгоценост представља људски живот. Нека светлост Благовести обасја савест жена које су пожелеле да постану ироди у односу на сопствену децу. Нека осуде себе због страшног греха човекоубиства да не би биле са сатаном – првим човекоубицом – у његовом мрачном царству.

Кроз покајање се враћа благодат, али зато човек не треба да се плаши да види бездан свог пада. Кад свештеник честита празник Благовести и Христовог Рођења нека Анђели-

Чувари виде да овде нису дошле кћери Ирода, упрскане крвљу, већ послушнице Мајке Божије, или грешнице, које су омиле своје грехове сузама покајања, исто тако горким као што је крв деце коју су убиле.

II

О томе у каквом се страшном искушењу и, с људске тачке у безизлазној ситуацији нашла Дјева Марија, или каквом ватреном искушењу Ју је подвргао Промисао Божји говоре кратке, наизглед шкрте речи Јеванђеља.

Јосиф је био праведник и зато је хтео да тајно отпусти Марију. Пошто се придржавао старозаветног закона није могао да остави у својој кући жену, која је блудно зачела дете, како је Јосиф мислио, пошто није био посвећен у тајну Божију. Због своје добротe није могао да Је преда на суд како је то захтевао закон, - то би било као да заручницу убије својом руком. Старац није прекорео Марију, пошто, с обзиром на то да је био праведан сам никоме није судио, већ је суд остављао Богу. Он није прекорео Марију ниједном речју, али се дубоко мучио у свом срцу, зато је његово ћутање било горе од прекора. Да је Јосиф рекао да је дете његово он би слагао пред свештеницима храма, а ово је за старца било немогуће: лагати у храму значи лагати Бога. Јосифу је било лакше да умре или да види Марију у гробу него да Је преда суду, и праведни старац одлучује да Је тајно отпусти: он не види други излаз. Обично не размишљамо о томе шта се крије иза ових речи. Марија је требало да напусти дом старца, али куда је Она могла да иде? Њени родитељи већ леже у гробу, њихова кућа је дата другима, од рођака мора да се крије, значи Марија би морала да иде у неку другу земљу сакривши своје име. Шта су људи могли да помисле о Њој? Да је то одбегла робиња или да је жена, која је починила злочин? Где је могла да се сакрије без рођака и без куће? Да се потуца као просјакиња? Али у ритама просјакиње Њена млада лепота би привукла погледе људи попут грабљиваца. Међутим, ова одлука је праведном Јосифу изгледала као једини излаз да би се сачувао Маријин живот и Она је у Свом срцу могла да каже речи псалма које је на Крсту изговорио Њен Божански Син: «Боже мој, Боже мој, зашто си Ме оставио!» Међутим, помоћ Божија долази онда кад нестаје друга нада. Анђеосе јавио Дјеви Марији на дан Благовести. Анђеосе Јосифу јавио у сну, зато што Јосиф не би могао да издржи присуство Анђела на јави и рекао му је: «Не бој се да примиш Марију, жену твоју,» односно, не бој се да Је назовеш својом женом, Она није прекршила свој завет девствености и ти ћеш бити чист пред Мојсијевим законом.

Онога кога Господ бира за Себе бира га кроз искушења и патњу.

19

Подвиг цара Константина

Постоји древно предање о светом равноапостолном цару Константину Великом. У младости је он био паганин, али је по угледу на свог оца Хлора, владара Британије тајно пружао заштиту хришћанима. Константин се одликовао храброшћу, правичношћу и милосрђем те су га и војска и поданици волели. Неочекивано га је задесила несрећа, једна од најстрашнијих невоља, која је могла да задеси човека. Константин се заразио губом и његово тело почеле су да покривају гнојне ране и чиреви као тело едеског цара Авгара, којег је исцелио апостол Тадеј. Губавац је осуђен на лагану смрт. Његово тело прво покривају беле флеке, које затим одумиру и престају да осећају бол, чак и ако се пале ватром, затим на се њиховом месту појављују гнојне ране. Тело отпада у комадима попут змијске кошуљице, из рана тече смрдљива сукрвица; лице отиче и почиње да личи на лављу чељуст; нос отпада, вилице се гноје и човек почиње да личи на маску смрти. Кости лица бивају огољене, из очију

капају сузе, помешане с гнојем, руке отичу и прсти пропадају један по један. Човек почиње да личи на живог мртваца, који је устао из гроба кад његово тело напола поједу црви. Ране губавца одишу неописивим смрадом. Чак се и најближи и најрођенији плаше да му се приближе. Губавци су истеривани из кућа, они су живели у шумама и пустињама, хранећи се милостињом људи који су храну остављали на одређеном месту и хитали да се што пре удаље од јазбине губавца као од проклетог места. Цар Авгар је своје лице прекривао црним покровом кад је говорио са својим поданицима, можда је зато назван Авгар Црни. Он је био исцељен по вери у Исуса Христа уз помоћ додира Нерукотворне иконе Спаситеља, а затим је последње ране на лицу Авгара исцелио апостол Тадеј крстивши га.

Међутим, Константин је био паганин и премда је штитио хришћане као правичан владар мало је знао о Христу. Он се за помоћ обраћао паганским лекарима, али је болест била неизлечива и читаво лекарско умеће је било немоћно да му пружи макар мало олакшање. Тада су му лекари рекли да постоји још једно, последње средство – купке у крви деце. Константин дуго није пристајао, али је болест напредовала. И у дворац су донета деца – малишани одузети од родитеља да би се њиховом крвљу лечила губа будућег цезара. Константин је чуо њихов плач и ушао је у собу, у којој су била окупљена ова деца. Лекари су га уверавали да другог средства нема, у противном случају мораће да умре мучном и страшном смрћу, а пре тога да годинама носи на себи своје тело као мртваца који се распада и трули. Константин је стајао у недоумици. Чуо је плач деце, видео је страх у њиховим очима као да су се досећала због чега су их узели од мајки и донели у дворац који је требало да постане њихов гроб. И гле, осећање самилости као зрак небеске светлости обасјало је срце паганина. Он рече: «Боље је да ја болујем и да умрем него да будем исцељен проливши крв ове деце,» и наредио је да се она однесу кући, а да се родитељима дају поклони из царске благајне. И Господ је учинио чудо: ране од губе почеле су да зарастају и затим нестадоше без трага. Неизлечива болест се повукла пред силом Божијом. Због милости према деци ради које је паганин био спреман да прихвати болну смрт Господ му је дао највећу милост: Своју благодат.

Овде се догодило прво, још увек тајно обраћење Константина у хришћанство. Можда, да није било милости Константина према овим малишанима он не би спознао Христа и историја Цркве и света би била другачија. Да је послушао савет пагана његова душа би се покрила вечним чиревима и он би изашао на вечни суд у обличју губавца. Нека размисле о овоме они који су спремни да ради свог пролазног и илузорног благостања пролију крв своје деце и да заувек остану губави.

20

Закони рата

Рат има своје неписане законе: у њему човек може да остане човек или да се претвори у звер. Један од страшних ратних злочина је убиство деце. Нека дивља племена су се побеђенима светила тако што њихови чланови су расецали стомаке трудних жена. Постојала је свирепа игра, нешто попут коцке: требало је погодити да ли је људски плод дечак или девојчица. Данас готово исто то не чине дивљаци, већ ученици и наследници Хипократа, само с једном разликом: мајку остављају у животу. Прво се назива чудовишним злочиним, друго – прекидом трудноће. Прво су за време ратова или најезди чинили подивљали разбојници, а друго се дешава стално. У првом случају мајка је постајала жртва заједно с дететом, а у другом је она саучесница у злочину заједно с убицом. Међутим, и разбојници су гајили родитељска осећања према својој сопственој деци, а овде долази до неког моралног распада, који личи на помраченост ума: мајка сама плаћа новац убици за то да убије њено дете, као да јој вади изнутрицу, а кожу оставља целу. Где је пад дубљи – просудите сами.

Од свих видова науке најзначајније резултате је остварила ратна техника, односно наука убијања. Нажалост, неки медицински проналасци су се такође претворили у дијагностиковање ради смрти – у науку убијања, то је ехоскопија, уз помоћу које се одређује пол плода који се још увек формира. Због чега је родитељима потребно да пре времена знају ко ће бити рођен – дечак или девојчица, зар дете не треба да буде једнако драго родитељском срцу? Међутим, овде се људски каприц дрско меша у Промисао Божји, и родитељи присвајају себи право да дају или одузимају живот детету у зависности од тога кога желе да имају – сина или кћерку. Чудан парадокс: грађански закони забрањују дискриминацију жене, а овде се дозвољава да се дете убије зато што припада полу, који је нежељен за родитеље, односно не врши се дискриминација већ геноцид по полној карактеристици. У овом циничном и преступном избору девојчице горе пролазе. Док се домаћица, којој су се излегли пилићи труди да остави кокошке како би оне носиле јаја, а у супу доспевају петлићи, овде се дешава обрнуто: у животу се чешће остављају дечаци. Дакле, мајке убијају будуће мајке. То је такође једна од мина постављених под будућност народа. Ако се промени пропорција између мушкараца и жена, наталитет природно опада. Дакле, ехоскопија је пуцањ у дете. Зар је лекарска ординација комора за испитивање плода: ко си – мушкарац или жена? Ако си жена злочин је доказан, пресуда је смртна казна. Наравно, има случајева кад на смрт бивају осуђени и дечаци, али ово у принципу не мења ствар. Пол се сматра преступом, који је достојан смрти. Ехоскопија као иследник скупља доказе «кривице» плода. Родитељи као судије на трибуналу изричу пресуду, а лекари су извршиоци ове пресуде и у већини случајева не одговарају родитеље, већ их, насупрот томе, подстичу на злочин. Ко је бољи у том случају: да ли човек у мантилу, који је стекао диплому, чија је дужност да се бори за живот сваког човека или пијани целат у црвеној кошуљи који с уличном псовком пуца у своје жртве?

Постоје такозвани «надзакони», који регулишу равнотежу између броја мушкараца и жена на земљи. На пример, за време рата рађа се више дечака него девојчица, и што је карактеристично, посебно је то случај у земљи, која је изгубила више убијених војника, а затим се пропорција поново успоставља. Ехоскопија као прогноза пола је већ морално неоправдана радња. Чак и ако се нежељени плод остави у животу дете ће у мајчиној утроби бити лишено љубави као пасторка у маћехиној кући. Зато ехоскопија мора бити проглашена за средство окрутне селекције неспојиво с хришћанским моралом које, у човечанству или народу може да доведе до огромне преваге носилаца једног пола, дакле, до демографске катастрофе. Већ данас с пуним правом можемо да говоримо о моралној деградацији савременог човека и трагедији будућих генерација.

Постоји још један злокобан аспект ове методе: у рукама неискусних или несавесних људи оно може да послужи као средство различитих, не само погрешних одлука, већ и шпекулација како би се жена психички приморала на абортус. Може јој се сугерисати да је дете осуђено на смрт, да ће се родити као наказа или инвалид или мајка може да се плаши тиме да порођај по њу може бити кобан. Кад је верујућа или просто морална жена одбијала да абортира често се дешавало да се ове прогнозе уопште не покажу као тачне: дете се рађало потпуно здраво, притом лекар није био позван на било какву одговорност и није био кажњен за лажну дијагнозу.

Хришћанима болесно или здраво дете треба да буде подједнако вредно. Оно припада Богу Који га је као драгоценост дао у руке родитеља и тражиће одговор од њих. Забрањено је чак и убиство човека на умору с циљем да се ослободи патње, а овде се болест детета не доживљава као заједничка породична несрећа, за коју су криви и родитељи и као повод за

већу љубав према детету, већ као смртна пресуда. Зар се убиство детета због његове евентуалне болести у принципу разликује од злочина преступника, који спаљују болницу заједно с болесницима? Зашто је прво опрез, а друго – гнусни злочин?

Господ је у заповести милосрђа уврстио бригу о болесницима, и кад је испуњава човек може да добије као награду опроштај грехова и вечни живот. Ако се дете чак и роди болесно, родитељи ће увек у својој кући имати могућност да испуне Христову заповест да служе болеснику и да се на овај начин усаврше у љубави. Дакле, болест детета може да постане средство за спасење читаве породице.

22

Хришћански поглед на људску душу

Људска душа је по својој природи јединична, а по дејствима, својствима и способностима сложена. Првородни грех је изазвао одређену дисхармонију у области душевних сила, које осећамо као сталне унутрашње противречности. Човек живи у свету простора и времена, али је створен за вечност. Сликвито говорећи материјални свет је лутка од свилених нити у којој се гусеница претвара у крилатог лептира. Моћи и способности душе захваљујући којима човек може да се укључи у свет бестелесних суштина и да дође у додир с Божанством називају се духом. Моћи и способности захваљујући, којима човек може да постоји на земљи, да прима информације из спољашње средине и да на њу реагује називају се душом у дословном смислу те речи. У област духа спадају могућности религиозног поимања, духовне интуиције и мистички доживљаји. У сферу душе спадају логичко мишљење, способност уобразиље, укључујући способност проналазаштва, односно научна и уметничка делатност, осећање пријатељске, породичне љубави итд. Међутим, сама душа, условно говорећи, има неколико спратова и зато наша свест види само њену површину. На дну душе, као на дну мора, живе мрачни инстинкти, који потресају својим поривима човекова осећања и често нас задесе неспремне. Човек се налази у сталној борби. Кад нам се чини да је све мирно и тихо то је зато што видимо само оно што се дешава на горњем спрату, а остало је скривено у мраку. У Библији је написано: «Никад не веруј свом непријатељу,» а ми имамо два љута непријатеља – то су демон и сопствене страсти кроз које демон, као на врата улази у нашу душу.

Првородни грех се преноси у самом зачетку. Већ и мало дете осећа похот и неке њему несхватљиве мрачне пориве. Један од главних задатака аскетике је човекова борба са сладострашћем још на нивоу представа. Стога заповест свима онима који траже спасење гласи: «Највише од свега што чуваш чувај своје срце, јер је у њему извор живота,» односно брижљивије него што богаташ чува своја блага од крадљиваца и лопова. Бестидни разговори и шале, нечисти образи, труле речи – све су то отровна семена бачена у сопствену душу. Ништа не пролази без трага. За неопрезност човек плаћа губитком благодати.

Данас живимо у време кад су све забране скинуте и бујице прљавштине лију са свих страна у човекову душу: било да човек отвори новине или укључи телевизор, пред њим се појављују слике најбестиднијег разврата. Најчешће он нема довољно пристojности да поцепа такав часопис или да се удаљи од телевизора па упија слатку прљавштину изјављујући притом да ништа рђаво не осећа. То је лаж и самообмана. Али је најстрашније што се развраћају дечје душе. Господ је рекао: «Будите као деца,» а већ сад је остало мало деце – она су се претворила у малолетне старце. Деца више немају чисте дечје очи.

Још релативно недавно рушени су храмови и претварани у свињце и WC-е, а данас се уништава храм људске душе, она се претвара у некакву јавну кућу и ово се назива прогресом и културом. А позиви да се овај злочин спречи називају се средњовековним фанатизмом.

Разврат и деградација људске личности

Шта разврат чини с човеком? Он човека лишава Божанске благодати, која не трпи прљавштину и смрад разврата и паралише човекове духовне снаге. На гробу духовности као отровне биљке расту атеизам и окултизам. Разврат води ка дегерацији душевних моћи, на пример, уметност постаје антиестетска, музика се из мелодије претвара у какофонију; човек престаје да се занима чак и за приземну класичну књижевност, њу је потиснула лака роба: приручници за убиства, секс и окултизам; језик прелази у жаргон. Човек све више живи осећајима, све дубље тоне у област инстинката од којих је најјачи сексуални нагон, односно човек се постепено претвара у животињу. Шта се дешава с човеком? Прво, губитак Бога, он не може да буде истински религиозан, престаје да осећа вечност. У развратнику тупи љубав не само према Богу него и према човеку. Он се претвара у неки биоапарат у којем инстинкти одређују програм његовог понашања, у којем нестаје осећање самилости. Развратници се претварају у племе кусих мајмуна. Које је то потребно? – Оном пакленом чудовишту које се бори с Богом у људском срцу.

Деградација пре свега погађа моралну област развратника. Шта представља феномен савести по којем се човек разликује од животиње? То је глас духа, тесно повезан с религиозним осећањем; то је одговорност човека пред Највишом Истином; то је стални суд човека над самим собом. Савест такође делује на душевном плану, преламајући се кроз етичке норме и представе. Моралност увек подразумева извесну вредност човека. Морал увек подиже душу изнад бујице текућих догађаја. На месту угушене савести расте биљка-паразит која се назива прилагођавањем: она је спремна да се уз помоћ лажи и лицемерја обавије око сваког стабла да би из њега исисала сок. Појмови као што су част, верност и принципијелност, постају лингвистички архаизми.

Страст и љубав су супротне појаве иако се страст често назива љубављу. Љубав тражи општење с оним кога воли, али путем самопожртвованости. У љубави увек постоји спремност на жртву и радост ако ова жртва буде прихваћена. Страст не тражи општење већ гутање, она је увек агресивна, она тражи своје. Зато се у страсти садржи скривени потенцијал окрутности. Повремено ова окрутност избија на површину.

Развратник не може да воли. Његово срце се налази у стању духовне парализе и опустошености. Он нема кога да воли, зато што на човека гледа као на парче живог меса. Човековој души је својствена сила стваралаштва. То је посебно стање надахнућа кад се буде неке интуиције као да звуче скривене струне и мисли постају дубље и јасније. Код развратника ова сила тупи. Савремени свет није дао ниједног великог философа или песника; домишљатост је заменила стваралаштво и она се у свакодневном животу претворила у промућурност ума. Развратнику је домишљатост отворила широко поље патолошке сексологије, која човека претвара - сад више не у кожную врећу меса, већ у септичку јаму. Разврат отупљује човекову вољу и чини га робом страсти. Страст је илузорно стање, она као да је празна изнутра, она личи на мехур од сапунице, чије се боје преливају на сунцу, од којег ће већ следећег тренутка остати мокра флека. Зато је развратник дубоко несрећан. Он осећа стално незадовољство, али најчешће тражи излаз из њега у новим облицима разврата.

Наступила је нека метафизичка ноћ. У овом мраку, који постаје све гушћи као у «египатској тами» људи не виде једни друге, заборавили су шта је човек; разједињени су. Ђаво је као отац либерализма обећававши слободу преварио људе и претворио их у похотљиве и тупе робове.

Данас видимо морално разлагање, невиђено раније у историји, које је попримило карактер свељудске катастрофе. Човек је готово уништен као морална личност. Још се чувају крхотине некадашњих појмова добра и части, али ускоро ће од њих остати само успомене као трагови на песку. Сила, која се супротставља распаду и разлагању света јесте благодат Божија. Међутим, услови за примање благодати су љубав људи према Богу и међусобна љубав. Кад нестаје љубав благодат се повлачи и почиње падање у бездан: од човека ка животињи и од животиње ка демону. Тамо где нестаје богосличност почиње демоносличност.

Љубав тражи лепо. Осећање љубави је нераскидиво повезано с појмом лепоте. Хришћанство је откривало вечну лепоту људске душе као образа и подобија Божијег. Душа хришћанина, окренута ка Богу види облеске Божанске светлости у сваком човеку. Пожртвованост је немогућа без љубави. Изгубивши мистичко осећање као способност да созерцавају богосличну лепоту људске душе људи су почели да траже у овом свету илузорну лепоту, аутономну од Бога. Љубав је тежња ка идеалном и жеља јединства с овим идеалом. Овде је извор романтике душевне и телесне љубави, грађанских врлина итд. Притом се објекат љубави не доживљава у реалном облику, већ украшен уобразиљом; држава, нација итд. доживљавају се као потпуни носиоци добра. Међутим, ова романтичарска љубав према народу, пријатељима, уметности, природи, а посебно љубав између мушкарца и жене могла је да се испољава у виду оданости, самопожртвованости и хероизма иако су ове манифестације биле несталне и спорадичне. За Спартанце је идеал била моћ Спарте, за Атињанина – државно уређење Атине, за Менцуна – Лејла, за конфуцијанца – породица, укључујући и далеке претке. Љубав је, чак и у приземном и бледом виду помагала заједништво људи и њихову солидарност, осећање дужности и међусобног поштовања, које се назива племенитошћу.

Човек не може да воли ружно, чак ни кад се оно појављује пред њим у виду греха који мами. Да би се уништила солидарност између људи, да би се учинили бескорисним и неутемељеним хероизам и самопожртвованост, треба уништити лепоту и исмејати сам појам идеалног.

Човек је компликовано и противречно биће. Он је попут злата баченог у блато. Одблесак овог злата још увек подсећа на човекову лепоту, демону је потребно да она буде уваљана блато, тада ће постати немогућа сама љубав.

Човек је богослично биће, али се у њему корени грех, који човек мора да гуши силом воље, јер је пристојност такође одређена идеја чак и код нерелигиозних људи. То је идеја о достојанству човека премда он не разуме саму реч «достојанство». Ако се човек којег волимо претвори, као у чаробној бајци, у животињу или рептила, ми нећемо моћи да сачувамо осећање љубави према њему, као што то не можемо да учинимо према свињи, која се ваља у бари или према огромном пауку или звечарки. Ако се чак претвори у мајмуна – прљавог и похотног, тешко да ће било ко од нас пожелети да жртвује свој живот како би он јео банане и задовољавао своју похот.

Данас демонске силе под називом либерализма желе да униште остатке лепоте у човеку. Развраћени човек је осуђен на изрођивање. С њим се лако ступа у ортаклук због греха, али није могуће волети га оданом, самопожртвованом љубављу. Човек неће дати свој живот за онога ко је постао живо гнојиште – душевно и телесно, он неће осећати било какву моралну одговорност према њему. У развраћеном свету нестаје љубав. Ова душевна хладноћа и празнина чине живот сивим и бесциљним. Човек је постао равнодушан према другом човеку; више од тога, он је у души чак непријатељски расположен према њему. Ако се један дави други неће ризиковати пружајући му руку, јер је овај престао да представља за њега било какву вредност, он га више не доживљава као друга, као ближњег, чак ни као човека – нека се дави парче трулог меса. Сваког дана се на телевизији «држе предавања» о томе како

се човек претвара у свињу или тигра и људи се постепено навикавају на мисао о томе да је циљ људског живота стално копање у прљавштини, да је човеку све дозвољено, да је чистота средњовековно сујеверје. Чак и чиста љубав између женика и невесте, која је опевана у поезији свих народа већ престаје да постоји.

Хришћанство обнавља људску личност. Оно човеку даје снагу да се супротставља греху, зато је било и биће прогањано. Грех је поделио, раздружио човечанство, оно се распало као што се ланац распада на карике.

Постоји још један не психолошки, већ метафизички фактор греха. Стање људске душе зрачи танане еманације, које су недоступне нашим сензорским чулима, али их наш дух доживљава. Од грешника се шири посебан смрад од којег се човеков дух окреће, чак и дух истог таквог грешника. У греху постоји стална метафизичка тежина, посебно у изопаченим греховима, зато од животиње идемо ка демону, па несрећа другог човека изазива у нама тајно осећање злурадости, као освете за нешто што су људи изгубили и погазили.

Хришћанство је религија љубави, која се заснива на пожртвованости. Оно је спасило човека од најстрашнијег ропства, а данас је човек постао добровољни роб најгорег господара – греха и демона. Човек је изгубио лепоту своје душе и уједно способност да воли. Он је пожелео ропство и добио га је. Још су древни мудраци рекли да ће лепота спасити свет. Најузвишенија лепота је Бог, друга по реду је људска душа као боголико створење. Заједно с лепотом нестала је љубав и настала је метафизичка ноћ.

25

Последња ноћ чедоморке

Зимска ноћ. Небо је покривено црном завесом, као да је обучено у црнину. Иза зида јеца ветар – тако плаче напуштено дете. Пљусак кише и налети ветра упадају кроз разбијени прозор. У соби је хладно као напољу. На кревету, покривеном гомилом прљавих рита умире полулуда старица. Покрај узглавља је чаша воде и чинија с храном, која се скорила. Ретко ко свраћа у ову собу која личи на кућицу за псе или змијски брлог. Само пацови скачу по соби као газде и инсекти гмижу по лицу жене на умору. Ова старица је жена која ме је убила пре много година. Како се променила! У младости је била лепотица. Њен глас је одзвањао као сребрно звонце, а смех је личио на блиставе искре. Имала је сина, којег је безумно волела и зато ни са ким није хтела да дели ту љубав. Због тога сам ја био осуђен на смрт. Видела си само једно своје дете, клањала си му се као паганин кумиру. Заборавила си да сам и ја твоје дете, да имам живу душу. Идоли убијају душе оних, који им се клањају и твоје срце се претворило у камен. Мајко, ниси знала за предназначење Божије и твоју будућу судбину. За мене је било одређено да те чувам и штитим и не напуштам до смрти. Али ти си убила онога ко је требало да чува твоју старост као што мајка чува мало дете. Често сам долазио код тебе, а да ти то ниси видела. Пролазиле су године. Твоја некадашња лепота је венула као цвет. Ветар времена је откидао латице с њега. Твоје лице су браздале боре као дубоки ожиљци. Умрли су твоји рођаци. А твој вољени син те је омрзнуо и не жели да чује за тебе ни да те види, као што ти некада ниси хтела да видиш мене. Некада си волела да се смејеш, али сада ти нису дате чак ни сузе да би у њима нашла извесно олакшање. У твојим сувим очима је безумље и туга. Поред тебе нема никога, само је хладни ветар твој брат и ноћ твоја сестра. Око одра мајке на умору окупљају се деца, а поред тебе су само пацови. Глад и болест су као двојица дрвосеча претестерисале дрво твог живот. У бунилу дозиваш своје рођаке, изговараш реч «мајка», али те они не чују, као што ти ниси чула своје дете. На ветру и киши само један путник иде ка твом дому. Име овог путника је смрт. Нико се неће досетити да ти доведе свештеника, а ни сама се тога не би сетила и зато усамљена крећеш на последњи пут, као ја. Ниси певала успаванке изнад моје постеље, ниси плакала над мојим гробом и сад умиреш

сама, напуштена од свих. Само ће зимски ветар отпевати над тобом погребну песму и киша ће оплакати твоју смрт. Људима ће твоју смрт објавити смрад, који ће се ширити од твог леша. Али ја се плашим другог. Не видиш да се демони као гаврани окупљају око твог одра да би ухватили твоју душу као свој плен. Не кајеш се, не молиш се умирући, ропћеш и свађаш се с Богом. Сматраш да си неправедно кажњена. Захтеваш од Бога одговор: зашто је твој живот тако несрећан, а смрт усамљена? Али, заборавила си на мене – ја сам твој тужилац. Ако вапијеш ка Богу као према Љубави, где је твоје милосрђе према мени, где је љубав, макар она коју вучица гаји према свом вучићу? Ако захтеваш правичност, где је правичност – убити невино дете? Бог ти је дао мене као ослонац твог живота, али си га ти сломила и одбацила. Сама си убила онога ко је требало да постане твој хранитељ у старости. А сад ропћеш што си беспомоћна и усамљена. Требало је да ја затворим твоје очи, али си ме слепих очију бацила у вечну таму. Ти умиреш од глади у зимску ноћ, али ниси просветила моју душу крштењем, лишила си ме небеске хране – Причешћа. Јер најстрашније је што си ме лишила Христа: боље би било да ме ниси убила један, већ хиљаду пута. Завија ветар. Негде у близини почиње да завија пас предосећајући нечију, вероватно твоју, смрт. Мајко, кад си ме убијала демони су ишчупали из твојих груди срце и уместо њега убацили камен. Никад ниси била срећна. Плашила си се да останеш сама са собом. Тражила си буку овог света да не чујеш како Христос куца на врата твог срца. Смејала си се да би смехом надјачала тугу. Добила си оно чега си се плашила – усамљеност. Али и за ово си кривила све осим себе. У овим тренуцима немо вичеш Богу: «Нисам крива,» а демони прилазе све ближе и ближе твојој постељи. У соби је мрачно. Али њу у присуству демона испуњава друго страшно црнило. Ти већ крклаш, твоје очи с ужасом гледају у некога, зар ни сада нећеш рећи две речи: «Господе, опрости!»? Мајко, зову ме, морам да идем. Није ми дозвољено да видим твоју смрт и да знам, која је твоја судбина. Сазнаћу за њу кад се сретнемо на Страшном суду да бисмо се затим заувек растали.

26

Да ли је он човек?

Поставља нам се питање од којег у знатној мери зависи човеков живот: да ли ембрион и плод има људску душу или је то само додаток мајчином телу до одређеног стадијума развоја? Већина светских религија тврди да душа постоји од самог зачетка људског тела, да је главни део и основа људског бића и да поседује бесмртност. Атеисти негирају постојање душе, а ако користе овај термин, онда је то условно, у смислу збира психичких функција. Зато су за атеисте ембрион и плод у утроби само материјал за формирање човека, али још увек не сам човек. Научници-материјалисти потпуно произвољно одређују у којој фази трудноће се плод може назвати човеком, али већина њих одбија да призна да је плод људска личност и да има неприкосновено право на живот. Душа објективно постоји, али се она не доказује науком, већ представља предмет вере. Зато ми, пошто смо хришћани, треба да се обратимо црквеном учењу о томе шта представља људска душа. То је супстанца – разумна, динамична, она је животни принцип човека и садржи у себи план људског тела. Постоје три облика душе: биљни, који има својства да се храни и размножава; животињски облик душе, којем се додаје способност емоционалних доживљаја, зачеци мишљења, нарочито сликовитог, доношење одлука и инстинкти као урођене навике; људска душа која осим набројаних својстава поседује још и способност апстрактног мишљења, словесне комуникације, као и општења с метафизичким светом.

Главна сила људске душе је дух – унутрашње око душе, посредством којег се одвија богопознање и богоопштење. По учењу Православне Цркве, Господ ствара душу уз учествовање родитељских душа у тренутку зачећа, кад долази до зачетка новог живота. Због

тога је сваки човек нова личност, која је, међутим истовремено у односима и има везе са својим родитељима и прецима у виду одређених сличности и предиспозиција. Ембрион поседује људску душу, у којој се налази цео план будућег тела, дакле он је човек с бесмртном душом и телом које се још није оваплотило у материју, али које већ постоји у енергетском плану. Због тога је убиство плода и ембриона убиство човека. По правилу за одређивање епитимија светог Василија Великог убиство детета у мајчиној утроби се кажњава једнако без обзира на који период трудноће да се односи.

Католици уче о томе да Бог ствара душу приликом зачетка, али негирају да притом у томе учествују душе родитеља и самим тим чине необјашњивим душевну сличност између детета и његових родитеља, која се може уочити, као и телесна сличност, која се наследно преноси.

Већина протестантских конфесија и деноминација се у овом питању колеба од погледа католика до учења стоика. Што се тиче радикалних протестантских секти, посебно оних које су недавно настале, на њих велики утицај имају окултна учења, а у неким случајевима кабалистички јудаизам. Због тога у питању о стварању душа код њих постоји хаос мишљења.

Начинићемо мањи екскурс. У хеленистичкој философији било је распрострањено Платоново мишљење о презумпцији душа. Трагове овог учења налазимо код ранохришћанских философа-платоничара Оригена и Григорија Ниског. Црква је оваква гледишта одбацила и осудила. Аристотел је учио да је душе створио демијург. За Аристотела је душа идеја, која је примила форму, због тога се стварање сматрало стварањем форми. Код стоика је било раширено учење о логосима – духовним принципима који се преносе у тренутку зачећа и поседују стваралачку силу. У индијској философији је постојала теорија реинкарнације кад се са смрћу човека душа сели у друго тело, укључујући тело животиње. Будизам прихватајући у принципу теорију реинкарнације душу не сматра посебном супстанцијом, већ композицијом духовних елемената – дарми. Окултна учења с очигледним карактеристикама сатанизма, као што су на пример, астрологија, теософија, антропозофија и др. негирају људску душу у плоду у утроби у раним стадијумима развоја. Зато савремени астролози хороскоп праве од момента рођења детета и његовог првог удисаја. Треба истаћи да су вавилонски астролози имали у овом питању јаснију представу и хороскоп су правили од тренутка зачећа детета. Теозофија и антропозофија душу деле на неколико љуспи које се налазе једна у другој по принципу «бабушки»: астралну, менталну, етерску итд.; они сматрају да се свака од њих даје детету у одређеном узрасту. Зато за окултисте душа плода, као и његово материјално тело, није завршена и није готова. Међутим, за нас је плод, на свим стадијумима свог развоја човек – образ и подобје Божије.

27

Цена живота

Шта да ради жена, која треба да постане мајка, а нема новца да плати медицинску помоћ, која се пружа приликом порођаја? Зар треба да рађа као што кучка рађа кучиће, без икакве помоћи? Али она не може да прегризе пупчану врпцу новорођенчета. Значи, ова деца су пре рођења осуђена на смрт, осудило их је цело наше друштво. Порођај је неколико пута скупљи од месечног прихода породице. Абортуси се врше готово бесплатно, средства за контрацепцију неке организације деле бесплатно. Међутим, готово да нема бесплатних породилишта у којима би жена могла да роди дете не откупљујући га из ропства министарства здравља. Ако се такве болнице чак и рекламирају, испоставља се да је то блеф; у најбољем случају порођај се одвија под условима повољнијег плаћања. Несрећној жени која је поверовала да се неко о њој брине каже се: «Реци колико можеш да платиш, а онда ћемо да видимо да ли имамо празан кревет.» Ако се жена обрати за помоћ приватним лицима, која

немају медицинско образовање ради порођаја код куће, као што су се некада жене обраћале бабицама, против њих може бити покренут кривични поступак, нарочито у случају несупешног порођаја. Ако пак абортира и ако дете буде «културно погубљено» само зато што није имала новца, све је у реду – правосуђе ће бити задовољено.

А шта да раде људи, који се налазе испод ивице сиромаштва? Здравство се претворило у бизнис. Лекар постаје послован човек. Више од тога, прича се да лекаре који на сопствену иницијативу желе да лече бесплатно други истерују из медицинских установа, јер они објективно ометају бизнис, који се темељи на људској патњи.

У већини земаља не само да постоје бесплатна породилишта, већ и помоћ за жене које постају мајке. Хамлет је изговорио реченицу, која је постала крилатица: «Живети или не живети – то је питање.» Данас она звучи другачије: «Да ли ће наша деца живети или не – питање је пара.» Даје нам се циничан савет: «Ако хоћете да живите – богатите се.»

Сетите се суђења Христу. Гомила је викала: «Крв је Његова на нама и на деци нашој.» А данас се суди деци и друштво својом равнодушношћу и ћутањем понавља речи: «Крв је њихова на нама и на деци нашој.»

28

Улога мушкарца у чедоморству

Зар је само жена крива за грех абортуса? А где се за то време налазио мушкарац, зар је он био по страни, као кукавица и издајица? Зар није подједнако крив супруг, који приморава жену да абортира претварајући њен живот у неко психичко мучење? Зар нису попрскани крвљу рођаци ове жене, који су јој саветовали да абортира? Зар није иницијатор убиства мушкарац, који је саблазнио жену или девојку? Зар није преступник муж, који оставља своју жену, која треба да постане мајка? Зар је за све крива само жена? Господ је рекао: «У свет треба да дођу саблазни, али тешко ономе кроз кога дођу.»

Први је невину крв пролио Каин. Проливајући невину крв деце ми постајемо каинити. Крв Авела вапије на небо; крв убијене деце навлачи изнад нас будуће катастрофе као црне облаке. Господ пита Каина: «Где је брат твој, Авел?» али је срце Каина попут камена; он с ђавољом дрскошћу одговара Богу: «Зар сам ја чувар брата свог?» И ми се трудимо да не видимо лешеве убијене деце, трудимо се да не чујемо њихов неми јецај. Ова окрутна равнодушност је такође духовно наслеђе Каина. На Страшном суду угледаћемо узаврело море крви и тела деце, која плутају у њему, тада ћемо се ужаснути због своје некадашње равнодушности, тада ћемо увидети да смо и сами попрскани овом крвавом пеном зато што смо ћутали. Наша деца постају таоци наших грехова. Какву судбину им спремамо?

Чедоморство је демонски грех. Међутим, човек се од демона разликује по томе што је способан за покајање и морални препород, ма у какву дубину греха да падне. Постоји древно предање да крв убијеног није могла да се спере с тела убице, као да се заувек упила у њега. Међутим, флеке крвавог греха се омивају сузама покајања ако они који су учествовали у чедоморству више не понове овај гнусни грех и дају све од себе да га ни други не учине, иначе се крв као Каинов печат, неће опрати с њиховог лица у вечности.

29

Утицај греха на историју човечанства

Није могуће објаснити историју логичким путем. Људски ум, чак и ако се ослања на огромну меморију компјутера, не може да дефинише факторе услед којих настају историјски процеси. У историји постоје надзакони – необјашњиве појаве, које нису потчињене узрочно-последичним везама. Они могу да се испоје у најкритичнијим периодима и да измене ток

догађаја. Међутим, најбитнији и најважнији фактор јесте духовна равна историје; то је однос човечанства према Божанству, то је морално стање света, то је за очи невидљиво наличје људског живота. У духовној равни се садрже и збрајају дела целог човечанства и одређује се његова будућност. Пре светског потопа у овој метафизичкој равни човечанство је исцрпело себе. Сликвито говорећи, показало се да је ова сфера битија празна, људи су се претворили у плот, односно они су деловали по жељама слепе и развраћене плоти. Промисао Божји је осудио човечанство на погибелъ управо зато што се испоставило да у њему нема снаге и могућности за препород.

Савремено стање света се не сме свести само на економске, политичке и друге услове; ови фактори имају утицаја, али су ипак другостепени. Историјски обрти су непредвидиви за људе који се баве економијом и социологијом; њихов јефтини футуризам никад није био оправдан. Живот је цепао све папирне прогнозе економиста и социолога, који су желели да предвиде историју као што се даје временска прогноза. Човек остаје тајна и зато је историја за нас необјашњива. У историји човечанства присутне су светле и тамне космичке силе. Саму природу човечанства погодио је грех, као тешки порок, он је попут заражене крви продро у све ћелије људског организма. Грех је човечанству својствен од времена трагедије у Едему. Међутим, 20. век је посебно обележен до сада невиђеним размерама греха, као да се Каинов печат као врели жиг урезао у чело земље. Данас је грех чедоморства постао готово глобалан. У земљама бившег Совјетског Савеза трудноћа се у 70% случајева завршава абортусом, а ако се томе додају средства за контрацепцију, која изазивају мини-абортус, односно уништење ембриона у току неколико дана, крвљу убијених могао би се натопити песак Сахаре, а њиховим лешевима би се Земља могла опасати неколико пута.

Чиме објаснити ову ескалацију окупности која траје, ове баханалије, које се називају прогресом? Чини нам се да је главни узрок морална деградација човека, његова емоционална хладноћа и дефицит љубави. Љубав шири човеково биће, у које се укључује круг људи које он воли, који као да постају делићи његовог срца, они постају извор његове радости и патње. Љубав човеков живот чини дубљим. Данас видимо нешто друго – затвореност у себе и аутизам. Човек самом себи постаје једина вредност, као да је цео свет створен само за њега. из тога настаје прагматичан однос према другим људима: да ли од њих имамо користи или не. Ово постаје главни услов за међусобне односе. До оваквог егоизма доводе, по нашем мишљењу, два главна греха: гордост и блуд, а затим њихова «млађа браћа» - лењост и љубав према наслади. Аутизам исушује љубав у човеку, прво духовну, затим душевну, која бива замењена спорадичним експлозијама страсти. Похот и гордост у души стварају неку сталну убиствену хладноћу. Човек губи осећање сажалења, чак и оног којег нису лишене животиње. Њега не боли туђа несрећа, не радује га, већ га пре растужује туђа срећа, макар то био и пролазни успех. Мрачне силе све више овладавају човековом душом. Преподобни Серафим пише: «Ђаво је хладан.» Вредност туђега живота се за таквог човека губи. Ако данас људи престају да се радују једни другима то значи да ће им сутра на земљи бити тесно, чак и ако буду једни од других удаљених великим растојањем као пустињаци.

Шта ће савременом човеку деца? Она за њега постају сметња. У деци човек не види свој образ, понављање сопственог живота, он не доживљава с њима поново детињство, већ је толико испрљао свој живот развратом да су му постала недоступна осећања детета. Некада је човек волео још нерођено дете, и као да га је грејао и ушушкавао топлином своје душе. Сад човек подсвесно на дете гледа као на тешко бреме, као на непријатеља, размишља о проблемима и бригаама, о сувишном труду који ће дете захтевати, а у замену за то му, чини му се, неће дати ништа. И зато је савремени човек већ потенцијални убица сопствене деце.

Још један фактор је безнадежност. Деца асоцирају на будућност. А човек нема сопствену будућност, она за њега као да је затворена. Раније су људи имали наду, нећемо говорити о томе да ли је била истинита или лажна. Будућност им је изгледала као светлост

која светлуца у даљини, а сад ју је покрила магла. Зато човек живи само дан за дан, иако му ни овај дан ништа не даје.

У човеку постоји инстинкт размножавања, односно преношење живота другом бићу. Кад се из њега издвојио и рафинирао секс, овај инстинкт се деформисао. Испоставило се да је похот за човека циљ по себи, који се може задовољавати мимо рађања деце, зато је само рађање деце постало реакција на похот. Човек не само да је изабрао гнусну похот, више од тога, он је постао гурман похоти, а гурмани губе здрав укус. Зато сексологија води у психопатологију.

Породица решава неколико задатака: 1) рађање деце; 2) задовољење инстинката који су код човека спојени с читавом гамом осећања; 3) међусобна помоћ. Хришћанска породица такође решава духовне задатке: то је међусобна помоћ у делу спасења, заједништво у пролазном и вечном, у материјалном и духовном, заједништво у молитвама, које породицу чине малом домаћом црквом. Данас је све ово разрушено. Секс убија рађање деце; гордост – међусобну љубав; егоизам – међусобну бригу.

Породица је пре свега створена ради рађања деце. Да ли она може бити саграђена на лешевима и крви деце? Нож лекара-убице, који расеца тело плода у духовном смислу расеца тело породице.

30

Савремена подвижница хуманизма

Хуманизам је у перманентном конфликту с хришћанством. Хуманисти имају своје јунаке, подвижнике и мученике. Често дела милосрђа, која људи чине из хуманистичких побуда могу да изгледају истоветна с хришћанским моралом. Међутим, то је само спољашња сличност. На дубљим слојевима не видимо само разилажење, већ и конфронтацију. Хуманиста може себе да сматра хришћанином. Он може да припада монаштву и да има црквени чин. Он може искрено да служи својој идеји и да самопожртвовано чини добро. Па ипак, хуманизам је религија, којој Бог није потребан. Мајка Тереза је као и Буда, хуманиста. Њихова практична сотериологија је да човека избаве од патње. Притом нестаје идеја предназначења човека за вечни живот што је циљ његовог земаљског постојања. Буда је гностик и атеиста. Мајка Тереза је верујућа католикиња. Међутим, Бог се за њу слива с појмом човека. Више од тога, Бог се трансформише у човеку, зато је њена вера човекобоштво, поклоњење човеку као најузвишенијем феномену, оно што је проповедао Тјер де Шарден, свештеник-језуита. Карактеристично је да је сама мајка Тереза почела духовно да се формира под утицајем и васпитањем језуита, о којима је до краја живота говорила са захвалношћу. Космизам де Шардена и материјализована конкретност Игњација Лојоле с његовим сталним свођењем трансценденталног на социјално-политичко, у многа су одредили поглед на свет мајке Терезе. За њу нестаје Христос као Божанска Личност; Он постаје, као код Тјера, принцип који живи у конкретном човеку. Због тога мајка Тереза у својој молитви-медитацији брише границу између теологије и антропологије. Она каже: «Исус је наркоман, којег треба да саслушам; Исус је блудница којој морам да помогнем.» Православље говори другачије: «Ја сам образ Твоје неизрециве славе иако носим ране од грехова.» Овде се код мајке Терезе подобје мења мистичким поистовећивањем Бога с човеком без просветљења и преображења. «Исус је мој супруг,» каже она. Разуме се, не убрајамо мајку Терезу у ред егзалтираних хистеричних жена, које зову Христа на састанак – она о томе говори потпуно симболично, али бира најузвишенији симбол јединства и самим тим сматра себе не само грешницом, којој је опроштено и која је спасена, већ супругом која пребива у нераздвојном јединству с Богом. Пресвета Дјева је Себе назвала само Слушкињом Господњом. Могуће је да се у католицизму језик симбола и образа разликује од Православља,

али се ипак у форми одражава садржај, а у слици осећање. Христос је рекао да ће онај ко учини милост несрећном то учинити за Њега. Али ми не можемо и немамо права да кажемо да је тај несрећник Христос. Мајка Тереза не каже да она воли алкохоличара као човека, Христа ради, већ образ Божји, који је својствен човеку, претвара у сумњив, и рекли бисмо нетактичан парадокс, молитвено изговарајући: «Исус је алкохоличар.»

Да мајка Тереза није била монахиња или хришћанка преостало би нам да се дивимо њеном подвигу, али овде морамо да оценимо њену делатност у оквиру хришћанског учења, и пре свега монаштва. Циљ монаштва је духовно служење Богу и молитва за цео свет, а друго служење, ма како нужно и потребно било, биће профанација саме идеје монаштва.

Једна грешка за собом повлачи друге. У ово смо имали прилике да се уверимо читајући књигу «Мајка Тереза», коју је издао католички орден светог Петра. Испоставља се да је мајка Тереза била упорни пропагатор планирања породице, односно метода за избегавање зачећа деце. Планирање породице нуди читав комплет средстава за заштиту од рађања деце, а мајка Тереза наступа само против абортуса. Овде видимо одрицање монахиње од хришћанског поимања брака. Она допушта поделу секса и рођења деце у хуманистичке сврхе уз прећутну сагласност на убиство ембриона, које се догађа приликом коришћења средстава за контрацепцију у већини случајева, или пак свођење супружничког интимног живота на међусобну мастурбацију док сама Католичка црква забрањује да се улази у тајну рађања деце и исто као и Православна Црква учи о томе да ембрион поседује људску душу.

Фамилијарност у односима с Богом претворила се у цинизам према скривеном људском односу – браку. А где је Христова заповест «благо онима који су чистог срца»? Где је срамна смрт Онаније? Где је упозорење апостола Павла на то да рукоблудници и «прљави» (они који просипају семе) неће наследити Небеско Царство? Где су речи апостола да је брак свет? Учењем о планирању породице хуманисткиња Тереза је послала у неповратни ногдаун монахињу Терезу.

31

Мученички подвиг жене

Житије свете мученице Шушанике (5.в.) саставио је њен духовник, свештеник Јаков. Ова књига, написана једноставним и непретенциозним језиком, представља причу очевица, који се налазио поред своје духовне кћери и бодрио је у подвигу исповедништва. Житије свете Шушанике има огромну унутрашњу снагу; читалац као да пред собом види величанственост душе мученице-царице, која је Христу дала предност у односу на земаљско царство и сам живот. Њен супруг Варскен – владар Ране, се отпутовавши због државних послова у престоницу Ирана одрекао Христа и прешао је у маздеизам – поклоњење ватри; он је обећао шаху да ће после повратка у домовину своју породицу и народ обратити у персијску веру. Света Шушаника је поред претњи мучењима и пред лицем смрти одбила да прими маздеизам и свенародно је исповедала хришћанство кад су због страха ћутали они који су били дужни да разобличе владара због одступништва. Њен подвиг је био попут подвига древних мученица, које су пострадале од својих најрођенијих.

Свету Варвару је убио рођени отац, свету Теклу је мајка предала на суд, а целат свете Шушанике постао је њен супруг. У житију се описују мучења свете Шушанике, батине и муке којима ју је у току седам година подвргавао бивши муж због тога што је одбила да постане одступница као он. Међутим, можда је најтрагичније у житију Шушанике била издаја и кукавичлук њој блиских људи, који су више мислили на своје земаљско благостање. Само су духовник и епископ тајно посећивали царицу и трудили се да олакшају њене патње. Она је живела у собици у дворцу, као у тамници, окована. Муж је се сећао само да би је подвргао новим мукама.

У збору хришћанских мученика видимо жене и децу, које је крепила благодат и које је она учинила неустрашивим Христовим ратницима. Мучеништво је нема проповед о Христу. Подвиг свете Шушанике није био пример само за њене савременике, већ и за многе генерације. Свет са својом преварном лепотом, подсећања на царску власт, наговори и сузе најрођенијих, муке и мучења, нису могли да сломе веру и вољу Шушанике. Тамница у којој је била заточена постала је за њу предворје раја, зато што је поред ње био Христос и срце затворенице обасјала је светлост благодати.

А колико је данас међу нама свету непознатих исповедница и мученица за Христа које су извршиле свој подвиг, чак га ни не сматрајући подвигом? То су оне жене-хришћанке које нису пристале на чедоморство, већ су издржале тешка искушења од људи, који су им најближи. Оне су себе осудиле на страдање како би сачувале живот свог детета.

Кад читамо житија древних мученица видимо сличну слику. Прво су оне потајно наговоране да се одрекну Христа, за то су им обећавана блага овога света, затим су на смену нежностима долазиле претње, мучења и завршавале се погубљењем. Душа мученице је попут камене стене усред мора, коју таласи не могу да помере. Море час изгледа тихо и нежно, а таласи као нежни загрљаји, а час море мења своје расположење и као подивљала звер баца се на стене, таласи се подижу изнад стена, али се, ударивши о камен, котрљају назад. Жену, будућу мајку покушавају да убеди да ће бити подвргнута опасности у току порођаја, да ће бити тешко васпитавати дете. Говоре јој да ће је рођење детета лишити могућности да прима госте и одлази код пријатеља у посету, да иде на викендицу итд., да ће плаћање порођаја бити тешко бреме за породицу, да ће новорођено дете одузети другој деци њену љубав и пажњу. Ако ови наговори не помажу предлаже јој се да испита плод уз помоћ савремене апаратуре надајући се да ће је на тај начин убедити да је плод болестан и да дете неће бити здраво, па је зато боље за само дете да се не дође на свет као инвалид, већ да се на време абортира. Према жени почињу да указује посебну пажњу, нежност и милост, али се све завршава тиме што се она умољава, на известан начин преклиње, да пристане на чедоморство. Тако су неки древне мученице потајно и нежно молили да принесу жртву идолима.

У жениној породици одиграва се отприлике следећи сценарио. Будућој мајци се каже: «Сад абортирај, а следећи пут, кад се ситуација поправи можеш да родиш ако хоћеш и неколико деце.» Тако су неке паганске судије говориле хришћанима: «Прво се поклони нашим кумирима, а онда се, ако хоћеш, моли Христу.» Ако жена не пристаје њени најрођенији прелазе на претње. Муж виче да он не може да храни толико уста, да ће му детињи плач сметати да ради и да се одмара, ако жена и даље буде упорна он ће оставити породицу и нека она сама с дететом на рукама зарађује новац за храну. Мајка која је увек била на страни кћерке и ковала интриге против зета сад уместо да је подржи каже да је она крива за то што уништава породицу, а ако је муж истера, она кћерку неће примити назад у своју кућу. Заова шапуће њеном мужу: «А да ли си сигуран да је то твоје дете? Можда је то плод њених тајних састанака и она жели да роди дете да би у њему видела лице свог пријатеља.» Овом хору придружује се глас свекрве, која уверава сина да би се снаха, кад би га волела, ставила у његов положај и абортирала би. Ово малтретирање често траје недељама, чак и месецима. У стара времена постојало је мучење гласним монотоним звуцима. Човек је прво губио сан, затим је лудео, а ако се мучење настављало, наступала је смрт. А овде се наговори и претње претварају у физичку расправу – муж туче своју жену. Знао случајеве кад је мушкарац, користећи то што зна да ће некажњено проћи, трудну жену шутирао у стомак да би дошло до побачаја, али не говорим о овим зверствима, која ипак нису тако честа, већ о скривеним мукама. Жена осећа да су је сви напустили и као да је окружена чопором вукова, који су спремни да се баце на њу и да је растргну на комаде. Она види себе као удовицу поред живог мужа и сироче поред живих родитеља. С њом у борбу ступа демонска мрачна сила која је притиска унијем, тугом и мучним страховима, покушавајући да је доведе до

очајања. Сећам се слике под називом «Остављена». На њој је приказана дубока јаруга одозго обрасла шумом. На дну јаруге стоји жена, која је у њу бачена и остављена. Сунце залази на хоризонту. Његови зраци се још увек пробијају кроз честар, али ускоро ће се угасити и наступиће ноћ. Жена стоји у овој каменој клопци не знајући куда да иде, нигде унаоколо нема живе душе. У њеним очима се заледио страх. Сигурно ће умрети од глади или ће је растргнути дивље животиње; нема одакле да очекује помоћ. Међутим, хришћанка има заштиту – то је Промисао Божји, има снагу да се супростави демонима и људима – то је Божија благодат, има утеху – Цркву, има извор снаге – молитву и наду. За такву жену рађање детета без обзира на искушења од стране најближих људи, који тада постају бесконачно далеки, представља подвиг сличан исповедништву Христа у нашем бездуховном свету. Мученице су на муке бацане у присуству народа, а овај подвиг се одвија међу зидовима куће. Свет за њега не зна, а и ретко га доживљава као подвиг.

Писали смо о жени-хришћанки, али се наше речи односе и на жене других религија. Ако оне поступају по закону своје савести и гласу материнства и то је угодно Богу.

Често се дешава да дете, које је мајка сачувала касније постаје љубимче читаве породице – оних који су раније захтевали да буде убијено и они су захвални жени због тога што их није послушала и није учинила оно што се не може поправити. Награда за овакав подвиг овде на земљи јесте духовна радост, мирна савест, а у будућности – велика милост Божија. Можда свет постоји зато што међу нама има тајних угодника Божјих, они живе поред нас, али их ми не видимо.

32

Великодушност вучице

Зашто моја мајка није добра вучица већ љута звер, која се зове човек? Никад још вучица није изгризла свог вучића, а ја од самог зачетка свог живота чујем пресуду да треба да умрем. За моју мајку је моје постојање нешто као неочекивана болест од које она што пре треба да се избави. Мој живот је као рак, који треба што пре одсећи док још није у стању метастазе. Не само да чујем речи мојих родитеља о томе да треба да умрем не видевши сунчеву светлост – речи сличне шиштању отровних змија, које испуњавају моју душу ужасом – већ осећам чак и мајчине мисли, попут проклетства. Она ме помиње с мржњом и огорченошћу као грешку до које је дошло за време игре која је завршена поразом. Осећам њену злобу према мени – свом детету, које је за њу постало сметња и непријатељ продире у моје тело као отров. Зашто се нисам зачео у утроби вучице, она би с љубављу носила своје младунче као своје благо? Она би ме, родивши ме нежно лизала својим језиком као да ме обасипа својим пољупцима, ја бих спавао поред ње, прививши се уз њено топло крзно. Отац би ми доносио најбоље комаде свог плена не мислећи да ће његово младунче појести његов део. Мајка би ме учила да ходам, износила би ме из брлога својим зубима као да ме грли својим рукама. Гледала би ме очима добрим као мајка, а очи моје мајке кад ме се сети постају очи вучице. Кажу да кад дивље животиње наиђу у шуми на напуштено дете оне не само да га не убијају, већ покушавају да му спасу живот. Ако је то женка, она га храни својим млеком. Људи се чуде што се дешавало да вукови отхране остављену децу, а вукови би се, кад би знали, зачудили и ужаснули што људи убијају сопствену децу. Вучица је отхранила двојицу браће Ромула и Рема, али да ли су се они научили вучјој великодушности? Шта би Ромул одговорио да га је вучица упитала: «Где је твој брат и мој син?»³

Вучица би ме родила и дојила, а жена ће ме убити и завезаће своје груди да у њима не би било млека. Кад вук сазна да је његова другарица зачела он јој се не приближава, а људи,...

³ Ромул је убио свог брата Рема у борби за власт.

али нећу говорити о томе. Кад младунчету звери прети опасност, његова мајка иде на смрт ради свог детета. А данас је човек постао најстрашнија опасност за своју децу: он их осуђује на смрт и нема ко да их заштити. Ја сам осуђеник на смрт и очекујем час кад ће мојој мајци бити zgodно да ме убије. Она ме је већ избрисала из свог срца, из овог света у којем сија сунце, у којем цвета цвеће и певају птице. Наша крв ће као крвава бујица прекрити земљу. Желим да у овој бујици потону зли људи и да на земљи живе вукови.

33

Смрт је почетак новог живота

Смрт је неизбежан крај земаљског живота и почетак новог, нама непознатог. Душа је бесмртна, због тога нема смрти. Па ипак, постоји смрт, која је страшнија од видљиве смрти – то је вечно постојање без Бога. Смрт је за људе тајна, али је и живот тајна. Мајко, Бог ти је поверио мој живот, од тебе ће Бог тражити и одговор за њега. Мајко, кажеш да си хришћанка и да верујеш у Бога. Али шта замишљаш? Освести се, још има времена. Лако ти је да ме убијеш, али да ли ћеш моћи, ако пожелиш, да ми даш нови живот, да ли можеш да спојиш комаде мог тела, можеш ли после смрти да позовеш моју душу из пакла и да је посветиш Христу крштењем? Бог прима покајање грешника, али мени више неће помоћи твоје покајање. Мајко, ти одлазиш у храм. Кад видиш како мајке на Литургији приносе своју децу светом путиру, зар не би желела да међу њима буде и твоје дете? Али ти си одлучила да ме напојиш мојом сопственом крвљу. Зар ниси прилазила изобраењу Голготе на којем поред Крста стоји тужна Мајка Божија Марија? Чујеш ли речи које Господ говори Свом вољеном ученику, а у њему свакој људској души, значи и мени: «Ово је Мати твоја.»? Мајко, чујеш ли да ме је Дјева Марија усвојила поред Крста, нисам само твоје, већ и Њено дете. Зашто ме одузимаш од Ње? Молила си се у храму пред иконама Мајке Божије. Видела си Мајку с Младенцем. Она нам је дала Сина Свог, а после распећа држи на Својим рукама сваку људску душу као своје дете. Како ћеш усудити да узмеш Мајци Божијој онога кога је Она усвојила поред Крста? Како можеш да ме ишчупаш из Њених руку и да ме предаш смрти? Мајко, често си говорила да је свети Георгије твој покровитељ, да у свакој невољи журиш у његов храм и молиш му се. А да је мајка светог Георгија била попут тебе не би било твог небеског покровитеља и не би било овог храма. Свети Георгије је имао мајку, која је оставши удовица свој живот посветила васпитању сина и он је одрастао на њеним рукама као диван рајски цвет. Ако волиш светог Георгија, мајко, ако си хришћанка, с радошћу треба да размишљаш о дану кад ћеш ме донети у храм светог Георгија, ставити поред његове иконе, а свештеник ће ме унети у олтар. А ти хоћеш да ме бациш у чељуст демона, који би ме убио и да нахраниш мојим телом утробу невидљивог змаја. Међутим, кад, починивши злочин, поново дођеш у храм чиниће ти се да је у храму сумрак зато што се угасила светлост у твојој души и у њој је хладно као у подземљу пошто си у свом срцу убила љубав према мени. Кад би ти се отвориле духовне очи угледала би на лицу Пресвете Богородице сузе, угледала би на икони светог Георгија себе у обличју дракона с људском главом. Јер змај, којег је свети Георгије убио, прожидрао је својим чељустима незаситим као пламен, живе људе. Храм је радост за праведнике, храм је уточиште за грешника, али теби ће у самом храму постати страшно као на суду. Читала си у Јеванђељу шта је Господ рекао: «Шта учините једном од малих ових, то ћете учинити Мени.» Мајко, размисли о овим речима и схвати: оно што учиниш мени, учинићеш Христу. Ако убијеш мене, видећеш на Страшном суду Христа Којег си разапела.

34

Да ли болесна деца имају право на живот?

Недалеко од Спарте – царице горњег Пелопонеза и страшног противника Атине налазила се стена, чија се оштра литица завршавала јаругом. Ово место у стара времена нису посећивали свеприсутни туристи, који у наше време с фотоапаратима на грудима трче и јурцају као мрави по археолошкој карти света. Овде нису долазили песници како би се дивили тајанственој, сребрној светлости месеца – ватреној леденици, која плута у безданом океану ноћи. На испуст стене као на кулу на тврђави Спартанци су доносили децу, која по оцени градских старешина нису могла да постану издржљиви војници – хиполити, и на очи родитеља бацали су их у правалију као у чељуст крвожедног чудовишта. Спартанац није смео да осећа сажаљење; у граду-држави, која је личила на војнички логор није било места за болесне, слабе и инвалиде. Ова хекатомба је трајала вековима зарад моћи и славе Спарте. Град је као змај из бајке прождирио сопствене младунце ако су се рађали без оштрих зуба и канџи. Кад би се могла сакупити крв убијене деце она би испунила јаругу као што дарезљиви домаћин налива вино у пехар до самих ивица. У Спарти су уточиште налазили убице и злочинци. Злочинац, који је имао мишиће чврсте као бакарни лук сматрао се јунаком. А дете које није могло да подигне оружје свог оца морало је да умре. Слабост и сажаљење су два највећа злочина за Спартанце. Међутим, експеримент селекције и озакоњене окрутности није успео. Спартанци, који су некада поражавали војску Дарија и Ксеркса на заласку своје историје срамно су бежали од Сципионових легија. Њихов последњи цар био је затворен у гвоздени кавез као дивља звер. Спарта је нестала као да се сама провалила у амбис у који је као смеће бацала своју децу с градских зидина.

Морал Спарте одговара духу неких савремених поклоника здравог тела и представника хумане науке као што је медицина. Извесна С.Г. наступила је у штампи с предлогом достојним канибала: да се лабораторијским путем утврди стање људског плода и да се затим на основу добијене анализе дете погуби или да му се дозволи да живи, да се донесе смртна пресуда или да се оно помилује. – «Овакво испитивање би требало спровести што пре; оклевање може да се претвори у невољу за родитеље и за дете,» пише она. Испоставља се да је овде у питању нежна брига за болесно дете! Мадам С.Г. предлаже да му се откине глава како би се избегле евентуалне патње, као и трошкови, који ће пасти на породицу. Могуће је да савремена Спартанка жели да напише дисертацију како би на тај начин зарадила докторску диплому као што су се у средњем веку у Кини додељивала научна звања ономе ко би измислио нови начин мучења. Нажалост, морамо да доказујемо оно што је очигледно за морално осећање, тачније - да је људождерство одвратна ствар.

Многи велики људи из свих области људске културе – науке, философије и уметности имали су урођене мане, недостатке и неизлечиве болести. Међутим, они су, савладавши их снагом воље и упорношћу постали не шљака, већ слава човечанства. Човекова природа је уређена тако да се човекови физички недостаци компензују развојем других сила и способности. Човеков таленат не може да се одреди хемијско-лабораторијским путем или рендгенским снимцима. Да се слепи Хомер, који је прославио поход Грка под вођством Спартанаца против Троје родио у Спарти човечанство не би имало «Илијаду» и «Одисеју». Човечанство не оптерећују физичке, већ моралне наказе, али се према њима људи односе с великом снисходљивошћу.

Емотивни живот болесног детета може бити дубљи него здравог. Често болесна деца показују већу осетљивост и топлину према својим родитељима. Ако је породица морална школа болесна деца своје најрођеније уче милосрђу. Чинити добро је већ срећа, зато општење с болеснима и помоћ, која им се пружа могу да донесу људима осећање духовне радости. Убиство детета представља уништавање свих моралних оријентира људског живота. Егоизам и окрутност никога нису учинили срећним. Често мајка од све деце највише воли болесно дете – оно што је рођено у мукама је посебно драго.

С хришћанске тачке гледишта недопустиво је да неко одлучује о животу и смрти човека – ово право припада само Богу. Једном је у Антиохији избила буна. Гомила је разбила кипове цара Теодосија Великог и његове супруге Плакиле. Цар је одлучио да сурово казни град, који се сматрао престоницом Истока. Антиохијски патријарх Флавијан је преклињао цара да помилује Антиохију, али је овај био неумољив. «Нека су разбили моје кипове,» говорио је, «ја сам грешник, али шта им је учинила моја супруга?» Тада је патријарх рекао: «У твојој је власти да погубиш људе, али да ли можеш да их васкрснеш ако пожелиш?» Цар се замислио и одговорио је: «Ја сам човек, а не Бог да бих то учинио,» и одустао је од казне коју је био намислио.

Многи болесници су, приковани за одар целог живота, кроз трпљење и непрестану молитву стицали натприродне дарове, а у онима које је свет сматрао безумнима откривала се највиша духовна мудрост. Хришћанство на земаљски живот гледа као на пут ка вечности, као на период у којем се формира људска личност. Зато су болест и здравље ситуације у којима се човек налази и у којима се изграђује његов карактер и морал. Неизлечива, дуготрајна болест представља екстремне услове у којима могу да се испоље моћи и таленти који су обичном човеку недоступни. Претендовање на право одлучивања о судбини детета у суштини је логична последица окрутног материјалистичког погледа на свет, у којем се уништавање слабог од стране јаког проглашава за принцип еволуције, а човек се посматра као биолошки систем. Госпођа С.Г. позива науку да на време одвоји «производни шкарт» од одговарајуће норме како би стигла да је уништи, да тако кажем, у току процеса производње. Они који допуштају убиство болесне деце, да би били доследни, морају такође да допусте убијање свих оних који болују од тешких болести, старих и умоболних, односно да превазиђу цинизам фашизма. Уосталом, госпођа С.Г. не сматра да је разумно да се отарасимо свих болесника. Не, она је лекар по струци, а ово би донело приход само гробарима. Друга ствар је нова област науке, која би се могла назвати, на пример, рационална демографија! Примамљива перспектива: болести детета могу се дијагностиковати још у периоду заметка и могу се убијати ембриони за које се сумња да су болесни као крпељ, који се увукао у тело мајке. За новац, који би се добио од ових операција, тачније од ситниша, који падне на под могло би да се оснује добротворно друштво.

Кад су Грци освојили Троју дозволили су Тројанцима, који су остали у животу да напусте град осуђен на спаљивање и да притом понесу само једну ствар. Познати тројански јунак Енеј подигао је на рамена свог старог и болесног оца рекавши да је то његово највеће благо. Римљани су Енеја сматрали својим родоначелником и приписивали моћ Рима његовом племенитом поступку. Карактеристично је и друго: на месту Спарте као надгробни споменик данас стоји јадно сеоце. Тамо нема чак ни величанствених рушевина као у Коринту или Теби. А Атина, супарница Спарте, у којој је живот човека, укључујући живот роба и детета, био заштићен законима, постала је престоница Грчке и синоним величине Хеладе.

35

Сусрет на Страшном суду

Страшно је убити човека. Још је страшније убити невино дете. Зато си се, мајко, ухватила као дављеник за сламку за мисао да ја још нисам човек! Заборавила си да ја већ имам бесмртну душу и поистоветила си ме с безобличним груменом, као да живот не почиње од зачетка, већ од рођења. Оно што ниси сматрала да је човек, требало је по Божијој заповести да се претвори у тело – исто као твоје. Да сам одмах стекао облик човека то би било мање чудо, али је Бог желео да тебе учини саучесником у Својој творевини. Он ми је дао живу душу у трен ока, као што су били створени Анђели, а у теби је постепено требало да се од твоје крви формира моје тело. Убила си ме убедивши себе да сам ја само биће које личи

на печурку, а не човек и да ти зато ниси убица. Сви умиру. Умиру деца, младићи и старци, али не умире душа, у коју је уткан диван план тела. Живот не нестаје, сви ће васкрснути из мртвих у узрасту Христа – 33 године, са својим и истовремено обновљеним, сад већ духовним телима. То је чудо, које превазилази људски ум, али зар рођење детета није исто тако чудо? Само што смо се на њега навикли. Убила си ме кад сам имао неколико недеља, а угледаћеш ме с 33 године, али ћеш ме угледати с црном мрљом првородног греха, неомивеног крштењем и не исцељеног Христовом Крвљу као са жигом. Откуд знаш какав се живот заискрио у мом телу као ватрица свеће коју желиш да угасиш? Можда бих ја постао подвижник, и људи би те благосиљали, или војник, који је умро за отаџбину и ти би постала мајка јунака? Можда бих ја постао један од оних чија имена остају у историји као исклесана у граниту, и твоје име би било поред мог? Срећћемо се на Страшном суду где ће се открити прошлост и будућност и тада ћеш сазнати кога си предала смрти.

Али ниси само ти крива за моју смрт. Убили су ме они који су убедили људе да нема Бога, да нема бесмртности душе. Убили су ме они који су дозволили чедоморство, оправдали га својим законима и бацили нас у чељуст незасите звери. Убио ме је целат, који је чедоморство изучавао као науку, убио ме је демон – древни човекоубица, који је хтео да му моја душа припада. Међутим, ти си имала последњу реч, мајко моја. Ја личим на онога ко је осуђен на смртну казну, на чији врат је набачена омча и толико је руку – не могу се ни избројати – повукло конопац.

36

Абортус је убиство душе

Мој јад није у томе што си ме лишила земаљског живота: он је трен у односу на вечност, он се заискри као звезда падалица и нестаје у тами; мој јад је у томе што је моја душа бесмртна. Бачен сам у вечност, теби непознату, неомивен благодаћу Духа Светог од првородног греха, неискупљен од власти сатане, непросвећен тајнама Цркве. Није страшна смрт, већ вечно постојање без Бога. Господ ти је дао мој живот као што цар свом служи поверава драгоцен бисер или дијамант како би га овај сачувао и вратио кад цар то затражи. А ти га ниси бацила случајно, нису ти га украли лопови, ти си благо цара својом руком бацила у септичку јаму. Шта ћеш одговорити кад ти буде рекао: «Врати ми Моје.»? Нема смрти за оне који су с Господом – то је вечна радост, али смрти нема ни за оне који не виде Бога – то је вечна ноћ. Лишила си ме онога ради чега је Бог примио људско тело, сишао на земљу и разапео Се на Крсту. Лишила си ме духовног васкрсења. Боље би било да си по хиљаду пута убила моје тело. Зашто ме ниси родила, а онда ме, ако сам ти непотребан, оставила покрај пута да би се неко, зачувши плач детета, сагнуо и подигао ме, пожалио ме. Често деца доносе у своју кућу болесно маче, зар се нико не би сажалио нада мном? Не говорим о богатима: од новца људско срце постаје камено, само су га малобројни сачували као топли восак. Обично душа богатог има језик, али нема уши и она не би чула мој плач, међутим, можда би се неки сиромаш, који није изгубио срце, сажалио нада мном и однео ме у своју кућу. У кући, у којој нема довољно хлеба, али у којој није изгубљена љубав може бити више среће него у кућама богаташа. Оцем бих назвао онога ко би ме узео, а не онога ко ме је избацио из живота као да шутира пса терајући га из собе. Мајком бих назвао ону која би ми дала уточиште, а не ону која је одлучила да у овом свету нема места за њено дете.

Мајко, па некада си и ти била плод и твоја се мајка радовала што се појавио нови живот попут нове звездице која је заблистала на небу. А твој отац је притајивши дах ослушкивао твоје покрете у утроби. Твоја мајка с тобом није поступила као ти са мном. Она те је родила и присајединила Цркви. Сети се времена кад си била дете и кад си језиком који је тепао говорила: «Мама, мама,» кад си пружала руке у сусрет сунцу. Деца се играју луткама,

она их успављују, пресвлаче у нове хаљине, али нема игре у којој се лутка убија и кида на комаде. Да ли си тада мислила да ћеш бити убица?

Немам родитеље, али си ме ти лишила друге породице – небеске породице у којој је отац – Бог, Пресвета Богородица – мајка, а Анђели старија браћа. Ове породице – Небеске Цркве, лишен сам заувек. Моја душа је туђиноватељка без уточишта, која лута у сумраку вечне ноћи.

37

Светлост мајчиних очију

Код свих народа света, у свим многобројним сликарским школама, од античког доба до наших дана можемо да пронађемо изображење мајке с дететом на рукама. Вероватно је једно од најдубљих и најсветијих осећања, које је човеку дато да доживи мајчинска љубав. На овим сликама видимо жену с дететом, која као да у рукама држи предиван цвет и диви му се: њена глава је благо погнута, она гледа с нежношћу и благошћу лице детета као да у том тренутку заборавља на цео свет, чини се да у рукама држи своје сопствено срце. Дете мирно дрема, осмехујући се некоме. Шта сања, можда небеске Анђеле? Оно се ничега не плаши на мајчиним грудима, сама она је за њега земаљски Анђео-Чувар. Мајка гледа своје дете као благо које јој је дато. Ослушкује његов дах као дамаре свога срца. Спремна је да за њега да свој живот. За ову љубав нису потребне речи. Њене очи блистају од тихе радости, она је срећна са својим дететом ма где била, без обзира да ли је у дворцу или у убогој колиби. Чак и окрутни људи застају у размишљању пред таквим изображењима, можда сећајући се свог детињства неупрљаног греховима и мајчинске љубави коју ништа не може да замени.

Никад нисмо видели на сликама да мајка с мржњом или хладном злобом гледа своје дете. Можда би овакво изображење могло да пронађе своје место на сликама ђавољег шабаша валпургијеве ноћи кад вештице носе своју новорођенчад код организатора ђавољег пира који их коље и баца у катао на заједничку трпезу? Да ли постоји слика жене, која иде да убије своје још нерођено дете? Како би кичица истинољубивог уметника приказала њене очи? Чини нам се да у овим очима нема чак ни злобе и мржње – одјека унутрашње борбе, у њима је само убиствена празнина без мисли и осећања. Овакве очи личе на стаклене очи лутке – оне су прозори душе, а овде је душа празна. Уосталом понекад се на лицима таквих људи види печат неке самоуверене дрскости. С оваквом дрскошћу су безбожници двадесетих година 20. века цепали секиром и спаљивали иконе и питали где је Бог, а ако постоји зашто ћути. Данас се дрско уништава велики дар који се назива људским животом.

О чему размишља жена, која се одлучила на чедоморство? Шта је брине? Вероватно само једно – оно што брине људе кад иду код зубара – да ће јој бити нанет бол. О томе какве муке ће искусити њено дете она чак ни не размишља. Нико неће чути крик детета. Кад би се жени приказао овај злочин снимљен на траку – ужас, цинизам и бестидност њеног греха, кад би она својим очима видела комаде тела детета, који се бацају у гвоздену кутију као пикавци у уличну канту, можда би одлучила да претрпи искушења, али да остави дете у животу и да сама остане човек, а можда и не – ко зна.

У неким затворима постоје ћелије, у којима се врши погубљење осуђеника на смрт. У нашим болницама су се после револуције појавиле овакве ћелије смрти за децу. Онима који су дозволили абортусе мало је била крв одраслих, била им је потребна још крв деце.

Још једна црта. Жене које пристају на чедоморство, вероватно да би се охрабриле, мажу трепавице и карминишу усне. Ово је такође симбол. По древним предањима вампир се може препознати по томе што су његова уста обојена људском крвљу у јарко црвену боју. И овде жена пије крв свог сопственог детета.

Онај ко врши абортус не може бити верујући човек – то је лаж. Треба уверити себе да нема Бога, да нема Страшног суда, да нема бесмртне душе, односно, треба извршити анестезију сопствене савести како она не би мучила човека.

Хришћанство и чедоморство су неспојиви. Ако Господ каже: онај ко је нахранио гладног нахранио је Мене, онај ко је дао милостињу сиромаху, дао је Мени; Он ће на Страшном суду рећи: ко је убијао децу у њима је убијао Мене. Зато је лаж ако онај ко врши чедоморство каже да верује у Бога. Ваш бог је сатана, зато што чините дела његова.

38

Ритуална убиства

У последње време у нашој штампи и публицистици почели су да се штампају материјали о ритуалним убиствима, која чине чланови сатанистичких секти. Показало се да враџбине и црна магија данас немају ништа мање следбеника него што је то било у средњем веку. У школама су нас учили да враџбине као такве не постоје, да су уџбеници за магију плод сујеверја, а сведочанства чаробњака у судским парницама резултат мучења и насиља. Међутим, трактати из историје демонизма и окултизма, као и судска акта, која су до нас дошла нису написали неурачунљиви становници психијатријских болница, манијаци-визионери, већ људи с аналитичким умом, међу којима је било научника (физичара, астронома, правника). Што се тиче мучења она представљају атрибуте грађанских парница и зато не можемо да негирамо сву јуриспруденцију тог времена само на основу тога. Осим тога, сведочења људи, који су оптуживани за чаробњаштво на овим парницама дају исту слику, односно подударају се. Безусловно је да је за време ових парница, као и уопште за време судских парница извештан број људи страдао невино. Међутим, чињеница остаје чињеница - у нашем веку, који се поноси својом просвећеношћу, ритуали сатанизма с приношењем људских жртава се понављају, и злочинци, сад већ без примене мука, описују исто што су чиниле њихове средњовековне колеге. Откривање ритуалних убиства и приношења људских жртава је већ престало да буде сензација, почело је да се прихвата као део савремене криминалистике – области, која расте међу најтежим злочинима. 1580. године познати француски правник Жан Бодлен је покушао да систематизује злочине чаробњака и вештица по 16 тачака. Задржимо се на неким од њих.

Четврта тачка: «...посвећује му (ђаволу) децу».

Ово су посебни ритуали, који је требало да постану антипод крштења. Карактеристично је да су после Октобарске револуције безбожници-сатанисти хтели да замене крштење новим обредом под називом «црвене звездине». Мајка и отац су се с дететом пели на трибину, која је често постављана на место црквеног олтара, стајали су испод изобраења огромне звезде петокраке и портрета вођа на зиду, давали обећање-заклетву да ће дете «посветити» светској револуцији и борби против религије. Притом су два човека, изабрана међу старим револуционерима или политичким радницима, потврђивала да они гарантују за родитеље и да ће пратити васпитање детета. Затим се на одећу «октобретенца» качила звезда с портретом вође, а родитељима су се давали поклони. Често су улогу «звезданих кумова» играли црвени комесари.

Антихришћанска усмереност ових ритуала је очигледна. Под различитим облицима крије се исти потекст. Историчар из 5. века Фауст Бизант прича како су јерменски цар Арташес и царица Парандзем «посветили» свог сина по имену Пап демону. Судбина све троје је била трагична. Арташес је живот окончао самоубиством у затвору, који се звао «замак ћутања», Парандзем су у ропство одвели Персијанци и она је предата на срамно погубљење, а Пап је полудео и био је убијен. То је био последњи представник династије царева Аршакида, а Јерменију су поделили Персијанци и Византинци.

Трећа тачка: «Деца се убијају пре крштења, што њима (демонима) омогућава да овладају њиховим душама.»

У старозаветној цркви дете мушког пола се подвргавало обрезању осмог дана. Овај обред је служио као праобраз крштења. У новозаветној Цркви узраст за крштење није наведен, али по правилима Картагинског сабора и Предању Цркве дете треба крстити што је могуће пре. Тумач црквених правила Матеј Властар у књизи «Азбучна стигмата» наводи да ако дете умре због немара родитеља они треба да буду кажњени епитимијом и одлучени од Причешћа, а ако дете умре некрштено, казна треба да буде строжа и дужа, јер у том случају страда дететова душа. Без крштења дете остаје ван Цркве и по црквеном уставу лишава се хришћанског погребња и молитава за покој душе. Приликом крштења детета, чак и ако се оно тек родило на свет, свештеник изговара речи упућене Господу: «Истерај из њега сваког лукавог и нечистог духа, који се крије и гнезди у његовом срцу» и чита молитве за истеривање демона, значи до крштења се дете налази под влашћу мрачних сила. Свети Теофан Затворник пише да пре крштења демон борави у човековом срцу, а после крштења делује на њега споља. Ако крштено дете постаје жртва сатаниста демон над његовом душом нема власти. Најстрашнија ствар у абортусу је то што жена, која убија дете сама то не схватајући саучествује у врачарском ритуалу – у «посвећивању» детета демону, а заједно с њим и своје душе. Приношење жртва сатани може да изазове природне непогоде: земљотресе, неплодну годину, епидемије, поплаве и суше као и ратове и унутрашње немире.

У видљивој природи и историји човечанства постоје одређени ритмови и циклуси – залазак сунца личи на његов излазак; крај светске историје ће личити на стање света пре потопа, у Нојево време. Окултизам, магија, ритуална убиства људи и разврат, као потоп који је набујао из паклених дубина преплавили су земљу пре него што се океан подигао изнад планинских ланаца и земља постала гробље својих обитавалаца. Уништење хананских племена представљало је казну Божија због поклоњења демонима. У Картагини се налазио идол по имену Молох, чији торзо је био у виду пећи. Жречеви су за време приношења жртва распљивали у идолу ватру, а затим су на ужарене руке Молоха стављали децу. Гнев Божји задесио је преступни град као Содом и Гомору – Картагина је срушена до темеља. Камење од зидина тврђаве победници-Римљани су бацили у море, а земљу на месту бивше престонице преорали су плуговима и посули сољу, да не би расла чак ни трава.

Вавилоњани су приносили крваве жртве Валу и Астарту, а шта је остало од тог града – најмоћније тврђаве света? Само рушевине. А од асиријске престонице Ниневије у којој је проливано још више крви него у Вавилону, нису остале чак ни рушевине – камени трагови њене некадашње величине: ваљак векова сранио је Ниневију са земљом.

Господ је рекао: «Крв брата твог вапије к Мени.» Данас је приношење крвавих жртва постало свакодневица, ретке су породице у којима их нема. То је припрема света за други, огњени потоп, само што међу првог и другог потопа постоји разлика. За време првог потопа вода је надлазила 190 дана док није претворила земљу у морско дно тако да је људима још било дато време за покајање, а огњени потоп ће се догодити у трен ока. Господ ће судити свету у ономе у чему га затекне.

Многи људи не схватају да убиство детета у име свог идола комфора, у име идола породице, у име идола новца, чини човека поклоником демона. Неки људи учествујући у ритуалима у различитим окултним сектама не схватају да се одричу Христа, поклањајући се идолима Кришне, Шиве и Бухамеда, као својим новим боговима. Они ове паганске обреде сматрају вежбама за стицање психичке енергије и здравља. Многи људи, који обраћајући се гатарам и лажним видарима мисле да су бајалице и враџбине специјалне «молитве» и не схватају да су почели да опште с демонским силама. Тако већина родитеља-чедомораца није свесна да се клања сатани и да понавља исто што и присталице црне магије за време својих окупљања.

Шеста тачка: «...посвећују ђаволу заметке који се налазе у мајчиној утроби.»

Замеци су били убијани и од њих се правила чаробњачка маст.

Десета тачка: «Убијају људе и новорођенчад и користе их као храну.»

Реч «једе» може се применити на сваку мајку-чедоморку. Гутајући таблете, које носе смрт већ живом бићу, абортирајући, она као вештица прождире своје дете, она прождире његово тело лишавајући га земаљског живота, она прождире његову душу лишавајући га Христове светлости.

Седамдесетих година 20. века десио се следећи догађај. У дворцу краља једне од држава у Централној Африци, који је на брзу руку побегао из престонице за време устанка нађени су унакажени људски лешеве, укључујући и тела деце. Они су се чували у фрижидерима и од њих су се правила јела за краља. Краљ је децу убијао лично, разбијајући штапом њихове главе, што говори о томе да је вероватно у питању сатанистички ритуал. Друштво је било шокирано оваквом појавом канибализма у наше време. Али да ли су много бољи они који прождиру сопствену децу и притом имају дрскости да себе сматрају хришћанима?

39

Култ секса

Зашто је секс погубан? Он лишава човека богоопштења, дакле, Царства Божијег, које је, по речима Спаситеља «у нама».

У Старом Завету је дата заповест да се не чини прељуба. У Новом Завету Господ тражи више – целомудреност не само у поступцима, већ и у мислима; онај ко гледа с похотом већ чини прељубу. У заповестима блаженства Господ каже: «Благо онима који су чистог срца, јер ће Бога видети.» Значи, обавезан услов за богоопштење је чистота срца. Људи нечистог срца неће моћи да виде Бога, да виде, не очима, већ кроз посебно осећање срца просвећеног благодаћу. Видети Бога значи имати у својој души Божанску светлост. Свети оци су борбу против блуда сматрали једном од најтежих за човека. Они су блуд називали «смрћу духа». Преподобни Јован Лествичник је говорио да је блуд најтежи грех после убиства човека. Човек који се предаје другим страстима греша, а онај ко је починио блуд је пао, односно демон га је оборио с ногу и он беспомоћно лежи на земљи. Потребне су године покајања да би блудник добио не само опроштај, већ и благодат, коју је кроз грех изгубио. Свети оци нас уче да контролишемо своје чула: вид, слух итд., како кроз њих не би у душу улазила било каква прљавштина, нарочито блудна нечистота, иначе пет чула, по речима преподобног Симеона Богослова постају «пет прозора смрти». И ако блудник иде у храм до његовог покајања и поправљања унутрашњи живот Цркве ће за њега остати затворен као за слепца, који стојећи на сунцу не може да види светлост. Апостол Павле пише: «Не варајте се, блудници неће наследити Царство Божије.» Апостол Јован Богослов, тачније Дух Свети, сведочи да блудници и прељубочинци као ни убице и чаробњаци неће ући у Небески Јерусалим.

Дакле, морамо рећи да секс у свим његовим манифестацијама лишава човека вечног живота. Зато се катастрофално смањује унутрашње двориште Цркве, односно срца оних људи, који се налазе у светлосном пољу благодати. Секс деформише људску личност; он ослабљује човекову вољу, чини га робом сопствених страсти, који личи на чамац на отвореном мору за време буре и који је изгубивши контролу предат на вољу таласима. Секс подрива и уништава морал. За хришћанина је морал пре свега унутрашње стање душе. За савременог човека су то само одређене норме друштвеног живота. Зато је савремени човек дволичан - за њега је моралност да изгледа моралан.

Последица «слободног секса» није рођење деце, већ чедоморство. Зато је секс по својој природи неприродан и окрутан. Он уништава међусобно поштовање у људима и поштовање самих себе. Секс и разврат сужавају човеков живот до задовољења мрачних инстинката, који живе негде на дну подсвести, притом вештачки деформисаних, изопачених и извитоперених. Човек се навикава да гледа на себе, на друге и на сам живот дрско и цинично. Ако је човек само парче меса, где је ту место за верност и истину, коме бити веран, пред ким говорити истину, а и коме је она потребна? Због тога у наше време лаж и лицемерје постају универзални принцип у људској комуникацији. Истина и поштење, верност и постојаност су речи, којима се шпекулише. А ако човек живи по моралним принципима он изазива нему раздраженост, у најбољем случају људи на њега гледају као на чудака попут Дон Кихота, а чешће као на непријатеља друштвеног реда и мира.

Секс, чије апологете су у знатној мери књижевност и уметност, у току последња два века у ствари човеков живот чини бесмисленим, сивим и досадним. Ако човек савлада терор јавног мњења и масовну хипнозу средстава за информисање и ако буде искрен, мораће да призна да у култивисаном сексу, који се врти на свим телевизијским каналима и упија као прљавштина у наш живот, нема ничег племенитог и радосног, већ постоји само понижавајуће и вулгарно. У сексу долази до искључења свести као приликом употребе дроге и алкохола, а затим човек пролази кроз периоде унутрашње опустошености и одвратности према самом себи. И овде се као код алкохоличара појављује зависност од отрова и одвија стална деградација личности у духовној, душевној па чак телесној равни.

Постоји још један мистички аспект секса и разврата. Прво обећање Бога нашим прародитељима биле су речи: «Семе жене сатрће главу змије.» Обред обрезања у Старом Завету имао је симболичан значај: посвећивање потомства Богу. У Новом Завету брак је подигнут на степен тајне. Разврат и секс су давање семена ђаволу и то није проста слика или симболика; у демонским ритуалима постоје обреди посвећења семена – потенције живота ђаволу, човекоубици.

Секс и разврат су атрибути црне магије, а оргијама се завршавају празници у сатанистичким сектама. Још су древни хришћански апологети писали о томе да смрад блуда и људске крви привлачи демоне, зато они живе у паганским идолиштима као у својим кућама. Демони се окупљају на смрад блуда као гаврани, који надлећу леш. Људско семе постаје њихов плен, али вероватно о томе не треба детаљно писати. Зато су секс и разврат сила која демонизује свет, то је она страшна опасност на коју су људи заборавили или намерно затварају очи да не виде њено одвратно обличје. Први потоп је земљу претворио у океан. Последњи потоп ће је спалити и истовремено обновити у ватри. А сада нараста потоп прљавштине у којем не тону људска тела, већ душе.

40

Снови детета

Још нисам рођен, али у сновима већ видим будући живот. Видим себе као дете, које се игра на ливади на којој има много цвећа; изнад њега бешумно лете лептири, који личе на крилато цвеће необичних боја. Јарко сија сунце. Поред мене је моја мајка. Небом плове бели облаци као бродови, који су раширили једра. Бирам најлепше цветове и доносим их мајци, а она од њих прави букет. И одједном се на небу појављује мрачни облак који доноси олују. Он расте на наше очи и почиње да личи на црно тело змаја. Заклања сунце као да га је прогутало својом чељусти. Чује се грмљавина. У страху трчим до мајке, она ме узима у наручје и говори: «Не бој се,» и ја се одмах умирујем – с мајком се ничег не плашим. Она ме односи у нашу кућу. Негде грми гром од којег, чини ми се, дрхти земља, али поред мене је моја мајка и ја тонем у сан на њеним рукама.

Сањам други сан. Мајка и отац о нечему тихо разговарају. Чујем сваку њихову реч. «Како сам ти захвалан што си оставила наше дете у животу – нашу срећу, без њега не могу да замислим наш живот, он би био сив и празан.»

Сањам трећи сан. Болестан сам. Моје тело као да гори у ватри. Поред мене, покрај кревета седи моја мајка. Не знам колико је бесаних ноћи провела крај мог узглавља. Тихо говори: «Нека његова бол пређе на мене, нека се ја разболим од ове болести уместо њега.» Чини ми се да из моје мајке излази нека сила и не да ми да умрем. Она види да сам отворио очи, тихо брише своје сузе и осмехује ми се.

Сањам четврти сан. Питам мајку зашто тако дуго нема оца. Он је вероватно отпутовао некуд далеко. Њено лице је тужно, каже: «Твој отац је умро.» Кажем: «Шта значи умро, где је он?» Мајка одговара: «Стављен је у мртвачки сандук и закопан у гроб.» Кажем: «Вероватно ће оцу бити досадно без нас, биће му хладно у земљи, хајде да идемо и да га откопамо из гроба.» Мајка одговара: «Тамо лежи његово тело, а његова душа је код Господа; ићи ћемо на његов гроб и молићемо се за њега.» Питам: «А како ћемо да живимо без тате?» Она одговара: «Не мисли о томе, синко. Нећу те оставити, а Бог неће нас оставити. Ако будемо сиромашни живећемо на неком убогом месту. Ако будеш гладан ја ћу просити милостињу да бих те прехранила. Ако ти буде хладно загрејаћу те својим дахом. Ако не будеш имао шта да обујеш и ако ти се буду смрзавале ногице, носићу те на својим рукама.» Одговорио сам: «Мама, мени ће с тобом свуда бити добро, слушаћу те и радоваћу те, а кад умремо срешћемо се с татом и сви ћемо бити заједно.»

Сањам пети сан. Играм се на ивици дубоке јаме, која личи на бунар. И одједном падам у њу. Немам за шта да се ухватим рукама, немам на шта да се ослоним ногом. Унаоколо никога нема. Видим како испод мене у мраку блиста вода. После мог рођења, кад научим да говорим, испричаћу мајци ове снове.

Мајко, зашто ми се срце стеже од зебње, куда ме носиш? Видим собу пуну црних демона. Хоћу да бежим, али сам ухваћен као дивља животиња у мреже: чудовиште у обличју човека хоће да ме убије: сече ми руку. Мајко, теби вероватно никад нису секли руку и не знаш како је то болно, јер иначе не би дозволила овом злом човеку да ме овако мучи. Мајко, никад те нису ударили чекићем по глави, а гвоздене шапе хватају моју главицу и притискају је. То је неизрециво болно, чујем крцкање својих костију. Где си, мама, она мама, коју сам сањао?

41

Мртва и жива вера

У Светом Писму и патристици наилазимо на речи: «мртва вера» и «жива вера». Свети оци кажу да за спасење не само да треба веровати у Бога, већ и веровати Богу. То значи веровати да свака реч Јеванђеља носи у себи светлост и истину, да Промисао Божји управља човековим животом од његовог рођења до смрти, да су Божија обећања непромењива и да ће се пре срушити небо и земља него што се неће испунити једно од њих. Оваква вера је унутрашњи оријентир и на известан начин осовина човекових речи, тежњи и поступака. Она се испољава у његовом свакодневном животу као да прожима светлост сваки трен његовог постојања. За праведног Еноха се у Библији каже: «Он је ходио пред Богом.» Човек који «ходи пред Богом» осећа да је у сталном присуству Божијем, он не заборавља да Божије очи виде дубине његовог срца. Он осећа радост у својој души кад испуњава вољу Божију као весницу небеске радости и осећа грех као губитак благодати, као стање, које личи на смрт.

Апостол Јаков пише: «Вера без дела је мртва,» и додаје, «и демони верују.» Жива вера је вољна, делатна вера, која прелази у наду и љубав. Хришћанин на својим грудима носи крст који је добио на крштењу. Крст је стално сећање на Голготу, то је сила која је победила

демона и пакао и истовремено је крст обећање хришћанина да ће испуњавати вољу Божију до самопожртвованости и смрти. Сваки хришћанин има своју голготу, на коју треба да носи свој животни крст. Човеку су у животу дата искушења, која откривају оно што је скривено у дубинама његовог срца; она обасјавају унутрашњи лик душе, који је често непознат и њему самом. Искушења и тешкоће показују ко смо ми у ствари. У житију светог Варлаама и Јосафа постоји прича о томе како цар отвара два сандука за чији садржај нико не зна. Испоставља се да је у једном злато, а у другом трулеж. Искушење као кључ отвара ризницу људске душе, као зрак обасјава дубине његовог срца. Шта се тамо налази, шта је човек стекао, с ким је – с Христом или с велијаром?

Одлука да ли ћете оставити дете у животу или ћете га убити један је од најтрагичнијих проблема наше савремености. Овде се решава питање: да ли је човек хришћанин или Јуда, који је спреман да прода Христа за новац. Овде се открива каква је његова вера – да ли је жива или мртва попут демонске вере. Човек на крштењу преко својих кумова даје обећање: «Одричем се сатане и сједињујем се са Христом.» Приликом чедоморства завет с крштења је раскинут, човек се одриче Христа и сједињује се с ђаволом-убицом. Чини нам се да решавање овог питања личи на суд паганских судија над хришћанима за време прогона. Хришћанин је био питан: «Да ли си са Христом или с нашим боговима? Одречи се Христа и добићеш слободу и милост цезара, а ако не, очекују те муке и смртна казна.» Овде су могла да постоје два одговора: «Боље ми је да будем са Христом у тамници него на пиру код Диоклецијана; за мене је смрт за Христа почетак вечног живота.» И други одговор: «Одричем се Христа и спреман сам да испуним заповест цезара (сатане – кнеза света овог).»

Ђаво шапуће на ухо родитељима детета да рођење и васпитавање деце превазилази њихове снаге, да детету неће бити обезбеђено све што му треба, да ће се они мучити гледајући како је оно болесно или гладно, да је такав живот гори од смрти. Ови људи се труде да умире савест позивањем на оскудицу, али они не узимају у обзир главно – да постоји Бог, Који чини чуда, да постоји Његов Промисао, који обухвата човеков свет и сваког човека. Ако Господ да живот детету даће и средства да се оно прехрани. О томе се говори у Јеванђељу. Бог не заборавља чак ни мале птиће и даје им храну. Зар је дете горе од птичета гаврана? Ако родитељи поверују речи Божијој видеће сталну помоћ, која се, рекли бисмо, граничи с чудом: што се више буду уздали у Промисао Божји, тим више ће се Он бринути о њима.

У Светом Писму је написано: «Нада неће посрамити.» Ко се одлучио на убиство заборавио је да Бог није само Творац света, већ и Свемогући Промислитељ и сама Љубав, да Он држи будућност сваког човека у Својој руци.

Чедоморац је попут човека, који се на паганском суду одрекао Христа пред људима и пред Анђелима. Одступнику се обећава много, али му се ништа не даје. Чак и ђаво презире издајнице.

42

Како олакшати судбину некрштене деце?

Да ли се у цркви може молити за некрштену децу? Ово питање је само по себи горуће, као да је напојено болом – оно носи у себи посебно трагичан карактер за људе који су починили чедоморство, а затим пришли Цркви и кају се за овај грех. – «Зар је наше дете заувек погинуло, зар нема могућности да му се помогне?» питају они. Свештеник им објашњава каноне Цркве, да је спасење без крштења немогуће, али то не олакшава њихово мучно стање између очајања и блесака неоствариве наде и они с молбом гледају свештеника као да он има власт и средства да им помогне ако буде хтео. Пред овим људским болом неки свештеници као да се повлаче и сликовито говорећи не могу да издрже тугу женских очију због изгубљеног материнства, те почињу да их теше апокрифским предањем. Они лажу из

самилости правдајући себе да лекари дају болеснику морфијум ако он трпи велике болове. Понекад се сами труде да поверују да је могуће да се спасу некрштена деца обраћајући се с молитвом мученику Уару или помињући их у одређене дане (Тројицка субота и празник чуда Арханђела Михаила). Црква је «стуб и утврђење истине», а свака лаж је од демона. Морамо указати оваквим родитељима пут између очајања и лажне наде, тачније како олакшати загробни живот детета.

Као прво, човек треба да постане свестан и да схвати зашто Црква у својим молитвама не помиње некрштене, зашто је у овом смислу тако категорична. Одговор је један: због љубави. Благодат црквене молитве, коју некрштени не може да прими само појачава његову патњу. Благодат, која није примљена као да се окреће против човека. Осећање губитка постаје за њега нарочито болно и оштро. Молитва мора одговарати духовном стању човека и степену његове пријемчивости. Постоји још и метафизичка страна питања, које се овде не дотичемо, тачније, некрштени у загробном животу остају под влашћу демона и у оковима првородног греха као проклетства. Они су оно тамно благо вавилонског цара о којем се говори у Библији. Служити погреб за некрштеног и певати «со свјатими упокој» значи лагати и лажју ширити власт демона над њима. Сама реч «спасење» има два аспекта, две стране, два значења – негативно и позитивно. Негативно значење је избећи неку опасност и невољу, на пример, искочити кроз прозор зграде у пламену, побећи од прогонитеља итд. Позитивно значење ове речи значи остварити главни циљ свог живота; спасити се значи заувек бити с Богом. Некрштени може да се спаси у првом значењу ове речи, односно да избегне паклене муке или да добије олакшање. Праведници, који су живели пре Христа Спаситеља налазили су се у паклу, али не у мукама, очекујући искупитељну Жртву. У једном од српских манастира постоји следећа фреска. Праотац Аврам седи на трону, окружују га душе деце; Аврам још није ушао у рај, али ово место, које се назива «наручје Аврамово» служи као обитељ за некрштену децу. Она нису у рају, али нису ни у вечним мукама.

У житију светог Григорија архиепископа Римског, описан је случај кад је он својом молитвом издејствовао ослобођење душе цара Трајана – познатог прогонитеља хришћана, од вечних мука, али ово не значи да је Трајан ушао у Небеско Царство - да би човек био у рају треба да има рај у својој души. Јефрем Сиријски и Василије Велики сведоче о томе да у паклу постоје различита места. Јефрем Сиријски пише да постоји место које се назива гејена, друго – тартар, треће – спољашња тама итд. Олакшање по молитвама угодника Божјих добијали су и пагани, о чему је душа египатског жреца говорила преподобном Макарију Великом. Некрштеном Господ може да да милост, али не и благодат Духа Светог. Некрштена деца у загробном животу могу да добију извесну утеху, али неће видети Господа.

Родитељи могу да помињу некрштену децу отприлике овако: «Господе, олакшај њихову судбину по вољи Твојој. Дај им милост коју могу да приме и немој моју молитву моју примити као дрскост, већ као глас грешника, који се каје.» Али после сваке овакве молитве треба додавати: «Нека буде, Господе, воља Твоја, а не моја. Ти боље знаш шта је потребно сваком од нас.»

Некрштеној деци може да се помогне и тако што ће се сиромашнима давати милостиња.

У последње време почели су да се издају апокрифи, који се проглашавају за предање Цркве, као и изврнута тумачења хагиографских дела. На пример, у житију мученика Уара је написано да се светац молио за спасење рођака своје добротинице Клеопатре и да је његова молитва била услишена. У његовом житију није речено да ли су Клеопатрини рођаци били крштени или не, а аутори нових апокрифа су измислили верзију о томе да је мученик Уар молитвеник за некрштену децу. Познати екумениста, митрополит Никодим Ротов, је чак сачинио мученику Уару канон као заступнику за некрштене пред Богом.

Има случајева, истина ретких, кад родитељи моле да се крсти мртво дете или крију да је оно умрло некрштено како би свештеник извршио хришћански погреб. Овде се показује неверовање у Цркву и тајна мисао да човек може да буде милосрднији од црквених канона. Међутим, обреди и тајне Цркве, који се обављају путем лажи или насиља остају без дејства; и више од тога, они изазивају Божји гнев. Некрштена деца се не налазе ни у светлу, ни у тами, ни у блаженству, ни у мукама. Њихово стање личи на тихи сумрак после заласка сунца док још није наступила ноћ.

Неки богослови су симболично изображавали пакао у виду концентричних кругова. Центар пакла је место на којем се налази сатана, где стоји престо Луцифера: што је ближи центар муке су теже, што је центар даље веће је олакшање, које душа добија. На спољашњем кругу пакла налазе се некрштена деца и најбољи пагани. До њих не допире паклени огањ, они не осећају муке, али тамо нема Бога. Свети Атанасије Велики, Григорије Богослов и Кирил Александријски сведоче о томе да некрштена деца неће бити у слави као крштена и да неће бити кажњена као грешници, који су свесно чинили преступе.

Шта да ради жена, која је у свом животу чинила чедоморства? Пре свега треба да постане свесна тежине свог греха, да се покаје и да замоли свештеника да јој да епитимију – црквену казну чије испуњење привлачи милост Божију. Крв се омива само сузама. У древном патерику постоји прича о томе како је неки монах био чобанин. Једном је на пустом месту срео трудну жену и ђаво је у његово срце убацио помисао да погледа како се дете налази у утроби мајке и он је расекао женин живот. Затим се ужаснуо због почињеног злочина, али није пао у очај, већ је отишао у пустињу и почео је да води подвижнички живот исповедајући пред Богом и монасима-пустињацима свој грех. Плакао је дању и ноћу сећајући се како је убио два живота. Протичале су године. Господ је открио његовом духовном оцу да му је убиство жене опроштено и заповедио је да му то каже. Неколико година касније Господ је поново открио старцу да му је опростио убиство детета, које је било тежи грех јер је дете умрло некрштено, али је заповедио да му то не говори да овај не би попустио у подвигу покајања.

Чедоморци треба да буду опрезни кад су у питању две крајности: 1) да не оправдавају свој грех трудећи се да не виде дубину свог пада и да не варају своју савест. Чак и ако је до убиства дошло нехотице не сме се заборавити да су нехотични грехови последица и казна за хотимичне, које је човек раније починио. Разуме се, они су лакши од свесних, али за њих је такође потребно покајање и очишћење. 2) Очајање је крајњи степен унија, стање безизлазности. Човеку се чини да за њега више нема спасења. Како оправдање греха тако и очајање доводи до истог резултата: човек се лишава покајања – јединог пута ка духовном препороду.

Покајање родитеља доноси одређено олакшање душама убијене деце, пошто између њих остају неке невидљиве везе. Покајање привлачи милост Божију на целу породицу, оно растерује невидљиву демонску таму, која се као отровни облак налази у кући у којој је било планирано убиство. Али покајање треба да буде спојено са следећим условима: да се грех не понавља и да се човек труди да помогне другима чиме може да они не чине овај злочин. На пример, нека таква жена помогне жени, која је одбила да изврши чедоморство у издржавању и васпитању детета. Као што смо рекли, она може души убијеног да донесе извесну утеху и радост својом молитвом и милостињом датом сиромасима. Ова свест дуга према убијеном детету треба да јој да снаге да чини добра дела. Кад буде ишла у храм, исповедала се и причешћивала, кад у сваком живом детету буде видела одраз свог убијеног детета и испољавала према њему бригу и љубав, душа њене деце ће за то време осећати утеху.

Треба одбацити, као своје непријатеље, и лажну наду у безнадежност. На оном свету мајка ће још видети своју убијену децу и иако њено покајање није могло да им замени крштење она ће приликом овог сусрета као на ватреном испитивању моћи да им каже:

«Учинила сам велики грех према вама, али сам се затим целог свог живота трудила да учиним за вас све што сам могла.»

43

Шта се десило с човечанством?

Због чега се до 19. века ниједно законодавство није усудило да легализује абортусе иако су на власт у земљама и у огромним империјама често долазили порочни и окрутни људи? Они су чинили крваве злочине, пустошили читаве крајеве, напајали земљу крвавом кишом, уништавали своје и туђе народе, и истовремено се нису усудили да цинично прогласе право на чедоморство – да родитељи могу да осуде своје дете на смртну казну, као злочинца. Прва земља, у којој је абортус дозвољен и легализован била је Совјетска Русија за време револуције, а пионир овог дела – Владимир Уљанов. Злочинима и ексцесима револуције и грађанског рата, који су оставили милионе бескућника и напуштене деце, додато је још право да се убијају нерођена деца. Међутим, још је страшније што закон који је уведен у Русији није изазвао ужас и гађење код других народа, већ је постао пример за подражавање. У току 20. века већина држава донела је закон о делимичној или потпуној легализацији абортуса. Дакле, овај гнусни злочин у свести људи 20. века и законодавству земаља, које се поносе својом цивилизацијом престао је да буде злочин.

Зашто абортус има толико присталица и заштитника? Зашто се не организују демонстрације против овог злочина већ против извесних ограничења, које закони још увек предвиђају? Зашто жене захтевају право на убиство своје деце? Зашто лекари постају касапини? Најодвратније је то што људи који себе називају хришћанима, не захтевају само од државе, већ чак и од Цркве дозволу абортуса, да би се убијање деце – овај Иродов грех обављао мирне савести, тачније, мртве савести.

Шта се догодило с човечанством? Зашто се нашло толико присталица абортуса? Зашто не могу да им се супротставе државне структуре, чак ни оне које су познате по свом конзервативизму? Зашто су подривени вековни стубови у палатама правде? Којим микробом, налик на бацил куге, је заражен друштвени морал – ово незванично законодавство? Чини нам се да овде постоји читав низ разлога, који личе на карике у ланцу. Први, и по нашем мишљењу главни разлог јесте духовно осиромашење човечанства, у којем сама религија не постаје унутрашњи садржај живота, већ само традиционална форма испод које се крије празно срце и прагматичан разум. Губитак истинске религиозности срушио је некадашњу скалу вредности и померио вековне оријентире. Пре првог потопа Господ је донео пресуду човечанству: «Постали су тело.» Човек је престао да осећа сопствену душу и зато туђу душу доживљава као магловиту апстракцију. Живот је почео да доживљава као земаљско постојање из којег по сваку цену треба да извуче што више насладе. Човек је постао свакодневни материјалиста. За њега је реално сопствено тело, а душа је сврстана у област хипотеза. Због тога у људском плоду он види само незавршено тело и умирује себе тиме да у њему можда нема никакве душе.

Други разлог је оскудица љубави међу људима, душевна хладноћа, која баца нашу земљу у некакав нови ледени период. Људи постају туђи и равнодушни једни према другима. Људи су међусобно раздвојени неком невидљивом силом. Ова емотивна дистанца чини да градови почињу да личе на пустињу. Савремени човек губи унутрашњи контакт и постаје усамљен. Емоционална хладноћа се испољава у односу на, рекло би се најближе људе; она раскида рођачке везе, претвара породице у нешто попут фирме, у којој се љубав замењује договорима у којима се сваки члан породице доживљава као партнер. У суштини, данас је скоро свака породица у трауматичном стању. Изгледа да ће проћи свега неколико деценија и сама породица ће постати историјски архаизам.

Људи често бркају два појма, која су међусобно супротна – љубав и страст. Љубав не тежи ка томе да узме, већ да да, она себе види у другом. Страст насупрот томе жели да узме; човек тежи ка томе да запоседне другог и да га пороби. Љубав човека доживљава као личност, страст као инструмент. Породица не може да се одржи на користи и страсти, зато видимо катастрофалан распад породице. Корист је жеља да човек добије што је могуће више, а да што је могуће мање, притом корист тешко да може да се споји с верношћу. Што се тиче страсти - то је у принципу неконтролисано осећање, које се налази у сталном конфликту с моралом.

Човек се одучио да воли, зато не жели да има децу; рађање и васпитавање деце омета задовољење његових страсти, а човек ни у чему не жели да се ограничава. Приликом распада породице деца постају још већа сметња. Карактеристично је да се у већини случајева мушкарац остављајући породицу више ни не занима за живот своје деце и избегава да се виђа с њима. Код човека не само да су отупела духовна осећања, он сад губи чак и душевна осећања лепоте, пријатељства, верности итд. Стрелица његових вредности све више скреће у страну најгрубљег биологизма. Његов циљ постаје комфор и секс, више од тога, секс се претвара у некакав култ. Човек види како се све и сва продаје – ствар је само у висини цене (наравно, није увек тако – добро се у овом вулгарном свету крије) и зато човек долази до закључка да је новац кључ за срећу, да уз помоћ новца може да оствари све своје жеље и страсти.

Код нас се отварају храмови, али Црква живи једним животом, а свет другим. Док је Мојсије разговарао с Богом на Синају народ је захтевао од Арона да направи теле од злата као свог бога, клањао му се и играо је око њега. Златно теле диктира људима своје законе, оно је запленило и исушило њихове душе. Пре су људи, размишљајући о својим поступцима постављали питање колико је нешто исправно, затим колико је лепо, а сад колико је то корисно. Кад би раније неко упитао човека колико кошта његово дете он би се зачудио. А данас родитељи рачунају колико ће их коштати будуће дете и обраћају се као судији, златном телету и од њега чекају одговор: да ли могу да имају дете или не.

Човек тежи комфору, навикао је да техника све ради уместо њега, а дете ремети овај комфор, оно не захтева само расходе, већ и бригу, лични труд и време. Кад су родитељи волели своју децу налазили су срећу у овој љубави и у општењу с дететом, у којем су доживљавали своје сопствено детињство, као други живот. А ове љубави данас нема или је она ослабљена. Хладноћа према детету може да пређе у хроничну раздражљивост. Док раније дете као да је допуњавало и ширило живот родитеља као карика која повезује супружнике, данас се оно бар на нивоу подсвести доживљава као агресор који је упао у њихов живот.

Човек све више постаје сексуално биће. Секс је један од фактора рашчовечења човека, он носи у себи потенцијал суровости. Карактеристична црта је то што еротски филмови по правилу садрже сцене убиства и насиља. Породица и рађање детета ометају секс, јер постављају пред човека читав низ обавеза и задатака, а човек жели да буде слободан од одговорности и дужности. Лакше је упражњавати «слободан» секс кад је човек слободан од деце. Лакше му је да упражњава чедоморство кад се навикне на мисао да је само сексуална животиња. Треба рећи да су средства за масовно информисање, нарочито телевизија, одиграла негативну улогу у процесу дехришћанизације и онечовечења друштва. Сlike секса и убиства постале су уобичајене; људи се на њих привикавају, као што се човек навикава на смрад ако се затвори у свињац. Борба против чедоморства треба да буде борба против раскалашности, порнографије и разврата за препород људске личности. Наравно, добро је ако ова борба може да се ослони на државне и друштвене структуре, али пре свега човек-хришћанин треба да је води у свом животу, у свом срцу. То је човекова борба за самог себе.

У епу «Одисеја», који су древни мудраци сматрали симболичним епом постоји прича о томе како је чаробница Кирка понудила Одисеју и његовим сапутницима храну, која је људе

претварала у свиње. Одисеј се није дотакао хране, а остали, који су се похлепно бацили на јело претворили су се у животиње. Човек мора да се одрекне информација које уливају прљавштину и отров у његову душу како не би доспео у заробљеништво «зле чаробнице», којој нису потребни људи већ свиње.

Људи који сматрају да не могу да понесу тешкоће везане за рађање деце имају излаз достојан човека – то је разумно уздржавање. Ове речи могу изгледати нереално за наше, време, у којем се пунотом живота сматра задовољење својих страсти. Међутим, људско искуство говори о нечем другом: страсти су самообмана, задовољење страсти никога није учинило срећним, није донело души мир и радост, ту постоје само две фазе: опијеност и разочарење. Насупрот томе, победа над страстима човеку даје осећање светле радости, као да у његовом срцу звучи нека тајанствена песма. Уздржавање оставља више снаге за духовни живот и стваралачки рад – то је одрицање од горег ради бољег. Уздржавање је природно, о томе сведоче животиње и оне као да постају тужиоци људи. Секс, одвојен од рађања деце, као и све неприродно, човеку не може да донесе срећу, већ га само гуши у блату.

Говоримо о борби против чедоморства, али у ширем смислу – то је повратак човечанства од култа сладострашћа и богаћења као од паганских идола Христу – Његовој вечној, тихој светлости.

44

Окрутно ћутање

Данас се чедоморство претвара у апокалиптичку катастрофу: сваке године оно односи више живота него средњовековне епидемије куге с највећим бројем жртава. У православним земљама морталитет је већи од наталитета и овај трагичан јаз се из године у годину повећава. Грех абортуса треба да анализирамо с хришћанских позиција, које савремени нихилизам још није поткопао до краја.

У чедоморству видимо један од најстрашнијих и сталних дисонанса између вероисповести и живота. Писали смо о одговорности жене према животу који носи у себи – животу детета, зато што су ма како то парадоксално било, у већини случајева иницијатори абортуса саме жене, али то нимало не скида кривицу с њихових мужева и оних, који гурају жену у овај гнусни злочин. Зар више нема породица с оним моралним традицијама и обичајима, који не дозвољавају супружницима да прибегавају чедоморству у виду средстава за контрацепцију или абортуса? Шта да раде заиста сиромашне породице, које се налазе на ивици беде и једва састављају крај с крајем? За њих то да имају дете не постаје главни циљ хришћанског брака, већ недосежна раскош. Породилиште се претвара у трибунал организован за трудницу. Сиромаштво се сматра за преступ, који треба казнити смрћу жене и њеног детета. «Трибунал» не прихвата никаква објашњења: «Донеси паре или иди да родиш где хоћеш.» Другим речима ово значи: умри. Шта да раде такве породице ако посла нема, ако је оно што се могло продати већ продато, ако су рођаци исти такви сиромаси, ако цена порођаја премашује неколико плата, а човек не може да нађе оволику своту? Пред њим се затварају врата породилишта, он бива отеран, као пас с туђе капије. Само што керуша може да се оштени негде на гомили ђубрета, мачка може да нађе место на тавану, али шта да ради жена – једино биће на земљи, које не може да се породу без туђе помоћи? Шта треба да ради како би сачувала живот свог детета: да изврши злочин и доспе у затвор или да продаје своје тело на улици претворивши се у јавни клозет да би заједно с овим проклетим новцем за себе и дете зарадила болест од које човек трули? За хришћанку ово значи да неће изгубити само породицу, већ и Бога и сопствену душу.

На свету има још доста добрих људи, али чешће видимо друго: како «срећковићи», који су се обогатили губе осећање самилости, значи и сопствено срце. Ако жена буде просила

милостињу како би платила порођај најчешће ће у одговор чути: «Ако немаш пара зашто котиш сиромаше?» Постоје великодушни људи, који су спремни да помогну, али зар ће проблем бити решен ако од стотину деце само једно буде спасено? Ако се жена обрати добротворним организацијама неће јој бити понуђен бесплатан порођај, већ бесплатна средства за контрацепцију и обука «планирања породице» или ће се неки људи понудити да јој плате абортус који је много јефтинији од порођаја.

У детињству сам читао књигу Виктора Игоа «Човек који се смеје». Могуће је да ме ова књига кад бих је сад прочитао не би потресла дубоко као у детињству кад је срце као мек и топао восак – с годинама се оно хлади и стврдњава. Међутим, и сад ми се пред очима појављују слике из ове књиге, као да се оцртавају у мојој свести. Тада ме је запањило покајање злочинаца компрачкоса који су крали децу, унакажавали их и затим продавали просјацима ради скупљања милостиње. Дете је заувек остајало наказа и инвалид. И једном је брод којим су пловили ови људи, који су изгубили савест и сажалење упао у буру и насукавши се на подводно камење почео лагано да тоне. Пред лицем неминовне смрти најстарији компрачкос се обратио својој сабраћи по прљавом занату с позивом да се сете Бога на Којег су заборавили и да умру с покајањем, као што је умро разбојник на крсту. Он поче гласно да изговара молитву «Оче наш», коју је научио у детињству и коју касније више никад није понављао. И ова гомила злочинаца је клекла и почела да моли Бога за опроштај. Вода је постепено продирала на палубу надлазећи све више, али нико није устао с колена – смрт их је затекла у покајању. Људи су отишли у гроб мора, а њихове душе – на Суд Божји.

А ево друге слике. Случајно је откривено да је један од просјака, који су унакажени у детињству по имену Гуинплен пореклом из породице енглеских лордова. Враћена му је титула и права његових родитеља, он улази у највише друштво Енглеске и ово друштво га не запањује својим богатством и блеском, већ дубоким моралним падом и духом богоборства, које није видео међу луталицама-бескућницима и просјацима. По праву свог порекла он је постао члан енглеског парламента. И ево, он одлучује да се обрати овим људима, који су заборавили на веру и милосрђе. Он у парламенту говори о томе да је дошао да саопшти новост; та новост је да Бог постоји, та новост је да осим њих постоји и народ, на који су они заборавили. У одговор чује кикот. Чланови парламента се смеју као духовитој шали томе да постоји Бог, да постоји народ и да постоји нешто њима непознато што се назива савест. Он покушава да говори даље, али његове речи прекида заједнички смех. Бог је за ове људе комична персона у светском циркусу, која се може само исмевати, а Гуинплен није ништа више до клоун, који је наступио на трибини парламента, као на сцени, како би их развеселио. Кикот бива праћен звижуцима и ударањем ногу: лордовима и члановима парламента се поправило расположење – успело им је да се насмеју од свег срца.

Кад пишем о абортусима и обраћам се друштву с подсећањем на то да постоји Бог, да постоје људи, који се не смеју истребљивати као коров у сопственој башти, сећам се Гуинплена, који се обраћа парламенту и као ехо својих речи чује гласан кикот. Шта ће ми рећи? Већ унапред чујем одговор: «Ми немамо ништа против тога што постоји Бог, али нека Он влада на небесима и не смета нам да обављамо земаљске послове; нама је потребан бог Мефистофела, добар старац, с којим ђаво може да се договори и сложи. Нисмо против вере у Бога, ако хоћете – тешите се њоме; ми смо већи хуманисти и зато се трудимо да изађемо у сусрет верујућима, на пример, нисмо против тога да се абортуси обављају уз музику Баха, чак смо спремни да издвојимо кутак у абортаријумима у којем би се могле палити свеће. У том смислу можемо много да учинимо, али због истог овог човекољубља нећемо допустити да се нарушава екологија Земље, да нерођени рођенима одузимају права на комфор и радост слободног секса, а сиромаси се коте без контроле, као термити. Неверујуће ћемо умирити тиме да бића у утроби нису људи, већ нешто као полуготови производи, а верујуће ћемо убедити да су убијена деца Анђелчићи, чије душе се селе право на небо и радосно узлећу

увис из абортаријума – као птице из кавеза, да је абортус за дете замена рђавог живота добрим.»

Присећам се Гуинплена, али ипак мислим да ми одговор неће бити повици негодовања, чак не ни смех, већ глуво ћутање непробојног каменог зида.

45

Неми крик деце

Људски дух је у стању да прима звучне таласе само у одређеном дијапазону. Оно што је изнад или испод овог прага човек непосредно не осећа. Међутим таласи високих и ниских фреквенција, нарочито такозвани дуги таласи, приликом непрекидног или дуготрајног утицаја притискају човекову психу као невидљива преса, изазивају хроничан умор, исцрпљују његове снаге. Сам човек не знајући ово не може да схвати шта се с њим дешава, шта га оптерећује и нервира, зашто се осећа болесно без видљивог разлога. Постоје подаци о постојању вештачких психотропних средстава уз помоћ којих се код човека може изазвати осећај безразложног страха и депресивно стање. Постоје подаци да таласи високог напона могу да утичу на човекову околину. У физичком свету тишина уопште не постоји. Свет је пун звукова, које не чујемо. Оно што ми називамо тишином јесте праг после којег наша свест не доживљава звучне таласе као звук.

Чедоморство је неми вапај деце. Његов дијапазон људско ухо не прима, а у последње време ни људска савест; то је неми крик који расте, који потреса земљу. Псалмопојац пише: «...и би земља убијена крвљу њиховом...» односно земља се због грехова оних који на њој живе, посебно због људских жртава претворила у мртву пустињу. У стара времена највише крвавих злочина било је у племену Хамита. Проклетство праоца Ноја висило је над Хананом, као пророчанство о његовим падовима у грех: разврату, поклоњењу демонима и проливању крви деце, као и о доношењу људских жртава. Огромна пустиња Сахара настала је у срцу хамитских држава и непрекидно се ширила као да је песак, који је надирао на људске насеобине хтео да сахрани под собом реке људске крви.

Ухо не чује неми вапај деце која бивају убијена, он не узнемирава нашу савест која је почела да трули у лажи и разврату, али његово дејство човечанство осећа не схватајући узрок својих невоља. То је пре свега губитак радости и наде. Живот без међусобне љубави је постао пуст и мртав, као да га је јарко црвена крв обојила у сиво. Овде, под притиском греха и неме туге као под невидљивим каменом, који притиска груди нашли су се и сиромашни и богати, као да се Нојево проклетство, које је Христос скинуо с Хамита данас поново надвило над човечанством.

46

Ко смо ми?

Питање предавања сексологије у школским установама и оцена овог предмета (ако се он уопште може назвати науком, а не злокобним симптомом деградације људског друштва) треба да буду размотрени и извршени с позиција хришћанског морала. Немојмо заборавити да већина становништва Грузије тврди да припада хришћанској вероисповести, без обзира на различит ниво укључености у духовни и црквени живот. Ово треба да имају на уму господа сексолози, који се према грузијском народу опходе као да он нема ни своје вековне традиције ни здрав разум, ни моралне вредности, као да је то безлична гомила, а не народ с древном културом, који је хришћанство примио пре 17 векова – узраст који ретко достижу државе и народи. Какваз је као Босфор и Дарданели граница између Европе и Азије – раскрсница светских путева у директном и преносном смислу ове речи. Данас неки традицију народа

желе да осрамоте онако као што је Фројд својевремено осрамотио породицу и брак, и да окарактеришу целомудреност не као ствар части, већ као патолошки комплекс, неке болесне фобије. Овде се пред народом питање поставља са свом оштрином: да ли он жели да буде хришћански народ или жели да се одрекне Христа у име новог божанства чије је име блуд и похот.

Један од сексолога је у разговору с дописником популарних новина навео као пример пагански Јапан и предложио је да се наша традиција замени «јапанским искуством». У чему се састоји ово искуство «проповедник» секса засад прећуткује. Подсетимо на извесне црте јапанске брачне традиције. Прва «изванредна» црта ове традиције је следећа: бракови се закључују на одређено време, пише се уговор, на пример на 1-3 године, на 10 година и више. Господин сексолог очигледно сматра да хришћански брак као заснивање породице треба да буде замењен привременим сустанарством љубавника с правним формирањем по јапанском узору. Разуме се, Црква не може да благослови сличне уговоре, зато се црквени брак овде искључује. У Јапану је постојала посебна «корпорација» мушкараца, које су мужевци изнајмљивали за новац ради провођења прве ноћи са својом невестом. Детаље сматрамо сувишнима. Ево колико се девственост ценила у Јапану... Дакле, господа сексолози уче да девственост треба да буде изгубљена пре брака. У хришћанству се ово увек сматрало блудом и прељубом, а у старозаветној цркви преступом, који се кажњавао подједнако строго као убиство.

У Јапану су доскора родитељи могли да продају своју децу у ропство. Зар ће код нас родитељима бити дато право да располажу животом своје деце? Нажалост, дозвола абортуса је већ дала родитељима право да буду власници детета пре његовог рођења.

Коју традицију нам се предлаже да увеземо из Јапана? На пример, у Јапану су до средине 19. века људи из најнижих слојева лети улицама града ишли потпуно голи. Вероватно да ова традиција може да гане наше сексологе и они ће ускоро издати «научно» дело о томе да је штетно по здравље носити одећу. У Јапану и данас постоје јавна турска купатила у којима се заједно купају оба пола и треба рећи да ова «егзотика» странце привлачи више од историјских будистичких пагода. Зар по узору на Јапан оваква турска купатила треба да отворимо у Тбилисију? Наши сексолози-јапанофили можда знају да су у јапанским градовима WC-и за мушкарце и жене заједнички и сматрају да би слична места могла да постану живи коментари за часове сексологије.

У Јапану су читави квартали у Токију и другим градовима претворени у јавне куће. Притом проституција има оригиналне црте: «даме» седе обнажене иза стакала излога. Зар господа сексолози желе да Грузија постане испоручилац овакве «робе»?

Задржали смо се на Јапану управо зато што су сексолози на њега бацили своје завидљиве погледе и желе да нам Јапан представе као еталон савремене културе. Овде постоји психолошка рачуница: Јапан је напредовао у електроници и другим водећим областима науке. Делује закон асоцијативног мишљења: Јапан је једна од водећих технолошких супер-империја и истовремено не видимо у његовој историји сексуална ограничења или чак поштовање целомудрености. Зато у свести човека, тим пре детета, може да се роди мисао да је сексуална сведозвољеност спојива с техничким напретком и да га стимулише.

Међутим, ово питање није тако једноставно као што изгледа на први поглед. У Јапану постоји будистичко-шинтоистичка традиција и живот народа подељеног на касте и слојеве био је строго регулисан законима и обичајима, чије се кршење сурово кажњавало. Земља уопште није представљала скуп сибарита, већ пре војни логор. У Јапану никад није постојао култ жене, чак ни у облику витешке романтике. Љубав и сладострашће се нису опевали, тамо су доминирале друге теме: ратна врлина, лепота природе, поштовање родитеља итд. Огромна унутрашња дисциплина јапанског народа и свест о одговорности појединца према држави, а

државе према сваком члану своје земље је управо оно што је послужило као моћно средство за интелектуалну мобилизацију онога што називамо «јапанско чудо».

Јапанац се према сексу односи с будистичким презиром, исто као према клозету, који је за човека неопходан. Међу Јапанцима је распрострањено самоубиство, али се ово самоубиство врши због увреде, протеста итд., а уопште не због љубави.

Позваћемо се на још једну особеност. Код Јапанаца нема осећања љубоморе, што доказује одређену хладноћу према браку. Муж не пита жену за њене бивше мужеве и љубавнике. То се сматра неваспитањем достојним Европљанина, а не Јапанца. Њега више занима друго: како жена уме да спреми чај или да направи букет од хризантема. А ако домаћин куће доведе ради разоноде «даму са штрафте» жена је дужна да је прими с радошћу, као драгу гошћу, да је угости и да јој поклон. Може нам се рећи да се код других народа за разлику од Јапанаца ретко среће таква храброст и војничка врлина, коју показују самураји – јапански витезови. Међутим, она се заснива на другим основама: на будистичкој равнодушности према животу, и шинтоизму, култу силе и мача (у шинтоистичким храмовима постоји обред поклоњења мачу). Самураји живот жртвују попут муслиманских хасасида. Код самураја је љубав према деци спојена с равнодушношћу према породици. У јапанској лирици можемо наћи мотиве туге због растанка с пријатељима, али о растанку супружника – ни речи. Ово би се сматрало малодушношћу. Секс не надахњује и не осваја Јапанце као европске народе.

Што се тиче техничког напретка и економског процвата земаља као што су САД, Енглеска и Немачка, у којима је морал такође деформисан и срозан, видимо мало другачији процес. До недавно је Енглеска била узор патријархалних обичаја, реч «пуританац» је постала опште место, као аскета у свету. У Америци је постојала «морална полиција». Максима Горког јавност САД-а није прихватила; простије речено, истеран је из земље зато што је у Америку допутовао с незаконитом женом. У Немачкој је Цвајг исмевао немачке девојке зато што су сматрале да је непристојно да се у друштву говори о питањима брака.

Морални преврат се догодио неочекивано и брзо. Двадесетих-тридесетих година 20. века, кад су ове земље већ оствариле материјално благостање и технички прогрес. Пре ће бити да је раскалашност била последица изобиља него што је изобиље последица раскалашности. Међутим, овај скок није могао да се догоди природним путем. Силе које стварају образовне програме, тачније – за пропаганду секса, већ су развратиле јавно мњење и укинуле цензуру у овим земљама. Међутим, немојмо заборавити да Америку индустријским гигантом није начинио јавни стриптиз, већ уређени индустријски комплекс. Данас се већ у самим европским земљама све чешће чују гласови о повратку моралним традицијама. Нека то буде чак и инстинкт опстанка.

Коме је потребно умно развраћање деце под маском сексуалног просвећивања? Кома је потребна порнографија под маском информација и рекламе лепоте обнаженог тела? Кома је потребно подвођење младића и девојака под маском борбе против фобија? Пре свега оним силама које желе да униште хришћанство, да претворе човека у свињу која гротке поред корита.

У развратном срцу не може бити Бога – то је рекла још Библија. Кроз уста сексолога неке силе говоре: «Бог је наш непријатељ, зато нека живи непријатељ Бога – разврат!» Оно што нису могли да учине прогони и мучења древних и савремених нерона учиниће разврат.

У хришћанској Цркви има мученика за целомудреност, који се поштују као мученици за Христа. Разврат је парализа људског срца, а ако је усвојен од детињства може се испоставити да је морална реанимација немогућа. Кад грех прелази у навик у навика постаје природа.

Брине нас још један фактор. На челу сексуалних реформи често стоје жене, које их проповедају с некаквим надахнућем древних жрица. Жена која треба да буде мајка унакажава дечје душе, припрема отров, који ће уништити њено сопствено дете.

Жена је била носилац пристojности и целомудрености. Данас даме из сексолошких институција не само да желе да раскину с прошлошћу, већ и да надокнаде пропуштено време кад су се ипак декларисали закони о моралу. Преподобни Јован Лествичник је писао да у жени постоји урођени стид, а кад би он нестао од блуда се не би спасила ниједна плот. Могуће је да ће сексолози рећи: «Што пре то боље.»

Сексолози изјављују да човек «треба да познаје сав интимни живот како би се од њега штитио», иначе то могу да искористе злонамерни људи. Зашто знање патосексологије треба да заштити дете од «рђавог утицаја» попут циу-цице или цуда – није јасно. У том случају најбоље би била заштићена дама искусна у сексу, кад би имала шта да брани и чува. Међутим, главна заштита деце је оно о чему су родитељи некада говорили – не одржавати познанства с рђавим људима, не дозвољавати себи претерану слободу у пријатељству, избегавати ситуације и у којима може да дође до насиља и места где ово може да се догоди. Да би се знала оваква правила нема потребе за дугим предавањима из сексологије. Напротив, прежвакавање ове теме код детета неће изазвати одвратност, већ интересовање, оно буди и стимулише његов инстинкт пре времена. Пад често почиње управо од разговора на сексуалне теме. Овде видимо ону прљаву методу, која се назива лицемерјем. Неки деци желе да демонстрирају еротику, наводно с циљем да би могла да се од ње заштите, као да господа сексолози заборављају на емоционално-полну сферу детета, коју у ствари вештачки подстичу. Не, ови лицемери уопште нису наивчине, зато што после предавања плански деле средства за контрацепцију као поклоне. Господа сексолози одлично знају и другу ствар: да рани полни живот изазива превремену импотенцију, што представља узрок душевних траума и распада породице, а уједно – алкохолизма и наркоманије. Често се рани секс изрођује у патолошки разврат, који сексолози данас желе да озаконе свим силама. Овде се поставља питање разарања саме људске личности. Православна Црква категорички забрањује абортусе и средства за контрацепцију. Данас неки желе да исмеју ова правила и да их прикажу као фобије, које су се у детету родиле после читања бајки. Толико векова су православни народи, који су стварали своје породице на принципима хришћанског морала васпитавали децу, сугеришући им стидљивост и скромност као природне здраве животне принципе! Зар они желе да прогласе погрешним ово вишевековно искуство народа? Шта је створило хришћанство рећи ће историчари, а шта су створили сексолози говоре ружне чињенице: трудноћа ученица, венеричне болести, чији стални пораст се може уочити у току последњих година.

Рађање деце није наука, већ биолошки инстинкт, којем нас не треба учити. Разврат сам по себи извитоперује овај инстинкт. Овде постоји још један фактор: рођење детета представља преношење огромног броја информација другом живом организму, зато су неопходни одређени узраст и завршен развој супружника ради преношења њихових психофизичких својстава детету. Затим агитаторе и пропагаторе средстава за контрацепцију треба подсетити на то да нема средстава у овој области која би била нешкодљива по здравље, она развијају и стимулишу многе болести, како физичке, тако и психичке, с најтежим последицама. Међутим, главно је што рафинирани секс противречи самој идеји и законима хришћанског брака као домаће цркве претварајући брак у култ плоти, противречи структури брака као строгој моногамији. Човек није само грумен крви и меса, већ је пре свега поседник бесмртне душе. Развратник продаје своју душу за пролазна задовољства, као што је библијски Исав продао своје првородство за чорбу од сочива.

Обраћамо се хришћанима: ради се о вечном животу и вечној смрти ваше деце. Обраћамо се верујућима и неверујућима. Ради се о историјском опстанку нације. Програм за

регулисање породице и с њим повезани програм предавања сексологије воде ка планском смањивању боја становника, односно до националне катастрофе. Хитлер је говорио: «Имам право на уништавање нижих раса у име аријевске расе, како бих јој обезбедио животни простор.» Хајде да се замислимо над оним што радимо свом народу. Савремени сексолози, које финансирају стране фирме и тајанствене мецене стављају маску «пријатеља деце». Али ако су пријатељи зашто нису подигли глас, пре свега против абортуса, зашто се лојално односе према порнографији, која развраћа децу преко телевизијских екрана, са страница часописа и плаката, који се налазе на уличним штандовима на најмногољуднијим местима у нашим градовима? Уместо реалних дејстава дискутује се о питањима да ли родитељи имају право да завире у личне дневнике своје деце или да ли дете треба да обавести своје родитеље с ким се дружи, с ким се виђа итд. Очигледно је да сексолози желе да створе неку дечју аутономију, а то у ствари значи изолацију од родитељског утицаја. Сад ће се васпитања латити психолози с едиповим комплексом и сексолози с порнографским видео касетама. Резултат оваквог васпитања ће увек бити исти: циничан однос према пријатељима и родитељима, и, наравно, што је најстрашније, циничан однос према вери и хришћанским вредностима.

Желели бисмо да се задржимо на још једном аспекту проблема.

Хришћанска антропологија се у многоне разилази с психологијом, која је присутна код нас и која се базира на материјалистичким представама о свету и човеку. Савремена психологија игнорише огромно искуство хришћанских подвижника, који су посматрали своје душевне феномене и процесе развоја осећања и страсти. Главна разлика између хришћанске антропологије и савремене психологије састоји се у томе што психологија пролази поред колосалне појаве као што је грех, који се стално испољава у душевном животу човека, а често формира и његово понашање, навике и склоности. Из области онтологије приврженици и следбеници савремене психологије грех преносе у област социологије и педагогике, односно грех не посматрају као урођено, већ искључиво као стечено својство сматрајући да су човекове урођене силе и способности здраве и нормалне. Прећуткивање и игнорисање аномалија психичког живота детета створило је лажне педагошке концепције, како у античка времена, тако и у наше дане. Најпознатији представник оваквог «биолошког оптимизма» био је психолог Фром. Надање само у социјалне и васпитне реформе изазвало је и изазива настанак различитих утопија, укључујући идеју комунистичког друштва, које би требало да се држи на високој друштвеној свести сваког човека, а у пракси се ова идеја од самог почетка држала на стакленим ногама, али се и она срушила.

Учење о првородном греху открива нам у новој светлости клиничку слику човекових душевних болести, њих треба лечити укључивањем у живот Цркве. Наш биологизам, који је оштећен грехом стално треба држати под контролом свести. Хришћанска аскеза истиче везу између уобразиље и страсти, нарочито похоти, која се кришом увлачи у душу у облику слика, и у складу с тим, сексуална слика буди похот не само у души одраслог човека, већ и детета. Зато разговори на сексуалне теме и приказивање одговарајућих видео кадрова буде у детету страст и дете се труди да ову страст задовољи. Вековно искуство човечанства сведочи да целомудреност и стидљивост, као и висока моралност и моногамија уопште нису фобије и предрасуде, већ животна и духовна самозаштита од саморазарања и самоуништења. Зато су разговори о интимном животу и слике обнаженог тела, које буде у детету похот били забрањени не само у хришћанским породицама, већ чак и у друштву, које је индиферентно према религији, али је још увек сачувало представу о моралу.

Сексолози, који лажу да ће сексуално просвећивање заштитити децу од неочекиваних опасности и рђавих утицаја се по мало чему разликују од оних, који уче децу да пију убеђујући их у «корист» од опијања: кад на делу спознају штету, коју доноси алкохол деца касније неће постати пијанице.

Зар је вековно искуство васпитања деце у православним земљама само збир грешака и заблуда којих се треба што пре избавити? Кад би било тако православни народи би одавно изумрли и нестали, али они живе и надамо се да ће живети упркос онима, који се труде да замене брак рафинираним сексом и развратом, како би уз помоћ тога постепено и плански смањивали наталитет.

47

Ђавољи завет

Почетком 20. века на арену светске историје је као црна сенка ступила злокобна фигура Владимира Уљанова – човека без људскости. Он је често понављао реченицу: «Револуција се не изводи у белим рукавицама,» а пошто је историју сматрао перманентном револуцијом у тајним декретима је захтевао да се стреља што је могуће више људи. Овај манијак револуције не само да је уништио милионе сународника у току неколико година своје владавине, већ је изрекао смртну пресуду још нерођеној деци доневши први у свету закон о легализацији абортуса. Број ових жртава је био неупоредиво већи од броја људи убијених у ратовима, умрлих и стрељаних у логорима и на стратишнима заједно.

Грађански рат је најсуровији рат. У таквом рату обично нема позадине и фронта – читава земља се претвара у бојно поље. После овог рата, који је земљу довео у стање беде и распада уследио је други, «ноћни» рат који се обично водио од два до четири сата по поноћи – рат против свог народа. Људи су хватани као животиње, одвожени у логоре и на стрељање, тако је био уништен најбољи део хришћана. Почела је колективизација. Село је било уништено. Наступила је глад. Дуж пута су се лежали људи на умору наизменично с лешевима. Па ипак се дешавало оно што савременом човеку може да изгледа као чудо: број становника земље је премда споро и даље растао, без обзира на тешке економске услове, који су у неким периодима били катастрофални. Наступио је Други светски рат. Он је однео око тридесет милиона живота у бившем Совјетском Савезу. Међутим, народ је опет преживео и у следећим генерацијама број становника не само да је надокнадио губитак, већ је наставио да расте.

27. јуна 1936. године одлука ЦИК и СНК СССР је забранила абортусе, биле су пооштрене казне за њих, притом се истовремено повећавала материјална помоћ породиљама и вишечланим породицама. Организована је читава мрежа прихватилишта за новорођенчад у коју су родитељи могли да доносе децу, чак не рекавши ни своје име. Разуме се, у породицима је медицинска услуга била бесплатна. После Стаљинове смрти абортуси су поново легализовани и опет су се целати деце латили свог крвавог посла. Док су у времена Стаљинове диктатуре лекари, који су вршили абортусе личили на ноћне убице данас се по свом статусу лекар-убица не разликује од хирурга који спасава људски живот. Чудан парадокс: болничка зграда као да је подељена на два дела: у једном се лекари боре са смрћу, у другом са животом. Притом је последњи облик «борбе» неупоредиво успешнији – у њој је резултат стопроцентан.

Желимо да подсетимо оне, који оправдавају абортусе да искушења у прошлости нису била ништа мање тешка од оних с којима се данас сусрећемо, али се проблеми нису решавали истребљивањем деце. Значи, главни разлог је у нама самима, у томе што престајемо да будемо људи, а да то чак ни не схватамо.

48

Радост победе

Свети Антоније Велики је писао о времену кад ће свет утонути у мрак и кад ће свеопште безумље прекрити земљу својим црним крилима. Они који не буду у својој души угасили светлост вере и не буду се предали у власт страсти сматраће се душевним болесницима или гордељивцима – фанатицима. «Ако не поступаш као сви ми то значи да си безуман,» - оваква ће бити пресуда над човеком који испуњава Христове заповести. На таквог човека људи ће гледати као на непријатеља, који жели да лиши остале људе животних радости и проповеда некакво апсурдно и несхватљиво учење о греху и вечној плати. Сад наступа време кад се сматра да «етичка норма» достојна савременог човека треба да постане неограничена слобода за могућности реализације свих његових жеља и страсти, односно – одсуство моралног филтера. Међутим, добија се парадокс: сведозвољеност уопште не чини човека срећним, насупрот томе, долази до унутрашњег раскола, опустошености и дубоког незадовољства душе; у најбољем случају – то је чежња за нечим драгоценим и изгубљеним; а у најгорем – то је мртва равнодушност и поистовећивање себе са својим изопаченим инстинктима. Затим се отвара нова дубина људског пада, открива се нови грумен зла и концентрација душевног мрака – тоо је демонизам, тоо је поробљавање човека невидљивим бићима-паразитима, која се упијају у његову душу.

Паганство није било само губитак Бога, већ и губитак самог човека. Паганска антропологија је изопачила, а затим и изгубила појам о греху. «Природно је лепо,» каже паганин не схватајући да су космос и његова духовна ипостас – човек – погођени грехом, да они представљају бојно поље између мрачних и светлих сила, да је човек у свом психофизичком јединству болестан организам, да наша битијна датост – није природни живот, већ изврнуто стање.

«Символ вере» савременог света састоји се у томе да човекове жеље и страсти треба да буду задовољени. Међутим, свакодневно искуство нас учи другом: страст увек лаже, увек обећава, али никад не даје обећано. После задовољења страсних жеља човек не осећа ни радост, ни задовољство. Насупрот томе, борба против страсти и похоти завршава се духовном радосћу. После победе над страшћу човек осећа мир и спокој у души, он доживљава посебно осећање лакоће и унутрашње просветљење као награду за подвиг.

У победи над страшћу и грехом човек осећа буђење свог духа, препород своје личности. И у овој радости постоји нешто мистичко. Трагичност човечанства састоји се у сталној грешки – да наводно повлађивање страстима и задовољење афективних осећања дају пуноту живота. Међутим, није тако, човек који иде за својим страстима, другим, угаслим очима гледа на свет, он више не види лепоту, коју је осећао и доживљавао раније. Његово срце постаје хладно и сурово, он као да облачи своју душу у животињску кожу.

Грех је метафизичка прљавштина. Чак и душа, која је изгубила Бога, која као да се адаптирала на грех у некој својој дубини осећа његов смрад. У човековом рођењу постоји тајна, у блуду само вулгарност. Прво обећање дато Адаму после пада у грех била је нада да ће семе жене сатрти главу змије. Блуд и чедоморство су у изесном степену антиподи овом обећању. У њему ђаво краде и користи потенцијал људског живота.

У Библији постоје речи, које нам изгледају чудне, а то су: «Позна Адам своју жену и она роди дете.» Ове речи се понављају и у односу на друге праоце. Дакле, јасно је да се деца рађају у браку, у Библији нема сувишних речи. Међутим, овде видимо указивање на следеће: блискост између супружника постојала је само ради рађања деце, осим овог разлога блискости просто није било. Тек касније ове речи као да нестају са страница Библије, међутим, рађање деце је увек било главни циљ супружничких односа код старозаветних праведника.

Савремени људи не могу да подражавају древним праоцима у њиховом уздржању, као ни монаси древним подвижницима у њиховом аскетизму. Међутим, заједничка идеја ипак остаје иста: истинско битије човека и дубина живота непозната похотним и безвољним

душама не крију се у задовољењу страсти, у потчињавању њој, већ у савладавању чулности и похоти.

Деградација човека је праћена тиме што је секс био раздвојен од рађања деце, а затим му је био супротстављен и подигнут у ранг култа, а сад прети да постане религија «у сенци» за човечанство. Данас је секс убијајући још нерођену душу, уништавајући породице, помрачујући образ и подобје Божије у човеку, постао непријатељ самог човека, и то не само духовног већ и емпиријског. Уз помоћ селекције животиња, која је најоданија човеку може се претворити у звер-људождера. Тако се секс уз помоћ вештачких селекција с очигледно демонским карактером претворио у убицу људи и упропаститеља људских душа. Данас ова звер покушава да постане некрунисани владар света и робовласник људских душа.

Кад човек каже да му секс доноси радост он или лаже или никад није искусио праву радост. Зашто се у људима, који као да су изгубили све духовно, одједном појављује осећање мржње према развратницима као што су они сами, мржња, као према лоповима, који су украли, опљачкали, нешто драго што им је припадало?

Људи, који су до дна испили пехар земаљске насладе, али су били довољно поштени пред собом говорили су да нису нашли радост у животу, да на свету нема среће. На пример, човек демонски и рафинисано-развратан, али истовремено искрен у свести о свом паду - Александар Блок је писао:

Сви на свету, сви на свету знају,
Среће нема,
И по ко зна који пут у руци стежу
Пиштољ.

Други песник, који се хвалио бројем жена које је саблазнио, али довољно танан да ослушне глас свог срца писао је:

Дар узалудан, дар случајан,
- Животе, зашто си ми дат?

Стваралаштво песничких генија и истовремено моралних пигмејаца Бајрона, Љермонтова и других, прожето је неким безнадежним трагизмом. Ови људи који су искусили све страсти могли су да виде да је читав њихов живот прави кошмар. Ликови из њихових књига су живи лешеве у којима постоји само презир према свету и тајна мржња према себи. Међутим, људи, који живе ради узвишених циљева, а не страсти, знају да «срећа постоји» и што су узвишенији циљеви ради којих они живе, што више обуздавају своја ниска осећања они тим више постају срећни, значи, истинска радост је удео чистих срца. Постоји још већа радост – благодат Духа Светог, то је она светост, коју свет мрзи видећи у њој разобличење своје наказности.

Да ли гневљивост може да даје спокој, завист срећу, прождрљивост јасност мисли? Шта страст оставља након себе у човековој души? Само прљавштину и ђубре. Страст чак унакажава и спољашњи изглед човека. У шта се претвара човек који се гневи, на кога личи? Какав змијски израз лица има завидљивац? Какав смрад шире око себе развратници? У кроћењу својих жеља, у победи вишег над нижим, у победи душе над телом одвија се буђење човека из тешког греховног сна.

Људи, који разрешење својих проблема виде у вештачком планирању породице и спремни су да се подвргну стерилизацији у суштини су робови секса, ради којег се уништава сам појам хришћанске породице као «мале цркве». Оваквим робовима их је учинила псеудокултура, која је одавно изгубила своју духовност. Друштво које се одрекло хришћанског морала и савремена средства за масовно информисање, нарочито телевизијске емисије с неком усмереном тврдоглавошћу сугеришу човеку да је он само сексуална животиња.

Већ сама целомудреност и уздржање почињу да се сматрају ружном предрасудом, фобијом, неприродним начином живота, који води у психичке болести. Човеку се убацује, намеће мисао да треба да искуси све облике разврата како би његов живот био «дубљи и шаренији». «Пробај све!» каже савремени морал. Страст и грех прелазе у навику, која поробљава вољу.

Искуство уверава човека да је овакав живот празан и лажан, али он не види алтернативу. Међутим, излаз постоји. То није тежња ка сталном задовољењу страсти, већ вољно господарење над њом. Уздржање пре брака и целомудрени односи у браку јачају поштовање и љубав супружника. Уздржање није противприродно, већ је управо оно природно, о чему нам говори живот других бића; у овом смислу животиње могу да уче човека. Зар ће се показати да је човек не само најразумнији него и најпохотљивији, односно најпрљавији становник Земље?

49

Размишљања либералног хришћанина

Једном се мој познатик у тренутку искрености распричао: «Себе сматрам хришћанином, али волунтаристом. Ја сам један од оних, који желе да споје хришћанску веру с реалним захтевима савременог живота. Ја сам за идеју, а не за догму: пошто се свет мења, значи и хришћанство треба да се промени, иначе ће престати да задовољава потребе наших савременика и Црква ће се наћи у изолацији, као да је «кинеским зидом» опасана и одвојена од друштва.

Ја сам за савез религије и науке; нисам фанатик и зато сам убеђени присталица легализације абортуса, али желим да унесем у ово питање максималну јасност: да ли за време абортуса убијамо човека или не? Пошто сам хришћанин морам признати да овде постоји убиство, али мотивисано убиство – жртвовање индивидуе ради добра и постојања човечанства. Ставити друштвени интерес изнад личног представља морални акт, који не противречи хришћанству. У свим земљама, укључујући и хришћанске постоји суд. Суд је самозаштита друштва од људи, који посежу на његову безбедност и благостање. У неопходним случајевима суд доноси смртну пресуду. Нерегулисани наталитет угрожава друштвене интересе и зато су абортуси један од облика самозаштите друштва од оних потенцијалних становника земље, који могу да наруше екологију и да створе сувишне проблеме. Чак и у старогрчким градовима-државама, међу којима је и најхуманија Атина, постојао је закон, који је ограничавао број становника: људи, који су у граду били преко утврђене норме протеривали су се у грчке колоније, које су се налазиле на огромном простору хеленистичког света. Чак и велики Сократ замало да буде протеран због опасности од пренасељености престонице у процвату. Тако и ми уз помоћ абортуса шаљемо нерођену децу из овог света, како се каже, у бољи свет. Међутим, хуманизам ипак треба да буде спојен с праведношћу, зато, хајде да анализирамо питање о томе шта представља човек, како га наука дефинише. Аристотел је писао: «Човек је друштвена животиња.» У књигама из савремене антропологије постоје следеће дефиниције: «умешно биће», «разумно биће». Једно од етимолошких значења речи «антропос» је «онај који стоји право». Овакав смисао имају латински термин «*homo erectus*» и руска реч «человјек» - глава усмерена на горе. Постоје и други називи: «биће које производи оруђа за рад» и др.

Ја сам хришћанин и зато признајем да је нерођено дете човек, али истовремено морам да се ослањам на науку и да абортус сматрам неопходним начином за селекцију, узимајући притом у обзир научну дефиницију човека. Нерођено дете не одговара ниједној од научних дефиниција, дакле с научне тачке гледишта, оно не може имати људска права. Људски плод није друштвено биће и за то нису потребни посебни докази. Он не одговара дефиницији «онај

који право стоји» или «човек». Он није «*homo sapiens*» - «разумни човек», јер се разум испољава у релацијама са светом, који нас окружује и укључује способност логичког мишљења. Оно се не може назвати «умешним човеком», јер представља пасивног потрошача. Не одговара марскистичкој дефиницији човека као «бића, које производи оруђа за рад», пошто не производи ништа, већ живи за рачун другог организма. Дакле, на плод се не могу применити дефиниције човека, које су нам дале наука и философија, дефиниције, које разликују човека од осталих бића на земљи. Зато, с тачке гледишта научних представа и философских категорија абортус не може да се назове убиством, већ само прекидом трудноће.

Ја сам за селекцију основану на објективним научним подацима, али не треба бити једностран: принцип селекције треба учинити универзалним, заснованим на философским дефиницијама човека. И кад човек испадне из ових категорија, он престаје да буде човек постајући некакво безлично биће.

Залажем се за право родитеља да убијају своју нерођену децу, која још нису ступила у односе с околином. Али желим да изједначим с овим правом и други закон: с правом деце да убијају своје родитеље кад родитељи због болести или због старости губе својства, која дефинишу човека. Без овог закона право родитеља да располажу животом нерођене деце биће једнострано и неправедно – некаква неправедна асиметрија. Но приликом легализације супротног права или чак обавезе деце да убијају родитеље законодавство ће стећи уравнотежену и хармоничну форму. Овде је главно да се оствари принцип реципроцитета: родитељи и деца ће бити стављени у исту ситуацију и постаће једнаки пред законом.

Као што смо рекли, «човек» значи «онај који право стоји». Ако је родитељ болестан и не може право да стоји, он испада из категорије и дефиниције човека. У том случају деца имају право да га убију као биће, које се изродило. Ово се може учинити на хуман начин, на пример, тако што ће се родитељ, који је везан за постељу успавати великом дозом морфијума. Међутим, правичност захтева да се убије као што се уништава дете у утроби – да се жив исече на делове, да му се одсеку руке и ноге и да се он да за производњу козметичке креме. Ако родитељ постане сенилан или се код њега развија склероза, он престаје да буде «разуман човек», дакле, по мало чему се разликује од мајмуна, тачније мајмун га превазилази својом домишљатошћу. Ово је у потпуности основан разлог да би се човек ослободио од непотребног оптерећења: бриге о човеку који брка лица и имена и чак не препознаје своју децу.

Један од аргумената заштитника абортуса јесте опасност од пренасељености земље, дакле, убијајући родитеље, који су пали у старачко слабоумље, деца штите човечанство од од пренасељености. Убијати различита лица ради среће колектива јесте један од примера практичног хуманизма. Данас лекари све упорније приликом откривања било које болести код детета захтевају да се изврши абортус, а у неким случајевима (на пример, приликом радиоактивног зрачења) абортус се врши и без жениног пристанка. Зато, ако је човек доследан у праведности деца треба да имају право да прережу гркљан својим родитељима. А пошто дијагностика плода често бива погрешна и родитељи се могу убијати већ и на основу саме сумње да постоји болест. Један од назива за човека који му је дат у новије време је «умешно биће». Ако стари родитељи не умеју да раде ништа осим да гунђају, деца имају право да прекину њихово постојање, које више никоме није потребно – не оптерећујући друштво расходима за пензију. Ако жена може да оде у болницу и изјави да је одлучила да абортира и лекар мора да се сложи с њеним правом да одлучује да ли ће дете живети или не, зашто јој се не да слично право доношења одлуке да ли ће родитељи живети не? Ако плод с непотпуно развијеним телом још није човек, старац с организмом, који деградира је бивши човек. У том случају може се позвати лекар-геронтолог који ће одредити степен деградације и дати деци потврду оверену печатом, која дозвољава ликвидацију родитеља, који никако да

умру, а истовремено и потврду о томе да лешеве родитеља нису инфицирани и да могу бити употребљени у привредне и медицинске сврхе. Родитељи се убијајући своју нерођену децу не брину за сахрањивање њихових лешева, па зашто су деца дужна да сахрањују родитеље у скупим сандуцима и да плаћају место на гробљу? Ако може да се убије дете, које би могло да израсте у неког новог генија или народног хероја, зашто се не сме убити старац, који је мало шта добро учинио за свог живота и још захтева од својих ближњих посебну пажњу? Где је ту логика? Зашто нерођени може да се убије, а онај ко је већ рођен не сме? Јер правни друштвени закони не смеју да се заснивају на емоцијама, већ на темељу правичности чврстом као гранит. Закон о томе да плод може да се уништи, а дете не сме, представља противречност: јер рођење је само измена спољашњих услова у односу на већ живо биће, а уопште не почетак живота. Испада да човек, који стоји с једне стране реке може да се убије, а с друге не сме. Овде је ствар пре у емоцијама, а не у правичности. Лакше ти је да убијеш онога кога не знаш; лакше је бити целат који пуца у леђа. Приликом абортуса убицама се даје «олакшица», нешто као психолошка заштита – да не виде онога кога су осудили на смрт.

Постоји још један битан фактор: законе доносе они, који су се већ родили. Они не могу да замисле себе на месту нерођене деце, али могу да размисле о времену (далеком или блиском) кад ће сами постати старци. Зато се закони, који дозвољавају абортус не тичу њих лично, а право реципроцитета на убиство оних који су подвргнути дегенерацији може да се окрене против њих самих. Кад би новорођена деца могла да издају законе она би дала право да се убијају и они који су се одлучили на абортус и они који саучествују у овом гнусном злочину. Добијамо парадокс: незрели плод може да се убере с гране и баци у ђубре, а презрели, који трули не сме! Зар треба чекати да он падне на земљу? Ако се узбере зелени плод то се никога не тиче, а ако се узбере онај који трули то је злочин. Зато или треба заштити људску личност у свим стадијумима њеног развоја и постојања или довести у равнотежу тасове на ваги правосуђа: дозволити да се уништавају људи који заостају од општепризнатог еталона. Ову девизу је изразио песник Хајне:

Нека мртви труле у гробу,
Живоме дај живот и у потпуности,
А ја сам млада и лепа,
И срце игра у мени.

Међутим, кад би се Хајнеова девиза озаконила њега самог би требало убити пошто је боловао од погресивне парализе, тим пре што је последње године свог живота провео у постели као живи леш.

Дакле, ако дајете родитељима дозволу да уз помоћ целата секу на комаде своју нерођену децу, дајте и деци право да вешају поред врата својих кућа сопствене старе родитеље. Међутим, и то ће бити хуманије у поређењу с оним што се ради с бебама кад се оне черече и на тај начин се обнавља средњовековна казна, која је била предвиђена само за најгоре злочинце.

Реченом додајемо и то да деца уз постојање истог права могу да убију само двоје људи – оца и мајку, а родитељи лишавају живота много већи број своје деце, тако да ни овде није могуће остварити потпуну једнакост. Али нека се макар делимично оствари правичност закона и реципроцитет човекових права.»

50

Апокалиптички сумрак

Зашто је у последње време наркоманија попримила размере епидемије – беле куге која стотине милиона људи претвара у психичке и физичке инвалиде, у живе лешеве? Зашто се рођаци не радују приликом сусрета? Зашто реч «пријатељство» нестаје, а замењује је друга

реч «партнерство» без обзира да ли је то партнерство везано за посао, одмор или секс, партнерство слободно од било каквих моралних обавеза? Зашто је лаж постала универзални животни стил? Зашто катастрофално расте број породица, које се распадају тако да изгледа да ће породица ускоро бити проглашена за преживелу институцију? Зашто је брак у којем су муж и жена спојени љубављу и одани једно другом до саме смрти већ постала изузетак? Зашто се испоставља да је видљиво породично благостање често само спољашњи покров унутрашње пустоши, ђутљиви пристанак супружника да се међусобно трпе? Зашто људи, долазећи у своју кућу не налазе задовољство у међусобном општењу, већ више воле да сатима седе испред телевизора? Сlike које промичу на екрану драже су им од живог човека с којим треба да деле радост и тугу. Телевизијски екран и дрога су иреални свет у који човек бежи од стварности, која притиска његову душу некаквом оловном тежином. Пророк Мојсије је неко време пред своју смрт сазвао народ и изрекао благослов за оне који буду испуњавали заповести Божије и проклетство за оне који их буду нарушавали и одбацивали. Ове заповести нису написане само на каменим таблицама, већ и у самој људској души. Данас су их људи заборавили и изгубили.

Земља се све више скрнави гнојем разврата и људском крвљу. Господ наш Исус Христос је рекао: «Хоћу ли наћи веру кад дођем на земљу?» - односно веру, која се испољава у љубави; веру, која треба да буде главни ослонац у животу. Број људи, који не само да верују, већ и живе по вери стално опада. И верујући и неверујући су попут људи који су упали у мочвару, само што верници то схватају и покушавају да се ишчупају из живог блата које их гута, а неверујући не схватају шта се дешава, они гину затворених очију, не верују Светом Писму, свеједно им је за Бога или Га мрзе. Међутим, и у таквим људима постоји сведочанство о апокалиптичној ноћи, која се спушта на свет – ово унутрашње сведочанство њихове сопствене душе о томе да радости више нема, да је живот празан као дим. Очајање је губитак наде. Савремени људи немају наде. Немају чему да се надају, сами не знају шта да очекују од будућности.

Кад пролазимо поред затвора нашу душу обузима осећање, које притиска као да је затвор живо биће које немо јеца од боли и туге, а наше срце чује овај неми вапај. Тамо где су људи мучени и убијани, чини се да и земља и ваздух чувају трагове њиховог мучења као да после смрти њихове тужне сенке лебде на овом месту.

На земљи се дању и ноћу одвија убијање деце – злочин којем се не види крај, злочин заштићен законима, који су оправдали они «посленици културе», који као да се подсмешљиво називају носиоцима морала.

Прва освета је већ дошла: људи су изгубили радост и у њима атрофира способност да воле. Човек несвесно жуди за небићем, али га од последњег корака – самоубиства – штити инстинкт самоочувања, човек се плаши смрти и живи, али као по интерцији.

Стално расте број душевних болесника с очигледним својствима безумља, али код неупоредиво већег броја људи ови симптоми су скривени као да су «утерани» унутра. Психологија постаје један од водећих праваца савремене медицине. Институти, школе и различите организације имају психологе на свом платном списку. Најбогатији, најнапреднији људи постају стални пацијенти психоаналитичара. Фармацеутски заводи у огромном броју издају психотропне и тонизирајуће препарате. Али, све је узалуд. Чини се да је и само срце земље почело да крвари.

51

Демон је дух унија

Зашто људи теже према греху? Да ли то може да се објасни страшћу, која је уткана у људску природу? Ако је одговор да, то је само делимично. Јер животиња, код које су

инстинкти јачи него код човека понаша се с много више целомудрености: код животиња нема секса раздвојеног од рађања младунчади и сам инстинкт се испољава само у одређеним периодима.

Зашто се одједном испоставља да је човек, који поседује морално осећање и висок интелект роб најнижег секса, као да му је то једини циљ у животу? Зар је човек – овај цар земље, само привезак уз своје сопствене гениталије? У том случају се древна дефиниција «*homo sapiens*» може заменити са «*homo sexus*». Јадан је онај цар, који једе сопствене нечистоте. Код животиња нема сексуалних изопачења, а код људи она све више попримају облик патологије. Сексопатологија је већ постала посебна наука, која се издвојила из опште сексологије, при чему се изопачења не сматрају болешћу, већ слободом личности, као достигнуће нашег либералног времена. Међутим, сексопатологија не само да није у складу с инстинктом, већ је с њим у супротности, зато не можемо ову мрачну област да назовемо природном жељом људске природе.

У Америци у којој људи воле статистичку и анкетаирање становништва испоставило се да патолошки секс практикује већина брачних парова, при чему су наведене цифре (52%) очигледно мање него у стварности, јер се овде не узимају у обзир ванбрачне везе, које су попримиле форму масовне епидемије. Зашто се све то дешава?

Феномен свеопште распојасаности блудних страсти може се објаснити само потчињавањем човекове душе мрачним метафизичким силама, несхватљивом и необјашњивом тежњом ка прљавштини, некаквим демонизмом, некаквом мрачном радошћу због свог сопственог пада, своје духовне смрти. Овде је очигледан утицај демонских сила на људску душу. То је иста она лажна слобода, коју је ђаво хтео да задобије одрекавши се Бога. Овде човек, који је погазио хришћански морал и образ Божји у својој души као да жели да стекне исту ову илузорну слободу од Бога, али уместо подобија Божијег, које је погазио стиче подобије демона. Сам демон је дух унија и туге, зато он не може да да ништа осим неме туге која нагриза човеково срце. Зато су сви они који чине грех несрећни. Они се у сопственом искуству уверавају да у греху нема радости, али убрзо заборављају ово искуство као да га уопште није било и труде се да зароне још дубље у прљаву мочвару као ловци на бисере у дубине мора, али у овој мочвари бисера нема и неће бити.

Постоји глас, који се назива савешћу. Он упозорава човека на погибел; он пре Страшног суда суди нашим поступцима и мислима. Савремени човек жели да угуши овај глас, труди се да он умукне попут пасјег лавежа, који смета домаћину да мирно спава ноћу. Међутим, чак и кад се овај глас не чује јасно, грешник га осећа у немој жалости своје опустошене душе.

52

Коме је потребно предавање сексологије

Друга половина двадесетог века се «обогатила» новом науком, која се у уџбеницима назива сексологијом. Ова «наука» о односу између полова у ствари је учење о томе како да се уништи стид. Привлачност између мушкарца и жене и област, која је везана за рађање деце спадају у инстинкте, а уопште не у науку, коју човек треба да учи. Овај инстинкт је урођен, он је већ уткан у генетски код; међутим, морално осећање, које је такође урођено човеково осећање и које је само њему својствена особина контролише како овај, тако и друге инстинкте. Без принципа уздржаности инстинкти се изрођују и претварају у неконтролисане страсти.

Тело је онтолошки део људске индивидуе; то је инструмент душе. Без обзира на то, човек постаје личност онолико колико побеђује «непристојни» биологизам и потчињава свој психофизички живот вечним идејама и циљевима. Постоји метафорична слика односа између

душе и тела: јахач и коњ. Јахач треба да се брине о свом коњу, али да истовремено знајући његову необуздану природу, не пушта узде, иначе ће коњ неочекивано збацити коњаника или ће заједно с њим пасти у јаругу, у којој ће обојица погинути. Наше тело је коњ, којем се не сме давати неконтролисана слобода.

Ако морални принципи не буду положени у темељ личног и друштвеног живота човечанство ће се претворити у стадо дивљих животиња, а човек ће постати некакав фантастичан хибрид између свиње и вука. Осећање сопствене греховности као неподударности с идеалом човека, одвратност, али нипошто не према природном, већ према изопаченом биологизму, који жели да освоји душу није слабост и фанатизам, већ човеково достојанство.

У сва времена се сматрало да су стид и целомудреност ствар части, а раскалашност и култ страсти сведочанство о деградацији човека. Посебно се чедност ценила и цени у хришћанству, у којем се сматра изузетном врлином. Реч «целомудреност» садржи у себи две речи: «целовитост» и «мудрост».

Сексологија представља провокацију антихришћанских сила. Хришћанство нису само вера и догме, то је такође живот у Христу и јеванђељски морал, који условљава, како понашање у друштву, тако и унутрашње стање душе. Атеистичка идеологија је покушавала да уништи хришћанство путем лажи, директног насиља, подсмеха и профанације. Данас исте ове снаге желе да униште хришћанство на покваренији и неприметнији начин: да оставе слободнима веру и ритуале, али да униште морал, да разврате саму људску душу. Ако им пође за руком да остваре ову замисао, ако хришћани допусте духовно развраћање себе и своје деце, хришћанство ће као животна сила престати да постоји – претвориће се у историјски архаизам. Ово убијање хришћанства може да се одвија на позадини отварања храмова, издавања духовне литературе итд. Црв продирући у дубину нагриза дрво изнутра.

Сексологија је преко радија и телевизије већ ушла у етар. Занимљиво је да је по учењу Цркве поднебесје област деловања палих духова. Данас сексологија покушава да заузме место на универзитетима и у школама заједно с математиком и историјом. У ствари, инферналне силе, под маском сексологије желе да донесу нашој деци нови поглед на свет као сатанску вест о томе да је човек као «мали бог», да је слободан у свом деловању, да је све људско божанско, а стид преживела ствар неукости и предрасуда. У овој новој «религији» стид треба да буде проглашен за непријатеља и експлоататора, који је миленијумима поробљавао људе. Затим ће сексолози, тачније, силе које иза њих стоје, захтевати нове законе који би «штитили» децу од родитеља, који се труде да се у својим породицама придржавају принципа хришћанског морала.

Сексологија има за непосредан циљ да пробуди инстинкте који спавају у дететовој души и да стимулише прерано, повећано интересовање за област пола са свим последицама, које из тога проистичу, а у перспективи – да уништи хришћанство као норму живота, лишивши народ његове традиције, да га учини безликим и осуди на лагано изрођавање. Дакле, оправдање и пропаганда патолошког секса представљају почетак душевног и физичког изрођавања.

Неки желе да нас убеду у то да ће сексологија помоћи неискусној деци да избегну агресију од стране блудника и насилника као да је сексологија изучавање метода циу-цицу и цуда за девојке, које могу бити подвргнуте нападима. Опрез у понашању је јасан и без сексологије, уосталом, тамо се ово уопште не учи. Напротив, сексологија наводи човека на то да нема чега да се брани зато што нема од кога да се брани.

Некада су хришћани о исламу говорили као о култу телесне чулности. Данас се, напротив, муслимани поносе тиме што порнографија није продрла у њихову средину у оној мери у којој се то догодило у хришћанским земљама, што њихова штампа и телевизија нису

толико вулгарни и развратни као код нас, што се њихове улице не шарене од штандова са сликама голих тела. Шта ћемо ми на то одговорити?

53

Породични трибунал

Кад се код жене појављују знаци трудноће, долази до «проширене» породичне седнице. Док су се некада рођаци окупљали како би честитали будућој мајци и поделили с њом радост, што ће се у њиховој породици појавити још једна жива душа, данас се најчешће може видети друга слика. Рођаци имају забринута и натмурена лица. Почиње суд над још нерођеним дететом: једна бака је наводно верујућа (купује кулич и фарба јаја за Ускрс), друга је атеиста; један деда је стари комуниста, други је монархиста, стриц је дисидент (све грди и стално псује), тетка је члан неке добротворне организације (дели по списковима макароне и резанце глумцима-пензионерима). Заборавивши на своје некадашње несугласице они једнодушно одлучују да ради добра будуће мајке треба извршити абортус и што пре то боље.

Још као дете сам чуо за један догађај, који сам запамтио за цео живот. Дирижабл којим су истраживачи Арктика хтели да прелете преко Северног пола доживео је катастрофу. Људи су остали у животу, али су се нашли у снежној пустињи без намирница. У потрагу за њима послате су спасилачке екипе. Кад су их на крају нашли од тројице људи била су само два човека – трећи је нестао. Спасени су признали да су убили и појели свог друга како би сами преживели. Мрља срама заувек је легла на ове људе. Страшна нужда, која је ово проузроковала није послужила као њихово оправдање: по општем мишљењу требало је или да се сви спасу или сви да умру. Најбоље је прошао човек, који је био поједен и чије кости су се налазиле у вечитом снегу. Он је сачувао име човека, а ови који су остали живи подвргнути су свеопштем презиру: људи су одбијали да се рукују с њима, нико с њима није желео да разговара.

Данас породица, која је својом одлуком гурнула жену на абортус исто тако жели да «поједе» нерођено дете и ако се разликује од два путника-људождера то је само по томе што су они осећали муке глади и очајања, праћене бунилом и халуцинацијама, а овде «једу» дете да се не би оптеретили новим бригаама и да би се избавили од «прекобројних уста». По речима тетке – сараднице добротворног друштва, а «културни људи не треба да претварају своју кућу у деџи вртић».

У књизи «Духовна ливада» говори се о томе како су се људи после крштења враћали кући. Успут су их ухватили разбојници. Шта је могло да очекује несрећнике? Највероватније, смрт. Међутим, атаман је, угледавши децу, која тек што су примила свето крштење наредио да се сви пусте не нашкодивши никоме. Прошло је неко време. Атаман је ухваћен и осуђен на смрт. Међутим, сваки пут се његова смртна казна због нечега одлагала. И ево, разбојник сања или има виђење: малишани, које је некада спасио од смрти моле се Богу за њега, или то нису били сами малишани, него њихови Анђели-Чувари. Касније, неочекивано за све овај разбојник бива помилован. То што је спасио живот невине деце превагнуло је над свим његовим некадашњим злочинима.

Данас ће ретко ко рећи: «Боље је да се мало стиснемо, само да дете живи.» Већ су постале неписани закон друге речи: «Ми морамо да живимо, а оно да умре.» Данас сама земља стење под тежином наших злочина, и ако се тако настави, наступиће време кад више неће моћи да трпи људске грехове и збациће са себе људе као што се паразити збацују с одеће.

54

Доброта либерала

У једном од својих дела Салтиков-Шчедрин је изрекао мисао која личи на парадокс, али је истовремено веома дубока и тачна: «Нема љуће звери од либерала.»

Данас либерали негодују: како је неко смео да увреди жене рекавши да је абортус подло убиство незаштићеног, гажење материнских осећања, која нису својствена само људима, већ и дивљим животињама; како се може говорити и писати гола истина; како је неко смео да искочи из тока «пристојне» и уобичајене словесне лажи, која је већ постала традиција и назива се «човекољубље»? Шта ако жену, која прочита књигу о абортусима потресе грех који је починила, ако она пролије сузе покајања и, још горе, прекине низ програмираних убистава? Овако нешто «добро» срце либерала тешко може да поднесе: боље нека гину деца, зато ми нећемо кварити себи и убицама расположење и размишљати о почињеном греху; боље да се заједно веселимо на гробљу безимене деце.

Хришћанство од човека захтева подвиг, укључујући и самопожртвованост. Либерализам човеку нуди друго: да не ограничава своја осећања и страсти, да тежи ка наслади и комфору, притом у најнижем и најпрљавијем облику, а ако на путу према овој јадној срећи стоји зачето дете – твоје сопствено чедо, закољи га или исеци на делове.

Нема греха, који претеже милосрђе Божије, али грех се опрашта само кроз покајање, а само покајање треба да постане почетак борбе против греха. Онај ко се каје треба да има такво расположење душе да би више волео да умре него да понови своје грехове. Тада сузе доносе радост опроштаја. У унији може да падне онај ко види своје грехове, али не жели да им се супротставља, ко срља у бездан отворених очију и не жели да се заустави. Такви људи имају осећање туге и осуђености. Код хришћанина је бол покајања сједињена с надом. Либерали се плаше да ће повредити убицу, који је појео сопствену децу. Међутим, зашто њихово срце не жали убијену децу? Они не чују њихов неми јецај који одавно потреса земљу. Либерали се плаше да ће нанети бол чедоморки, тачније, да ће пробудити њену савест која ће јој причинити бол. Међутим, овај бол је можда бол на спасење. Либерали не жале душу жене, која је извршила абортус и не размишљају о томе да ће она једног дана изаћи на Божји суд попрскана људском крвљу. На њеном путу према Богу ће се, сликовито говорећи, наћи деца, коју је убила. Либерали се не плаше овога због једног разлога: они у својој души не верују. Њихово «божанство» је њихово «Ја», написано с великим «Ј», за њих је једина религија земаљски живот, а срећа је чулна наслада. Остало је за либерале само игра: игра речима, игра идејама, игра самим хришћанством. Кад би либерала напао убица, он би из свег гласа повикао: «Помагајте! Држите га! Спасите ме!» А кад мајка убија своје дете либерал живи безбрижно и каже: «Не узнемиравајте јадну жену, не будите сурови према њој. Па ми нисмо фанатици, који живе у доба мрачног средњовековља, већ цивилизовани људи 21. века.»

Брига либерала о људима је прилично чудна ствар. Замислите слику: човек је заспао на железничким шинама. На њега су набасала двојица путника – хришћанин и либерал. Хришћанин дрма човека, који спава и говори му: «Пробуди се или ћеш погинути!» А либерал се противи: «Зашто будиш и узнемираваш јадног човека? Зар не видиш да се уморио? Нека слатко спава док се сам не пробуди. Не смеш да вршиш насиље над његовом слободом.»

«Буји-паји,» таква је програмска «доброта либерала....

Многи говоре да економски проблеми пред породицу постављају задатке, који изгледају тешко решиви. У овоме постоји одређени део истине, али по нашем мишљењу само део. Позивање на изумирање народа због сиромаштва не заснива се на фактичким

сведочанствима историје. Напротив, можемо да укажемо на друге примере у савременом свету. Албанци, који су се населили на историјску територију Србије живели су у лошијим (у поређењу са Србима) економским условима, нарочито емигранти, који су из Албаније пребегли за време комунистичког терора 50-60-их година прошлог века. И шта се десило? Албанске породице су без обзира на сиромаштво многобројније него српске. Почело је постепено потискивање локалног становништва од стране придошлица. Услед тога Србија је изгубила један од својих главних духовних центара – Косово, с којим је повезана читава историја земље. Треба рећи да је Српски Патријарх Павле показао духовну и грађанску храброст: он је предао анатели (односно црквеном одлучењу и проклетству) лекаре, који врше абортусе и лица која пропагирају абортусе.

«Картлис Цховреба»⁴ нам говори о ужасним временима кад је пред Грузијом стајао избор: или да се одрекне хришћанства, своје етничке културе и језика, или да се нађе пред реалном претњом уништења. За време најезде Тамерлана и Шаха-Абаса читаве области Грузије су биле опустошене, градови разрушени, усеви спаљени, баште и виногради изровани, огроман део народа убијен и одведен у заробљеништво. Зар је тада материјална ситуација људи била боља? Међутим, Грузија је преживела и више пута је устајала, као феникс из пепела. Шах-Абас је у поход ишао зими да би оставио људе без хране и да они не би могли да утоле своју глад травом и шумским плодовима. Међутим, било би чудно чути из уста наших предака, који су се у то време крили у шумама и по планинама да се било ко усудио да саветује женама да убијају у утроби своју децу избављајући се сувишних уста у породици. Мислимо да би овакав «саветодавац» био убијен на лицу места као побеснели пас. Какву су само оскудицу трпели ови људи, али се нигде не помиње да је било ко одлучио да олакша своју судбину убијањем сопствене деце.

Предање је за нас сачувало једну епизоду из живота народа. У време цара Ираклија Лезгини су извршили напад на Кахетију, на Алавердију и околна села. Радници из рудника сребра сакрили су се у тајним одајама Алавердске цркве. Лезгини су све претражили како би ухватили бегунце (занатлије су биле на високој цени), али нису могли никога да открију. И одједном новорођенче на мајчиним рукама поче да плаче. Она није могла да умири дете и рече: «Нека моје дете умре. Не желим да сви ви паднете у заробљеништво због њега и постанете робови.» Један старац, којег су сви поштовали, на којег су сви гледали као на оца рече: «Не, нипошто! Крв детета ће као проклетство пасти на нас и наше потомке. Боље да сви паднемо у руке разбојника него да се упрљамо тако страшним и срамотним злочиним.» Лезгини су чули дететов плач, нашли су људе који су се крили у тајним одајама и одвели их у заробљеништво.

У доба Тамерлана скоро половина равничарског дела источне Грузије била је истребљена и убијена. Тамерлан је имао обичај да поред градова и села, које је похарао и спалио подиже брда од људских глава.

Ове приче изазивају језу у нама. Чини нам се да овакве злочине може да чини само демон у људском обличју. Али кад би се сакупиле главе деце, које су убиле сопствене мајке не би се добила брда већ читаве планине... Зар ће тела деце, коју су убиле родитељи постати надгробни споменик земље? Одговараћемо на Страшном суду пред Богом, али одговараћемо и пред својим прецима – онима који су грудима бранили народ и земљу. Шта ћемо им одговорити? Да смо убијали своју домовину, коју су нам они сачували? Шта ћемо рећи онима, који су као најдрагоценије благо чували живот своје деце за време несрећа кријући се у земуницама? Да смо правдали абортусе тешким материјалним условима, скупоћом струје или тиме што не бисмо могли да пружимо деци високо образовање и да им купимо исту одећу као што је она коју носе њихови богати вршњаци? Да ли ће преци примити нас,

⁴ Буквално «Живот Грузије» - свод грузинских летописа.

умрљане људском крвљу, али не крвљу освајача пролиреном у боју, већ крвљу своје деце, коју смо подло и покварено убили? Зар нам неће рећи речи вреле као огањ: «Одлазите! Не знамо вас!»

56

«Каине, где је брат твој, Авел?»

Једном је Вавилон, који је представљао огромну тврђаву опколила персијско-мидијска армија. Моћна утврђења су издржавала сва јаросна јуришања. Ударци овнова за пробијање зидова нису били у стању да пробију дебеле зидине, на чијој горњој површини је као по путу могло да иде упоредо неколико кочија. Чинило се да ће се пре помаћи планина него што ће пасти зидине Вавилона. Међутим, овде је у помоћ освајачима дошао нови савезник – глад. Опкољени људи су се међу зидинама и кулама нашли као у клопци. Помоћи није било. Одреди Персијанаца стајали су на капији Вавилона не пуштајући никога да приђе. Вавилонци су почели да већају шта им је чинити и донели су окрутну одлуку: да убију све жене и децу да би имали намирнице за дужи период. Затим су намислили да засеју све слободне земљишне парцеле и огромне баште у граду пшеницом, како би имали нове резерве хлеба. Опкољени људи су имали довољно воде. Огромни Еуфрат је текао посред града делећи га попола. Становници ове древне престонице – града Нимрода и Навуходоносора пролили су реке људскекрви. Међутим, Еуфрат, највећа река Блиског Истока – као да је постао осветник за пролирену крв. Персијанци су прокопали канале, отворили бране и бујице велике реке су почеле да пресушују разливши се у ширину. Персијска војска је по дну корита Еуфрата ушла ноћу у град заобилазећи бакром окована врата. Велики Вавилон је пао. Последњи цар Валтасар, који је недавно направио крвави пир убијен је за време пира у дворцу исте ноћи.

Људска крв вапије за осветом од земље ка небу. Онај ко убија своју децу плашећи се глади личи на Вавилоњане, који су мислили да ће купити себи живот по цену живота својих жена и деце. Пророци су пад Вавилона поредили с падом сатане. Вавилон, као и Мртво море сведочи о гневу Божијем. Његове рушевине, натопљене окамењеном планинском смолом не могу бити обновљене. Исти овакви парчићи смоле испливавају на површину Мртвог мора и котрљају се на његовој обали.

А ево друге слике. Титова војска је опколила Јерусалим. Људи су умирали од глади. Градом су тумарале групе разбојника, упадајући у куће у потрази за пленом и храном. Једном су разбојници ушли у кућу угледне Јеврејке по имену Марија и почели да траже од ње храну. Она је одговорила да ништа нема, али су разбојници претили говорећи да у кући мирише на месо. Тада жена отвори пећ, извади отуда полуоглодане остатке свог малог детета, које је испекла и појела и кикоћући се рече пљачкашима: «Ево моје трпезе којом могу и вас да угостим,» и ови одоше ужаснути.

Ове приче могу да изазову језу у нама. Али зар су бољи од Вавилоњана мужеви, који напуштају своје породице или жене, које су саблазнили и самим тим осуђују рођену децу на сиромаштво и глад, а ону коју су зачели – на смрт? Зар су боље од оне несрећне Јеврејке, која је не издржавши муке глади испекла и појела своје дете – савремене мајке-канибали, које нису искусиле смрт од глади, а мирно се баве чедоморством – истим оваквим људождерством.

Један етнограф, који је имао прилике да види данас изумрло племе људождера на острву Тасманија описује како је мушкарац-ловац, дошавши у своју колибу после неуспешног лова истргао из руку жене свог малог сина, разбио његову главу о камен и почео да му исисава мозак, а затим је почео да прождире и његово тело. Мајка је седела по страни и јецала. Тада мушкарац, ишчупавши руку од тела детета, баци ову руку својој жени. Она се одмах умирила и почела је с апетитом да једе месо свог сина.

Да ли су много бољи супружници, који се договарају и пристају да убију дете које се још није родило? Да ли је бољи «образовани» супруг, који у свом друштву важи за центлмена, од тасманијског људождера, који је исисао мозак свог детета или «елегантна» супруга, шармантна у друштву, од гладне Тасманијке, која с похлепом докрајчује труп свог детета? Мислимо да овде нема принципијелне разлике, а ако постоји она није у корист цивилизованих канибала. Становници Тасманије барем нису себе називали Христовим следбеницима...

57

Апологија блуда

Неки људи, павши у блуд и не желећи да се покају налазе оправдање у учењу древних гностика, да у љубави нема греха, односно, кад човек чини блуд, он не тежи плотским насладама, већ јединству с другим у свим формама, а то је љубав која је изнад свих прописа и закона. Ови људи кажу да осећање љубави издиже човека изнад греха, и мушкарац не тражи у жени (а жена у мушкарацу) задовољење грубих страсти, већ мистичке доживљаје. Разуме се, као последица оваквих «доживљаја» на свет се појављују деца, али неупоредиво чешће гину од абортуса.

Срели смо сличне гностичке теорије у књизи савременог окултисте и биоенергетичара Лазарева «Закон карме» у којем аутор тврди да је морал производ колективне гордости људи и да спречава усавршавање у љубави. У принципу, морал ових неогностичара се своди на следеће: «Све ми је дозвољено по праву љубави.» Гностици не схватају или не желе да схвате да је њихова «љубав» у ствари опијеност страшћу и самообмана.

Кад се човек не одлучује на покајање чија основа је промена живота и борба с грехом, он се труди да оправда свој грех, макар у сопственим очима. Григорије Богослов је писао о древним гностицима да они не само да греше, већ и сам грех желе да прикажу као нешто божанско. Отуда проистиче апологија греха – атрибутика сатанистичких секти. Због тога је јадно оправдање: «Ми не блудничимо, већ се волимо,» стара песма сатане. Заједничари у греху могу бити везани навиком и страшћу, а истинске светлости љубави тамо уопште нема – постоји само прљавштина у коју су блудници огрезли.

58

Вечно слепило

У породици једне жене се догодила несрећа: малог сина почеле да боле очи, добио је упалу очију. Комшиница је мајци саветовала да му испере очи раствором плавог камена. Жена је не схвативши најбоље како да припреми раствор одлучила да стави више витриола како би лек брже деловао и почела је да га капа у очи детета. Оно је викало од боли и отимало се, али мајка, не схватајући да раствор пече очи није обраћала пажњу на његове крике. И пред њом се појавио страشان резултат њеног «лечења» - витриол је спржио очи детету и оно је ослепело. Целог живота се мајка трудила да искупи своју кривицу према сину, али је оно што се десило било непоправљиво. Видела је како син расте слеп, беспомоћан и непотребан било коме осим ње. Неговала га је као мало дете, водила га је као водич за слепце. Срце ју је целог живота болело због тога што дете никад неће видети свет у којем живи, што неће подићи поглед ка небу; сад га окружује мрачна ноћ у којој чује само звукове и гласове људи. Она је била спремна да му да своје очи, али то је било немогуће. Њен син, од којег се није растајала постао је за њу стални живи прекор.

Жена, која убија у утроби своје дете чини га заувек слепим. Убијено дете не може да прими светлост Свете Тројице, оно не може да види лице Христа Спаситеља, не налази се у

физичкој, већ у много страшнијој – духовној тами. Човеков живот има своје границе. Ако умре слепац његово слепило ће се окончати. Ако је своју болест примио без роптања Господ ће још више просветлити очи његове душе. Али код детета, које није примило свето крштење, које Христос није искупио од царства мрака и вечне смрти духовно око ће бити затворено првородним грехом као непробојним белегом, који лежи на читавом човечанству после Адамовог пада у грех. Проћи ће време, умреће мајка која је убила своје дете и тада ће схватити чега га је лишила – радости, којом се вечно наслађују сведи и Анђели. Некрштена деца ће добити извесну утеху од Бога, али неће видети Његово лице.

Апостола Павла Свети Дух је подигао у рајске обитељи. Оно што је он тамо доживео није могуће изразити људским речима, зато је апостол могао само да му каже: «Видео сам оно што око није видело, чуо сам сам оно што ухо није чуло и осећао сам оно што на срце човеку није долазило.» Сведи су некада долазили у стање, које се назива екстаза, созерцавали су тајне будућег века и затим говорили да су доживели радост, којој нема ничега сличног на земљи. Симеон Нови Богослов пише о таквом стању и каже да му се чинило као да је сунце сишло с неба и заблистало. Он је видео себе у блеску славе, обасјаног Божанском светлошћу и кад је упитао Господа: «Да ли постоји блаженство изнад овога?» - добио је одговор да је блаженство оних који бораве у Небеском Царству толико изнад овога колико је блиставо сунце на небу светлије од своје слике насликане угљем на зиду.

Празник Преображења Господњег је откровење о стању светаца, који вечно созерцавају Божанску светлост, која је заблистала на Тавору. Вечни живот је созерцање Божанске лепоте од које сама људска природа постаје светозарна и прелепа. Подвижници који су још на земљи доживели појаву Божанске светлости у различитој мери говорили су да је она толико слатка да неколико тренутака созерцавања ове светлости вреде као читав живот.

Мајку, која је случајно ослепила своје дете, целог живота је мучила мисао да оно не може да види чулну светлост. А мајка, која одлучује да убије своје дете у утроби лишава га крштења, лишава га вечне нестворене светлости, лишава га неизрециве среће да види славу Божију, у поређењу с којом сунце изгледа као мрак, а све насладе живота су горке као пелин. Свети оци су целог живота чували сећање на божанску светлост као најбоље што су доживели на земљи, као залог небеске награде којом ће бити крунисан труд подвижничтва. Они су били спремни да трпе лишавања и страдања, а ако је потребно да умру ради будућег сусрета с Богом. А мајка, убијајући чедо у утроби лишава га вечне радости спасених Царства Небеског, лишава заувек. Она постаје демон за своје дете.

59

Пресвета Богородица – Владарка Грузије

Мајка Божија се сматра покровитељком Грузије; то је Њен жреб, Њен удео. Покров Богородице над Грузијом није привилегија, већ призив Мајке Божије да Јој се подражава, то није разлог за гордост, већ одговорност; коме се више даје од њега се више тражи.

Из историје нашег народа може се видети да се грузијска жена одликовала целомудреношћу и самопожртвовањем љубављу према својој деци. Ако је девојка изгубила целомудреност или је жена преварила мужа, срамота је као црна флека падала не само на њу, већ и на читав њен род, из такве породице људи нису хтели да узимају себи невесту. А Грузијка није била затворница, често је морала да обавља најтеже послове, а неретко и да узима оружје у руке. Друга иста таква, а можда још и истакнутија црта, била је љубав према деци и домаћем огњишту. За време најезде непријатеља, кријући се у земуницама жена је грејала дете топлином свог тела, пробијајући се заједно с децом по планинским стазама кроз

честаре, певала је својим малишанима успаванке. Завојевачи су уништавали градове, спаљивали села, али су деца била највећа радост људи који би се нашли у прогонству. А кад би наступио мир људи су се враћали у своје куће које је рат разрушио, да би на згариштима поново обновили своје огњиште.

Много је чудотворних икона било у Грузији. Неке се данас налазе у другим православним земљама: на пример, Иверска икона Мајке Божије налази се на Атону, овенчана је славом чуда и исцељења, Она се сматра заштитницом Атона; једна од икона Мајке Божије, које се поштују у Русији назива се Грузијска.

Богородица се на иконама готово увек приказује с Младенцем на рукама; љубав и милосрђе су у Њеном погледу, за Њу смо сви ми деца. Богородица је покровитељка деце, свако убијено дете је крвава суза као из очију Мајке Божије.

Ако мајка да све да сачува живот свог детета то ће бити највећа жртва коју може да принесе Богородици и благослов Божији ће бити с њеном породицом.

60

Деца без детињства

Ако нас неко пита, који период у нашем животу је био најсрећнији ми ћемо сигурно одговорити – детињство. У успоменама на детињство постоји извесна привлачна сила иако су многи људи имали тешко детињство. У детињству је постојало нешто необјашњиво што смо изгубили кад смо одрасли.

Емоционали свет детета је дубљи и богатији од света одраслог. Све што дете окружује оно доживљава непосредно и чак у играма не губи ову непосредност. Иако је људска чистота условна дете с још непробуђеним страстима гледа на свет другим очима и види оно што ми не видимо. Сликвито говорећи оно ће на небу видети звезде, које су већ недоступне нашем виду. Дете може да доживљава дубље, да воли искреније, да се дружи оданије. Кад је човеку врло тешко он се нехотице сећа детињства – светлог освита на хоризонту свог живота, које су касније заклонили облаци и које је покрила тама. Сама једноставност детета, коју смо изгубили јесте извор његове среће, а незаштићеност детета је највећа снага.

Детињство је бисер људског живота. Данас неки овај бисер желе да узму, баце у блато и погазе онако као што су још недавно рушитељи храмова с неком демонском злурадошћу скрнавили светињу као што у црној магији постоји ритуал ломљења крста ради призивања сатане. Данас детињство неки желе да оскрнавe као богоборци светињу и желе да увуку децу у мочвару разврата, да насилно убризгају отров у њихову крв. У сатанистичким ритуалима кулминациони моменат је представљало убиство детета и његово приношење на жртву сатани. Данас неки желе да убију душу наше деце, не да је убију ножем већ духовним отровом, желе да утопе душу детета у живом блату разврата како би га ова прљавштина изјела у потпуности.

Сами родитељи делимично развраћају своју децу кад доносе у своју кућу порнографију, новине и часописе с бестидним сликама или ћутке дозвољавају деци да гледају телевизијске емисије, у којима је прљаво наличје живота намерно истакнуто наочиглед свих. Притом се чују гласови, који покушавају да нас убеди да је могуће ићи мочваром не запрљавши ноге.

Деца су пријемчивија од одраслих. Радозналост је једна од особина детета. Спољашње утиске дете доживљава дубље и емоционалније и они остављају у његовој души траг, који се тешко може избрисати. Родитељи, који се не труде да сачувају чистоту своје деце, гори су од оних који своју децу остављају голу и гладну.

Сатанистичким силама, чини се, да није довољна лавина разврата која је запљуснула савремено друштво. Мало им је то што су се таласи сексуалне буре докотрљали до

најудаљенијих и најзабаченијих кутака наше земље и потопили породичну љубав, учинивши родитеље само лакомисленим «произвођачима» себи сличних бића, а саму децу нежељеним «нус-производом» сексуалне револуције. Они желе да насилно разврате децу кроз школе и различите организације, које на први поглед могу да се скривају испод натписа неке добротворне организације. Међутим, истински циљ оваквих организација је да убаце у свест детета програм сведозвољености. Њихов циљ је да униште вековну народну традицију, да умање или потпуно униште утицај православних родитеља на своју децу (под маском «заштите деце»). Њихов циљ је да постепено сугеришу убеђења да су морални закони народа – преживела ствар мрачне прошлости, а чување девствености до брака - оно што се раније сматрало чашћу - прикажу као нешто налик на самоинквизицију или пак насиље родитеља над правима деце.

Развраћајући девственост, сатанистичка сила уништава хришћански брак. Човек може да жртвује свој живот ради идеја. Али у развраћеном срцу не може да постоји идеал, дакле, ни идеја; остаје му само циљ да исцеди из живота максимум насладе, не гнушајући се било каквих средстава. Сликвито говорећи, народ који живи поштујући узвишене хришћанске идеале претвара се у Цркву, а народ који је изгубио моралност постаје безлична гомила, народ без прошлости и будућности.

Данас је уз коришћење речи «култура» и «цивилизација» у школама низа земаља као предмет уведена сексологија, у којој се «учитељ» претвара у режисера еротских игара. Дечаци и девојчице морају да имитирају односе супружника. Деци се не објашњава само практичан секс, већ и патосексологија, дају се препоруке као се «сачувати» од зачећа и т.сл.

Двадесетих година 20. века после револуције у Русији је основано друштво «Доле стид!», на чијем челу је била терористкиња и револуционерка Колонтај. Циљ овог друштва је био да одучи људе од појма и осећања стидљивости као од «остатака буржоазног друштва». Људима се предлагало да голи шетају улицом, да бирају еротске партнере укључујући и најближи степен сродства, да организују места за колективне «сусрете». Сама Колонтај је не стидећи се својих година, демонстрирала примере из програма, који је предлагала, али је ово превише одвратно да се о томе пише. У наше време се програм друштва «Доле стид!» који ипак није било могуће спровести пре неколико деценија, остварује другим методама, разуме се, не у име борбе с буржоаском идеологијом (као у време Колонтај), већ у име слободе и прогреса.

Родитељи морају захтевати изузимање порнографске продукције из продаје и контролу телевизијских емисија. Часови из сексологије, који претварају школу у пут ка јавној кући недопустиви су и морају бити забрањени. Родитељи, који мирно гледају развраћање своје деце и не супротстављају се овом процесу личе на поклонике Молоха, који су носили на својим рукама сопствену децу да би их бацили у ужарену утробу идола.

61

Чедоморка

Видео сам слику једног немачког уметника из 19. века која је названа «Чедоморка». На њој је насликана жена с очима избеумљеним од туге како привија уз груди мртво дете. Сиже ове слике је следећи: жена се, да би сакрила ванбрачно дете, тачније, своју срамоту, одлучује на убиство. Она односи дете на пусто место, оставља га поред шумске мочваре, која је обрасла шеваром и враћа се кући. Међутим, савест јој не да мира, њена душа као да гори у ватри. Једва је дочекала јутро да би се вратила на место свог злочина. Налази дете у пеленама, узима га, грозничаво привија уз своје груди, обасипа пољупцима, зове га, али у њеним рукама је већ мали хладни леш. Жена гледа своје мртво дете очима пуним ужаса, туге и неке неоствариве наде. Она као да не схвата шта је урадила и како је могла да постане

убица свог детета. Сад је била спремна да истрпи срамоту, само да њено дете оживи. Она се прислања лице уз дете, али на његовом хладном лици не гори чак ни искра живота. Жена се не плаши казне за свој злочин; нема суровијег целата од сопствене савести. Она стеже у својим рукама мртво-бело тело малишана, а и само њено лице више подсећа на лице мртваца него живог човека. Сад је схватила да не може да живи без свог детета и да је убивши њега убила и себе. Чини се да је само време стало. Пролазе сати, али је заборавила на све. Она је убила дете, а сад ни мртво не жели да га испусти из свог загрљаја. Окружена је честаром, у којем је желела да сакрије, да као живо сахрани несрећно дете. Дрвеће и честар као неми чувари окружују чедоморку. Чини се да она неће испустити из свог наручја мртво дете док оно не иструли, док црне флеке смрти не прекрију његово телашце.

Ова слика је страشان реквијем за убијеним дететом и за још несрећнијом убицом чији се живот сад претворио у мучну агонију. Стабла честара су повијена као да је на њих легла сва тежина јада несрећне жене. Дрвеће с раширеним крошњама жели да сакрије мајку и мртво дете под својим кровом.

Ова слика личи на књигу из које су истргнути последњи листови. Шта чека ову жену – самоубиство, безумље или покајање? То зна само Бог...

62

Јеванђеље – књига живота

У чему је узрок тога што наталитет катастрофално опада и хришћанске земље почињу да личе на глечере који се постепено топе? Чини нам се да је главни узрок тога губитак љубави и хипертрофирани егоизам. Овде се може навести неколико главних фактора, који то условљавају.

Људи су одвојени од земље и живе у неприродним условима у поређењу с прошлим вековима. У њима се гасе и извитоперују осећања као инстинкти код животиња затворених у кавез. Цивилизација је створила тип избрисане психичке патологије, а свака душевна болест пре свега се одражава на способност човека да воли и он губи ову способност. Ми својим очима видимо емоционалну замрзнутост, затвореност и аутизам. Људи, који живе заједно истовремено су једни другима туђи, као да су на великој удаљености. Машине и компјутери заузимају све више места у човековом животу и стварају зависност. Аутоматика и електроника као да су окупирале човеков психички живот. Савремени човек све више подсећа на болесника, који хода на протезама и чак на онога ко размишља вештачком интелигенцијом. Овде се ствара нови менталитет и нови однос према животу. Машини љубав није потребна; волети се може само личност, а не механизам. Човек који се навикао на свет машина преноси свој однос према алату у област односа између личности; за њега је други човек такође алат који може да користи по свом нахођењу.

Савремени човек види смисао живота у наладама. Рафинирани секс се приказује као својеврстан концентрат наслада и мало ко размишља о томе да је то антипод истинске љубави, која се базира на пожртвованости, на давању себе ономе кога волиш. Голи секс је у својој суштини суров и агресиван. Човек као објекат сексуалне страсти је само инструмент за њено задовољење. Секс се супротставља рађању деце и ако је савремени човек приморан да начини избор између њих његов избор је очигледан – то је секс. У томе се састоји агресија против истинске љубави: човек не жели да има дете, он га се плаши као свог потенцијалног непријатеља. Међутим, култ секса не може да задовољи човека, он само ствара зависност, попут дроге, и зато се секс постепено изрођује у патолошки секс, који задовољава људе и још тиме што се овде искључује могућност зачећа детета.

Љубав је повезана с поштовањем људске личности. У патолошком сексу личност и достојанство човека се стално понижавају, а људи не само да то не виде, већ осећају болесну

насладу услед понижавања и насиља над собом. Ружно се не може волети. Развращено срце не може да воли. Један од разлога катастрофалног распада породица је то што међу супружницима нема основе хришћанског брака – међусобне љубави и поштовања.

Једно од средстава за реализацију снижавања наталитета представља пропаганда секса, посебно у његовим изопаченим облицима, патолошким манифестацијама и формама. Човек погружавајући се у прљавштину блуда губи веру у Бога, губи осећај своје бесмртне суштине. Основе морала су код њега подривене; чак и ако формално исповеда религију он остаје материјалиста у свакодневном животу. И у овоме се састоји основни узрок абортуса – у духовном ниҳилизму.

Култ насладе се не ограничава сексом. Човеку се сугерише да се срећа састоји у стицању материјалних добара и могућности да се забавља. Па ипак, људска душа поробљена грехом, не осећа радост и човек покушава да побегне од убиствене свакодневице у иреални свет. Пут у овај «антисвет» некада су отварали алкохол и дрога, а сад им се придружио телевизор. Он човеку омогућава да улази у интиму других живота, да се уживљава у њихове страсти, да саучествује у авантурама и злочинима, који се дешавају у дубини плавог екрана. Телевизор поробљује човека убацујући у његову душу одређене програме и манипулишући његовом свешћу. Телевизор оштећује стваралачке способности људске душе, а у замену нуди стандард, који је убачен у телевизијски програм. Пред телевизором седе чланови породице, али су они разједињени, свако живи животом телевизора.

Ови призори не само да развращују децу, већ и подривају ауторитет родитеља. Породица губи своју моралну структуру. Човек који стално гледа слике убистава и секса, навикава се на њих. Он губи последње остатке љубави према људима. Без природне мајчинске и очинске љубави деца постају непотребан терет за своје родитеље: она захтевају бригу, а без љубави она изазива осећање раздражености и негодовања. Деца се претварају у својеврсне рушитеље породичног благостања и мира, а рушитеље и окупаторе треба на време уништити. Хитлер је својом руком убијао хомосексуалце у Немачкој (убиство његовог саборца Рема), али је у тајним инструкцијама захтевао да се пропагирају абортуси, средства за контрацепцију и разврат на окупираним територијама да би се тамо смањио наталитет и повећао животни простор за аријевску расу.

Мислимо да је питање пада наталитета озбиљније него економско питање. Овде треба исправити и променити самог човека и уз његову помоћ изменити скалу вредности и менталитет. Човек треба да врати љубав, која је била изгубљена или му је одузета, треба да се поново учи да воли као што паралитичар поново учи да хода. Он мора да се ослободи из заробљеништва насладе, да престане да види у новцу и комфору смисао живота, да се одрекне иреалног света дроге и представа, мора да оплемени сам брак међусобном љубављу. За то је потребан подвиг. Међутим, овде треба да се реши питање живота и смрти – и физичке и духовне.

Некада је вековно историјско искуство свих народа позивало на борбу са страстима и чулношћу, за то да човек буде господар, а не роб сопствених жеља; у моралу су људи видели човекову слободу. А данас слобода све више постаје слободна од морала, слобода за демонизацију људи. Привидна слобода као каприц или сведозвољеност чини човека јадном играчком у рукама сопствених ниских страсти.

Историјско искуство је показало да је морал немогућ без вере у Бога. Шта је потребно да би се људима вратила изгубљена срећа? Одговор је једноставан, али захтева напор свих људских снага. За то треба да отворимо Јеванђеље и трудимо се да испунимо оно што је написано у њему да би ова Вечна Књига постала књига нашег живота.

У последње време се отворило много храмова, обнављају се стари, расте број парохијана у парохијама. Међутим, истовремено кривуља статистике абортуса не опада. Чиме објаснити овакав парадокс? Јер обично се бројем отворених цркава и људи који долазе на богослужење одређује духовност народа. То су, може се рећи, неки материјални показатељи. Шта се дешава? Мрачни свет зла се није повукао у борби са хришћанством, а ако се и повукао то је због тога да би заузео друге стратешке позиције. Црква је она духовна средина, у којој људска душа општи с Богом. Без тога ће храмови, ма колико их било, остати надгробне плоче на гробљу бездуховности. Отварају се храмови, али се истовремено и много интензивније отварају легалне или овлаш замаскиране «јавне куће», ноћни клубови, видео клубови и тако даље. Издаје се религиозна литература, али се уједно и у много већем тиражу штампа најотвореније развратна, порнографска литература, у биоскопу и на видеу се приказују филмови и остали духовни отров, који дубље од наркоманије загађује савремено друштво, претвара децу у старце који су искусили све облике разврата, а старце наводи да заборавивши на своје године говоре разноврзне гадости.

Људи живе у атмосфери цинизма и разврата, дрског разврата, који је прогласио чедност и стид за мрачне остатке прошлости, некакав атавизам. Разврат нас гледа са витрина у продавницама, с реклама, са страница часописа. Људи, који су васпитани гнојем секса и разврата стоје у храму као мртваци. Потребно је много година покајања и борбе како би се човек избавио од микроба разврата и постао способан за општење с Богом. Због тога храм у овом мору прљавштине, изопачене чулности, цинизма и истанчаног дивљег разврата само за малобројне остаје болница, а за већину мртвачница, у којој непокајани људи који се не боре с пороком, личе на лешеве у стању распадања. Сатана је знао шта ради развраћајући унутрашњи храм људске душе и лишавајући човека покајања; он се више не боји храмова пред којима је још јуче дрхтао. Ми личимо на људе за које се гради болница - и истовремено на десетине атомских реактора, који зраче своје смртоносне зраке. Добиј прво дозу радијације, а затим иди па се лечи. Развраћена душа без дуготрајног искреног покајања не може да прими благодат Светог Духа; али развраћена грехом, она готово да постаје неспособна за самоспознају и тежак рад, за сталну борбу са страстима; круг се затвара.

Сваки грех пролази кроз неколико фаза у свом развоју. Пре него што убије своје дете жена у себи чини низ грехова, који су међусобно повезани као карике у ланцу. Да би убила дете она прво у себи треба да убије љубав према овом детету. Већ то је унутрашње одрицање од Христа, Који је Љубав и Који је рекао: «Не забрањујте деци да долазе код Мене». Затим, она треба да уништи у себи жени својствен инстинкт материнства, односно да у том погледу постане гора од животиње код које је инстинкт материнства толико јак да жртвује себе ради младунаца. Затим она треба унутрашње да дође у стање да јој дете постане туђе и да не гледа на њега као на део себе, већ као на страног тело у свом организму, нешто што је као рак или циста које треба уклонити. Она мора да негира вредност вечног живота и да негира дететово право на вечни живот и не дозвољава му да буде присаједињено Цркви. Она негира право Бога на то дете, сматра да може њиме да располаже као да је оно ствар. Она негира Промисао Божји о том детету мислећи да неће моћи да га васпита. Она негира Стари и Нови Завет који кажу: «Не убиј».

Супротстављајући дететов живот сопственом комфору она се одриче свог крста. Више од тога, убијајући дете она баца и гази свој крст. Убијајући дете она заглушује своју сопствену савест, она у моралном смислу постаје самоубица; убијајући дете сматра да је она сама највиша вредност, односно овај акт представља егоизам и егоцентризам у концентрованом и рафинираном облику. Убијајући дете она постаје јединствен дух с демоном, са сатаном, за којег је Спаситељ рекао: «Он је био човекоубица од почетка» (Јн. 8, 44).

Пре физичког убиства детета она га убија у свом срцу и у својим мислима и дете, које је органски повезано са својом мајком то инстинктивно осећа. Оно осећа узнемиреност. И пре физичких мучења оно већ осећа њихов ужас.

Родитељи који убијају своју децу су непријатељи читавог човечанства. Они су непријатељи садашњости, данашњице човечанства, јер уништавају бића која припадају читавој људској породици; они су непријатељи будућности човечанства, јер се морални преступи родитеља трансформишу у нервне болести и наказност њиховог потомства. Они су непријатељи човечанства, јер својим злочиним повећавају и згушњавају поље демонских, црних, разорних енергија, које су се већ као облаци који носе олују навукле над земљом. Ова крв невиних која вапије ка небу, ова хекатомба беба ће, спајајући се с другим греховима човечанства загрмети над светом у виду страшних потреса и катаклизми, нуклеарног рата, светске глади, неизлечивих тешких болести.

У Соломоновим причама је речено: «Нечастивог ће задесити оно чега се боји» (Прич.Сол. 10, 24). Онај ко мисли да крвљу невинне деце купи илузорну срећу и право на насладу (које се ни због чега неће одрећи), приближава светску трагедију кад ће се земља, напојена крвљу жртава грчити у страшним мукама – у пламену пожара, у грчевима глади и агонији ратова.

64

Губитак љубави је трагедија нашег времена

Људи имају различите карактере, различите укусе, различите потребе: према ономе што један сматра главним циљем у животу други може бити равнодушан и сматрати да је то нешто небитно. Међутим, постоји нешто што је изван граница материјалног, оно што је потребно сваком човеку, чак и ако он то отворено не признаје, чак и ако је то тајна његовог срца. Оно што је сваком човеку потребно јесте љубав. То је оно загонетно осећање у чијој топлини жели да се огреје душа сваког човека, чак и злочинца. Највиши облик ове љубави је љубав људске душе према Божанству. Ова љубав у најсавршенијем, у најпотпунијем облику се испољава у монаштву, где постаје циљ читавог људског живота. Ова љубав не зна ни за разочарења, ни за преваре. Она захтева много, али даје много више.

Губитак љубави према Богу је учинио човечанство несрећним и сва достигнућа цивилизације – надгробним споменицима на гробљу душа. Данас има мало срећних људи. Стално унутрашње незадовољство, осећање напуштености и отуђености постепено се трансформише у злобу, жеђ за рушењем и уништавањем. Споља се ово испољава у најразноврснијим облицима: у наркоманији, алкохолизму, породичном садизму, национализму, у тиранији у свом кругу, у бесмисленој суровости, у отровном подсмеху, као да се човек свети свима и себи самом. Осим тога, душевна опустошеност човека и емоционална хладноћа околине изазивају осећај сталне бојазни, сталног очекивања моралних удараца од најближих људи. Осећај личне незаштићености и немоћи рађа читаве комплексе психичких болести, човек као да жели да од стварности побегне у своју болест. Духовна опустошеност личности и читавог савременог друштва човека претварају или у примитивно биће без моралних брана, у суштини веома несрећно, или у насилника, или човека, који живи у овом свету као у шуми препуној дивљих животиња, у вечном страху пред несрећом која га очекује. Наше друштво је дубоко болесно и несрећно.

Највиша љубав, љубав према Богу је готово изгубљена. Љубав према Богу се осваја у борби са грехом и страстима. Осим монаштва, које је у својој идеји концентрована љубав према Богу постоји и други облик љубави, секундарна љубав. То је хришћанска породица. Породица, која је саграђена на принципима Јеванђеља на међусобној љубави и поштовању,

обједињена једном вером, представља живу оазу у мртвој пустињи, у нашој бездушној пантехнолошкој цивилизацији. Ако је храм огroman огњени стуб хришћанска породица је мала свећа упаљена од ове ватре.

Апостол Павле је породицу назвао домаћом црквом. У породици се васпитавају осећање одговорности и смирења, остварује се служење једних другима. Хришћанска породица мора бити обједињена вером, молитвом и милосрђем. Она је прва школа деце-хришћана. Демон покушава да разруши Цркву споља и изнутра, а такође покушава да уништи породицу споља и изнутра; или да је уништи као облик људског општења или да остави као спољашњу љуштuru дух саме породице – хришћанску љубав и ону душевну топлину без које се живот претвара у трагедију или бесмисленост. Један од најстрашнијих облика уништавања породице као Богом благословеног савеза за међусобну помоћ и за наставак људске врсте представља уништавање деце од стране самих родитеља, односно гажење воље Божије, извртање идеје и смисла породице. Породица се од домаће цркве претвара у заједнички живот разбојника.

Христос је рекао да љубав на земљи нестаје и пресушује због безакоња (в. Мт. 24, 12). Двоје убица не могу да се воле; један убица у другом не може да поштује људску личност, због тога се њихови узајамни односи изрођују, претварају се или у породични егоизам, где свако у другом види само инструмент, који му је потребан, а не човека (и уколико му тај инструмент више није потребан он га мирно одбацује), или пак – голи секс и разврат који не могу човеку да дају ни срећу, ни топлину, ни љубав.

Убиство деце уништава љубав између супружника, и породица се распада као да пуца на два дела. Егоизам и злочин представљају унутрашњу борбу за власт, борбу за своје привилегије унутар саме породице. Убиство детета се обично наставља међусобним моралним убиством. Убиство детета привлачи мрачне духове пакла, духове зла и злочина. У таквим породицама се стварају некаква духовна поља црних демонских убиствених енергија, које притискају људску душу као да је терају с тог места. Кућа престаје да буде топли дом за чланове породице. Они често осећају необјашњиву међусобну злобу и траже непостојећу срећу са стране.

У Библији се налазе запањујуће речи упућене убици – Каину: «Глас крви брата твојега виче ка Мени са земље» (1 Мојс. 4, 10). Крв невине деце као крв Авеља вапије ка небу. Убицу казна не сустиже само у будућем, већ и земаљском животу. Нечиста савест човека лишава оног главног – духовног мира и духовне радости.

Древна предања описана у светској књижевности говоре о грижи савести, о унутрашњим мукама које убица осећа. Можда се злочин данас не доживљава онако дубоко емоционално и не осећа онако јако, али се људска крв исто онако свети за себе; убице у наше дане исто тако убијају своју сопствену душу, исто тако живе у духовној хладноћи и празнини. Статистика абортуса није у најтеснијој вези само са статистиком распада породице, већ и са статистиком психичких обољења.

65

Историја разобличава

На граници између 15. и 16. века Грузија је доживела трагедију, можда најужаснију у читавој својој многовековној историји. Емир Тамерлан је седам пута као ватрени вихор прохујао земљама Кахетије и Карталиније, остављајући за собом рушевине и згаришта уместо процветалих градова и села, пустиње уместо поља и вртова. У Грузији постоји предање да се Тамерлан родио са зубима оштрим као у вука и седом косом, да се већ у детињству показала његова свирепа природа, да је до крви гризао груди своје мајке и да су га због тога дојили кобиљим млеком. У младости се одликовао у рату не само својом лукавошћу

и ратном вештином, већ и свирепошћу и суровошћу према онима, које је сматрао својим непријатељима. Грузијском цару је понудио избор: или да прими ислам или ће бити уништен цео грузијски народ. Цар Симон је, да би добио на времену и припремио се за рат, пристао и у пратњи 6000 људи монголске војске вратио се у домовину наводно да би народ наговорио да пређе у ислам. Овај одред Монгола пао је у заседу и Грузијци су поубијали војску. Тамерлан је решио да се освети. Освојивши Тбилиси наредио је да се скупе сва деца и бебе ван градских зидина у месташцу под називом Калаубани, где се вршила пшеница, да се сва деца вежу као снопље и да буду самлевена брвнима и камењем. Испод овог огромног стратишта лиле су се читаве реке крви. У близини је био шатор у којем је у то време Тамерлан пировао са својим велможама.

Седам пута је Тамерлан похарао Грузију. Земља је опустела. У долинама једног дела источне Грузије погинуло је више од половине становништва. Али најстрашнији и најгнуснији Тамерланов злочин је убиство невине деце. На месту овог злочина била је саграђена калаубанска црква; сад је она срушена до темеља и сахрањена испод здања биоскопа Руставели.

Тамерланово дело се наставља, крв деце се пролива на земљу, планина њихових лешева непрекидно расте. Тамерлан је Грузију мрзео пре свега због хришћанске вере. А због чега се својој домовини свете жене, које убијају своју децу, односно будућност земље? Кад се убиство дозвољава по закону и кад га ћутљиво подржава јавно мњење све декларације о праведности, братству и љубави постају апсурд. Закон је легализовао вапијући злочин – право на одузимање живота. У штампи су почеле да се појављују циничне рекламе-препоруче како се најбоље избавити од свог детета, на пример, вест о томе да је француски фармацеутски концерн пронашао ефикасно средство, које беспрекорно и безбедно по мајку убија плод. Са свирепошћу овог чланка може да се такмичи само његово лицемерје. Убиство је названо операцијом као да се ради о одстрањивању загнојеног слепог црева или рака, а не о убиству сопственог детета; на другом месту је оно лукаво скривено велом фарисејске магловите фразе: привремено одрицање од материнства. Ту је и цртеж-реклама: у отвореним устима у зубима је таблета која доноси детету неминовну смрт.

У зубатим устима мајке, савремене људодержке је њено сопствено дете. И даље, врхунац лицемерја, речи: «Спасоносна таблета». Спасоносна!? Од кога хоћете да се спасите?

66

Легенда која је постала стварност

За време енглеско-француског рата, који се назива стогодишњим ратом један од истакнутих војсковођа Француске био је војвода Жил де Ре, близак помоћник Јованке Орлеанке, прослављене француске јунакиње. Живот овог човека личи на страшну бајку, али на несрећу и срамоту човечанства, то није бајка, није кошмарна легенда, већ је стварност која је забележена у судским записницима и историјским хроникама.

Као дете Жил де Ре је изгубио оца и мајка га је предала деди на бригу. Он је добио блиставо светско васпитање, али без икаквих моралних принципа. Жил де Ре је постао један од најспособнијих војсковођа из окружења «орлеанске девојке» и већ с 25 година стекао је звање маршала. Он није блистао само војним подвизима, већ и својим префињеним васпитањем, очаравајућим манирима, познавањем уметности и философије. У наследство је добио огромно имање и његово двориште је по раскоши могло да се такмичи с краљевским двориштем. Из свих крајева Француске у његов дворца су текле реке гостију. У његовим замковима прибежиште и дарезљиву помоћ налазили су музичари, песници, уметници и трубадури. Међутим, овакав живот није могао дуго да траје. Његови сандуци почеше да се празне, благо да се топи.

У то време се упознао с чаробњаком-алхемичарем, који му је обећао да ће га учинити богатијим него што је био и да ће му открити тајну прављења злата од људске крви. Алхемичар-окултиста је поставио Жилу де Реу услов – да прода своју душу демону без чега није гарантовао успех. Војвода је испунио услов алхемичара. Украден је десетогодишњи дечак којем је одсечена десна рука, затим су му ископали очи исекли из срце срце које је још куцало. Крвљу овог срца Жил де Ре је написао признаницу да даје своју душу демону. После тога су војвода и чаробњак отпевали надахнуту химну сатани. Жил де Ре је из свог дворца истерао жену и кћерку. Омрзнуо их је и послао у прогон на удаљено имање. Затим је заједно с чаробњаком приступио магијским опитима. У околним селима почела су да нестају мала деца. Нестајала су без трага, неповратно.

Војвода је мислио да ће остати некажњен, ако се не рачуна то што га је повремено мучила грижа савести. И тада је хтео да од преосталог новца подигне храм или да прими монашки постриг или да иде као сиромашан туђиноватељ обилази света места. Међутим, ови пориви су пролазили без трага и он се поново предавао убиствима деце, која је обављао с нечувеном окрутношћу и садизмом.

Непогрешиви матерински инстинкт указивао је на замак војводе, који се уздизао над равницом као огромна мрачна гробница. Међу становништвом су почеле да се шире мрачне гласине. На крају су дошле до локалног епископа. Он је позвао војводу на суд, али овај није дошао. Епископ се обратио за помоћ краљу и војска, која је била послата на јуриш је освојила дворац. У тајним собама и подземљима пронађено је мноштво скелета и унакажених дечјих лешева, као и посуде и епрувете напуњене њиховом крвљу. Војвода је све признао на суду. Он је зверски убио 70-80 деце. Суд га је осудио на спаљивање. Пред смрт је осуђеник са сузама молио за опроштај родитеље деце и преклињао је Бога за помиловање. Заједно с њим спаљен је и алхемичар, који се смејао сузама војводе као слабости и који је умро проклињући Бога.

Кад човек чита историју живота овог злочинца жели да мисли да је то само кошмарна легенда или сан, али то је јава. А још је ужасније то што злочине Жила де Реа данас понављају оне које треба да постану мајке. Не краду злочинци-сатанисти њихову децу, већ оне саме краду своју децу од Бога. Убијају их с истом оном суровошћу, с којом је то чинио војвода који је душу продао ђаволу. Убијају углавном због материјалне рачунице, зато, сликовито говорећи, такође желе да претворе у злато крв своје деце. Ако се неке од њих и кају за почињен злочин као Жил де Ре пред ломачом већина живи и умире безпокајања, с окрутном-хладним срцем као војводин учитељ, оне умиру изгубивши Бога заувек.

Крв деце ће се на Страшном суду претворити у огњену реку, која ће непокајане убице раздвојити од Христа.